

Daphne Clair

Iubire și coșmar

Editura ALCRIS

Colecția

Daphne Clair

Iubire și coșmar

Dark Dream

În românește de: Cezar Niculescu

BUCUREȘTI, 1995

Colecția „*EL și EA*”

— 83 —

CAPITOLUL I

Ațipise, întinsă în iarba presărată cu margarete, la umbra bătrânului stejar. Acum era trează, dar își ținea ochii închiși, ascultând behăitul oilor, cântecul minunat al ciocârliei în înaltul cerului, țârăitul greierilor și freamătul frunzișului înfiorat de adierea vântului.

Un foșnet brusc în iarbă o făcu să-și dea seama că nu este singură, dar înainte să-și poată deschide ochii, o umbră se lăsă asupra ei și niște buze calde se lipiră de gura ei.

O senzație de fericire o învălui și ea răspunse sărutării cu nerăbdare, deschizându-și buzele și înlănțuindu-l cu brațele, simțind că el purta o bluză din bumbac. Își ținu ochii închiși și el o îmbrățișă și mai strâns, sărutând-o cu pasiune.

Nu se mai văzuseră de mult deoarece el fusese plecat o bună vreme de acasă, dar acum se întorsese cu dorința fermă de a rămâne definitiv pe aceste meleaguri, astfel că îmbrățișările erau de o intensitate necunoscută în trecut. Anii lungi de așteptare trecuseră și ea se simțea împlinită. El o apăsă, frământându-i buzele și ea începu să respire cu greu, cuprinsă de dorință. Corpul ei se încordă și avu senzația că el se stăpânește, deoarece o săruta cu gingășie și mai liniștit.

Când, într-un târziu, el se îndepărtă, ea deschise ochii pe jumătate și-i zâmbi cu căldură.

— Michael, șopti ea, somnoroasă.

Se ridică încet, uitându-se la bărbatul blond care stătea într-un genunchi și o privea cu multă dragoste, surâzându-i. Ochii lui albaștri păreau încărcăți de pasiune și pomeții bronați îi subliniau și mai mult strălucirea zâmbetului.

Ea avu o tresărire și exclamă înspăimântată:

— Simon!

— Da, răspunse el cald. Eu sunt, Simon.

— Am crezut că este Michael!

— Da, știu asta.

— Atunci...

El zâmbi văzând că ea este încurcată.

— Atunci? repetă el cu ironie.

— De ce naiba m-ai sărutat? izbucni ea mânioasă.

El izbucni în râs, dându-și capul pe spate.

— Draga mea Meredith, replică el, pentru ce sărută un bărbat o fată drăguță? Oricum, nu este acesta cel mai bun mijloc pentru a deștepta o frumoasă adormită? Ce să mă mai ascund, mărturisesc că n-am rezistat acestei ispite. Pot afirma că n-am avut intenția de a te tulbura. Nu m-am gândit că ai putea să mă acuzi pentru gestul meu...

— Ți-am mai spus că am crezut că este Michael.

— A, asta era.

Ea nu era lămurită pentru ce făcuse el o figură bosumflată, dar nu știa că la mijloc este vorba de o confuzie.

— Ai fi putut să mă previi, îi spuse ea cu reproș.

— Acum ce mai pot face? se lamentă el cu calm. Sărutarea mi-a plăcut foarte mult și am senzația că și tu ai gustat savoarea ei.

Obrajii ei se înroșiseră de indignare.

— Dar nu pe tine te-am sărutat.

Zâmbetul pieri de pe buzele lui.

— Așa este, recunosc el încet. Înțeleg acum pe cine credeai că săruți. Îți cer iertare dacă te-am jignit... Meredith, n-am știut că te vei supăra așa de tare. De altfel, suntem buni prieteni, nu-i așa?

— Da, ai dreptate, răspunse ea cu răceală. Desigur că suntem prieteni, adăugă ea cu un oftat de ușurare. Așadar el o sărutase furat de tentație, dar nu poate acum să-l acuze că a profitat de faptul că răspunsese cu pasiune la îmbrățișarea lui, deoarece avusese impresia că fusese Michael. Îi era ciudă că tocmai Simon, dintre toți cunoscuții, se nimerise s-o găsească ațipită în iarbă și că profitase de împrejurare pentru a o săruta; se revoltase aducându-și aminte cu câtă pasiune îi strivise buzele...

Pentru prima oară începea să se întrebe dacă Simon avea vreo prietenă. Deși era încă tânăr și în putere, își irosise viața; abia depășise treizeci de ani, îi spuse ea. Se căsătorise cu Jill când împlinise douăzeci și doi de ani. Meredith își reaminti nunta lor. Jill arătase extraordinar de frumoasă în rochia albă de mireasă care-i accentua părul auriu și pielea catifelată, iar Simon la fel de chipeș ca soția sa, purtând un costum negru și o cămașă imaculată, încât ea, care pe atunci era o fetiță de treisprezece ani, se uitase cu o încântare nedisimulată la perechea mirilor care păreau atât de fericiți. Până la

ceremonia religioasă nu-l găsisese pe Simon atrăgător: acesta era fratele cel mai mare al lui Anneke Van Dyk, cea mai bună prietenă a sa. Familia Van Dyk, de origine olandeză, locuia la ferma care se găsea peste drum de casa lui Meredith. Nu-l văzuse prea des pe Simon până în momentul când Jill murise și el îl dusese pe fiul lor la părinții săi. În fiecare weekend el pleca să-și vadă fiul, care era bine îngrijit de bunici.

În patru ani de zile, Benjy devenise un băiețel vânjos, adorat atât de bunici cât și de cele șase mătuși și tot atâția unchi, cât și de Meredith și părinții ei. Simon devenise prietenul familiei. Era o prostie să se supere pe el pentru un simplu sărut. El crezuse că gestul său nu este decât o îmbrățișare prietenească, un impuls de. Moment, așa cum de altfel îi explicase și dacă ar fi deschis ochii mai devreme, n-ar fi trebuit să se simtă acum indignată și stânjenită.

El se aplecă și-i luă mâna.

— Mă poți ierta? o întreabă el, zâmbindu-i cu căldură.

— Da, bineînțeles, se grăbi ea să-i răspundă.

El nu dădu drumul mâinii ei ci se uită la degetele subțiri și fine.

— Michael merită, Meredith, o astfel de sărutare, nu-i așa? se interesă el.

— A fost atât de mult plecat. Mi-a fost tare dor de el.

El își ridică privirile și se uită întrebător în ochii ei.

— Și...? spuse el curios.

— Ne iubim, Simon. Ținem unul la celălalt, se destăinui ea, pentru a-i răspunde intențiilor bărbatului și pentru a-i împărtăși cuiva fericirea de care avea parte.

— Înțeleg, spuse el, dându-i drumul la mână și surâzându-i cu căldură. Și el a așteptat cu nerăbdare să guste dulceața buzelor tale, mai ales că aveți de gând să anunțați logodna voastră.

— Cam așa ceva.

— Nu mi-am dat seama de acest lucru, desi știu că ați ieșit împreună în timpul vacanțelor studențești. Ești prietenă bună cu sora lui, dacă-mi aduc bine aminte. Dar nu este singurul băiat cu care te-am văzut plimbându-te.

— Am ieșit uneori și cu alți băieți, dar ei nu erau decât prieteni. Michael mi-a spus să fac acest lucru pentru a nu mă simți legată de el când era plecat la universitate. Și părinții mei m-au sfătuit să mai

cunosc și alți băieți înainte de a mă mărita. Pentru mine numai Michael contează.

— Ce fericit este! exclamă Simon cu calm. Mi se pare că sunteți de aceeași vârstă.

— Este cu un an mai mare. În curând împlinește douăzeci și trei de ani.

— Sunt cu opt ani mai în vârstă.

— Chiar atât de mult? spuse ea nehotărâtă, deoarece remarca lui i se păru fără nicio legătură cu iubitul ei.

— Da, atât de mult, recunosc el, clipind vesel din ochi. Par atât de bătrân pentru tine?

— Bineînțeles că nu, Simon... nu te-ai gândit niciodată să te recăsătorești?

Fără să știe, întrebarea ei atinsese un punct sensibil și Meredith se simți stânjenită că privirea lui se întunecase iar zâmbetul îi deveni amar.

— Încă nu mi-a trecut prin minte așa ceva, recunosc el. Este destul de greu...

— Vrei să spui că n-ai mai putea iubi pe altcineva cum ai iubit-o pe Jill?

— Mi-e teamă că nu voi mai găsi o ființă ca ea...

— Ai ținut foarte mult la ea, nu-i așa? îl întreabă ea încet. Îmi amintesc cum arătați, la nuntă.

Păreau scăldați în lumina aurie a apusului, amândoi atât de tineri și de încrezători în viață, frumoși și îndrăgostiți; această impresie se accentuase de-a lungul anilor, chiar dacă timpul se arătase nemilos cu ei.

Tânăra pereche făcea deseori vizite vecinilor ei. Casa se umplea de râsete și totul părea și mai plin de viață.

— Da, răspunse el cu simplitate. Am iubit-o foarte mult. Sper să ai parte, Meredith, de o dragoste asemănătoare și să te bucuri de ea cât mai mult timp posibil.

— Mulțumesc, Simon, zise ea, profund mișcată de urarea lui care era sinceră și rostită din toată inima.

— Mama ta m-a trimis după tine, spuse el. Doamna Kingsley a telefonat cu puțină vreme în urmă pentru a comunica sosirea lui

Michael de la Auckland. Ei vor veni în vizită la ceai, în după-amiaza aceasta.

— El este aici? De ce nu mi-ai spus asta? Ea se ridică repede în picioare, ajutată de Simon care-i întinse o mână.

— Nu te grăbi. Doamna Kingsley și Michael sunt încă pe drum.

— Oh, am fire de iarbă în păr! Vai, în ce hal sunt jeanșii!

Ea își dădu pe spate părul lung castaniu și se scutură de firele de iarbă de pe pantalonii de bumbac.

— Oh, am fire de iarbă pe tricou, exclamă ea, încercând să se uite în spate.

— Întoarce-te, îi porunci el. Te scutur eu pe spate.

— Îți mulțumesc.

Ea se supuse și simți vârfurile degetelor lui Simon care culegeau firele de pe tricoul ei de culoare roz și apoi mângâierea mâinii lui care-i peria spatelul.

— Ai un scai în păr, spuse el. Stai nemișcată o clipă.

Ea simți cum o trage ușor și apoi el îi smulse scaiul din păr și-l aruncă în iarbă, departe. O întoarse apoi cu fața la el și se uită în ochii ei, spunându-i:

— Arăți minunat. Nu-ți face griji. Se pare că sărutul pe care ți l-am furat era adresat lui Michael. Nu crezi că poți să-mi dai altul, de data asta numai mie?

El îi zâmbea atât de cald, încât ea nu avu altă posibilitate. Simți totuși o ușoară șovăială în momentul când îi puse mâinile pe umeri și și apropie buzele de gura lui, sărutându-l foarte ușor.

Chiar dacă el rămăsese dezamăgit, nu arătă deloc că este nemulțumit și o luă de mână, conducând-o spre pârleaz și ajutând-o să sară în partea cealaltă. Soarele se înălțase sus pe cer și învăluia livada cu razele sale fierbinți. După ce străbătură câmpul cu iarbă ajunseră în fața casei de formă pătrată, cu acoperișul din țiglă roșie.

Ea zări din depărtare mașina de culoarea albastru închis parcată lângă ușa de la intrare și exclamă bucuroasă:

— Au sosit deja!

Meredith își trase mâna din mâna lui și începu să alerge spre casă, cu pletele fluturând. Ea nu se opri decât atunci când ajunse în dreptul verandei care înconjura casa și se uită la Simon care grăbi

pasul și o ajunse din urmă.

Meredith își trase răsuflarea, știind că trebuie să se comporte cu el ca oaspete de onoare.

— Îmi pare rău, se scuză ea pentru că alergase. Am fugit.

— Știu, zise el, că aștepti de mult acest moment.

— Simon, ce drăguț ești.

Din nou el abordă un zâmbet trist.

— Am impresia că în această clipă toți oamenii ți se par drăguți, iar lumea este minunată. Am dreptate, nu-i așa?

— Tot ce se poate, răspunse ea surâzând.

Meredith simți o bruscă neliniște care o reținea să intre în casă.

— Crezi că trebuie să mă schimb? Să-mi pun o rochie?

— Ți-am mai spus, răspunse el cu același calm, arăți minunat. Hai să intrăm, cred că Michael este tot atât de nerăbdător să te revadă. Să nu-l mai ținem în tensiune.

Pătrunseră împreună în casă și rămaseră în cadrul ușii văzând câtă lume era adunată în hol: părinții ei, ai lui Michael, sora lui, Debra, fiul lui Simon cu un verișor mai mare cu zece ani ca el și o tânără necunoscută.

Ochii ei îl căutară pe Michael și-l zări înconjurat de rudele ei. Era subțire și vânos, cu o figură maturizată și aspră, cu părul negru și cu o privire plină de căldură.

— Michael! strigă ea, dorind să se arunce la pieptul lui, dar ceva o reținu: pudoarea sau o presimțire stranie.

Mama ei tocmai spunea tare:

— Michael s-a întors din nou acasă, de data aceasta cu o surpriză. Meredith, vreau să ți-o prezint pe Francine Gregory, logodnica lui Michael.

Ochii ei o priveau pe mama sa cu uimire și își dădu seama că, în spatele zâmbetului pe care îl arbora, se ascundea un mesaj disperat. Cuvintele ei doreau să evite o scenă scandaloasă. Meredith știa că logodnica era ea. Încă de când frecventaseră cursurile liceului ea fusese prietena lui. Dacă n-o ceruse în mod oficial în căsătorie, asta nu schimba relația dintre ei care presupunea un asemenea deznodământ. Ea își mută privirea spre Michael și deși acesta încerca să-i ascundă tensiunea interioară, putea citi în ochii lui aceeași neliniște interioară

disperată observată la mama ei. Atmosfera căpătă contururi suprarealiste, persoanele care se aflau în cameră mișcându-se cu încetinitorul ca într-un film și ea însăși avea impresia că este un observator detașat al acestei scene neobișnuite. Parcă nimic din ce se petrecea sub ochii ei nu avea legătură cu propria persoană. Lumea devenise ireală.

Apoi, ca într-un vis, auzi propria voce care exclamă pe un ton nesigur:

— Dar, Michael, nu poți...

Ea nu-și sfârși fraza deoarece Simon, aflat lângă ea, o apucă de braț cu atâta putere încât ea gemu. Durerea o readuse la realitate.

— Primește felicitările noastre, Michael, spuse el tare, acoperind cuvintele lui Meredith. Nu-i minunat, draga mea, că Michael s-a logodit? i se adresa Simon, uitându-se la ea.

Meredith ridică privirea spre Simon, având senzația stranie că el dorise să se uite la el.

Simon o privi fix în ochi și rosti cu tărie:

— Și noi avem să anunțăm ceva. Cu zece minute în urmă, Meredith a acceptat să-mi fie soție.

Ea căscă gura de uimire și el se grăbi s-o sărute cu putere, înăbușindu-i protestul. Sărutarea lui lungă o lăsă fără glas. Toate întâmplările păreau lipsite de sens, încât avea senzația că nu se petrecuseră cu adevărat. Avea senzația că se află încă în iarbă, la umbra bătrânului stejar și că avea un vis urât. Dorea să se trezească din acest coșmar cât mai repede. Se simțea rău și vacarmul vocilor celorlalți părea că vine de la o mare depărtare. Apoi chipul mamei se apropie și Meredith primi sărutarea ei, observând că privirile neliștite nu dispăruseră. Mama continua să arboreze un zâmbet fals. Tatăl ei strânsese cu putere mâna lui Simon care-i ținea în continuare brațul cu cealaltă mână și ea îi fu recunoscătoare, deoarece simțea că îi tremură genunchii și nu dorea să leșine în fața tuturor. Starea de slăbiciune se accentuă, dar ea nu vroia să se dea în spectacol, deși mintea sa era într-o continuă confuzie...

Michael veni lângă ea și-i spuse ceva, dar ea nu înregistră vorbele lui, constatând numai că acesta zâmbește ușurat și o sărută pe obraji, apoi totul începu să se învârtă în jurul ei și camera deveni din ce

în ce mai întunecoasă.

Cineva îi spuse:

— Te simți rău?

Ea își auzi propriile cuvinte ca venind din depărtare:

— Cred că voi leșina.

Se prăbuși în brațele unei rude și auzi vocea lui Simon care se scuza:

— Am stat prea mult la soare și la întoarcere a insistat să alerge pentru a vă da mai repede vestea despre căsătoria noastră.

Dintr-o pornire ciudată, îi veni să râdă și vru să-i spună lui Simon că este un mincinos ordinar, dar nu reuși să scoată nicio vorbă din gură. Își pierduse cunoștința și nu mai știu nimic de ea.

Când își reveni în simțire stătea întinsă în patul său; îl zări pe Simon și pe mama ei veghind-o. Mama ei se grăbea să-i pună o compresă cu apă rece pe frunte.

— Vai, exclamă Meredith, cât de nătângă am fost! M-am făcut de râs, nu-i așa?

— Nu-i adevărat, o contrazise Simon. Nu este nimic neobișnuit să vezi că-i este rău cuiva. Pur și simplu ai leșinat.

— Din cauza emoțiilor și a soarelui prea puternic, afirmă doamna Townsend. Trebuie să recunosc că ne-ați făcut tuturor o mare surpriză.

— Te rog să mă ierți, șopti fiica ei, simțind că lacrimile i se preling pe pernă.

De-abia acum își dădu seama că nu se simțise niciodată așa de îngrozitor ca acum. Știa și care-i cauza nervozității sale. La urma-urmei, totul se dovedise a nu fi un vis urât, ci o realitate înfiorătoare.

— Nu ai de ce să plângi, draga mea, o liniști mama ei. Merrie, noi ținem mult la Simon și la micul Benjy. Suntem extrem de bucuroși de hotărârea voastră.

Meredith suspină și-și întoarse fața. Când Simon se apropie de ea, îl apucă cu putere de mână ca și cum s-ar fi agățat de un colac de salvare.

Mama ei exclamă îngrijorată:

— Draga mea, ce ai?

Meredith își înfundă fața în pernă, hohotind.

Simon se grăbi să-i spună doamnei Townsend:

— Așa cum ai mai spus, starea ei se datorează soarelui arzător și emoțiilor puternice prin care a trecut. Puteți să vă duceți liniștită la oaspeți; am eu grijă de Meredith. Cum se va simți mai bine, voi căuta să vorbesc cu ea pentru a pune lucrurile la punct.

— O, da, ai dreptate, se bâlbâi ea. Mă duc să-i aduc o ceașcă cu ceai.

Se înapoie în grabă și dădu ceașca cu ceai fiicei sale care începu să soarbă lichidul binefăcător, apoi cufundă o altă cârpă în apa rece.

— Acum te vei simți mai bine, scumpa mea, spuse ea, înlocuind compresa și luând ceașca din mâna lui Meredith.

Aceasta se culcă din nou pe pernă și dădu afirmativ din cap, nevrând să vorbească până ce nu pleca mama ei. Trebuia neapărat să aibă o discuție serioasă cu el. Fizic se simțea puțin mai bine, dar mintea ei era încă încețoșată.

Rămase nemișcată câteva minute după ce mama ei ieși din dormitor, vrând să-și limpezească gândurile. Constată că Simon îi ține încă. Mâna și făcu o mișcare pentru a și-o retrage dar degetele lui o strânseseră mai tare și ea nu mai insistă. Era aproape plăcut să-l știe aproape de ea. Universul ei începuse să se clatine și totul devenise crud și rece. Cel puțin prezența lui îi încălzea inima. Ea luă compresa, o puse pe măsută și se adresă lui Simon:

— Nu cred că am fost de acord să-ți fiu soție...

El îi zâmbi cu amărăciune.

— Așa este, Meredith, n-ai spus da.

— Atunci de ce, îl întrebă ea, cu aceeași voce înceată, ai afirmat că am acceptat propunerea ta?

El tăcu câteva momente și spuse:

— Cred că am făcut-o dintr-un impuls spontan.

— Așa cum ți-a venit dorința să mă săruți?

— Da, așa cum am simțit îndemnul de a te săruta când te-am zărit dormind în iarbă.

— Nu te înțeleg, continuă ea pe un ton intrigat. Dar nu vrei să te căsătorești cu mine, nu-i așa?

Din nou el stătu câteva clipe pe gânduri înainte de a răspunde:

— Ce este atât de surprinzător în asta?

— Tocmai că este o propunere neașteptată, mai ales că ți-am spus zece minute mai devreme că-l iubesc pe Michael, suspină ea.

— Nu plânge, o rugă el încet.

— N-am să plâng, îi promise ea, oftând cu tristețe. Înăuntrul ei se simțea extrem de abătută și ar fi vrut să plângă pentru a-și ușura sufletul, dar o senzație de nemulțumire o împiedica să-și exteriorizeze sentimentele. Minte ei începu să acționeze cu febrilitate și mânia o împinse să-l întrebe pe un ton rece:

— Pentru ce vrei să te căsătorești cu mine?

Pentru a-mi menaja mândria?

— Mai mult sau mai puțin, recunosc el. Erai pe punctul de a spune ceva ce vei regreta, cu siguranță, pe urmă și pe moment aceasta a fost singura metodă de a te opri să vorbești. A fost o pornire impulsivă căreia n-am putut să mă opun.

Ea părea nemulțumită și i se adresă pe un ton de reproș:

— Foarte bine, inspirația ta de moment a fost salvatoare. Ce ne facem acum? Nu poți să te căsătorești cu mine numai pentru a salva aparențele.

— Încă nu suntem soț și soție, îi reaminti el, suntem numai logodiți.

— Așa e, recunosc ea, mușcându-și buzele.

Logodna poate fi oricând anulată.

— Ai dreptate, fu el de acord. Logodnicii pot să se răzgândească.

— Îți sunt destul de recunoscătoare pentru această soluție, dar acest lucru nu te va pune într-o situație stânjenitoare?

— De ce? Sunt un om liber și nu am nicio legătură cu o altă femeie, iar tu ești o logodnică fermecătoare.

— Chiar numai o perioadă trecătoare?

El tăcu din nou câteva clipe și apoi spuse:

— Chiar și în această situație. Te rog să nu te simți datoră să-mi mulțumești. Poate că am și alte motive care m-au determinat să fac acest pas.

— Nu pot să-mi închipui care ar fi acestea? Mi-ai mărturisit doar tot ce te-a îndemnat să anunți vestea familiei mele.

— Oare am spus chiar totul? exclamă el, uitându-se aproape

mânios la chipul ei și Meredith s-a gândit cu teamă că nu s-ar simți prea bine dacă ar avea vreo ceartă cu Simon, deși până acum se purtase extrem de politicoasă cu ea.

— Nu fi atât de sigură, adăugă el.

Cuvintele lui sunau ca o avertizare.

CAPITOLUL ÎI

După un timp, Simon o sfătui cu blândețe:

— Te simți în stare să te întorci în sufragerie? Ți-a revenit culoarea în obraji.

Ea se întunecă la față, dorind să se întindă din nou pe pernă.

— Va trebui să dai ochii cu el, Meredith, continuă el pe același ton plin de căldură. Îți va fi mai ușor acum când ai familia lângă tine. Nu uita că voi fi și eu acolo.

Cuvintele lui o încurajară și ea se simți în stare să-l înfrunte pe Michael. Trase cu putere aer în piept și acceptă:

— Bine. Să mergem.

El îi zâmbi.

— O, ce tare ești!

El o ajută să se dea jos din pat, căci era încă ușor amețită. Dându-și părul de pe frunte într-o parte, ea îi zise:

— Așteaptă puțin. Vreau să mă pieptăn înainte de a intra în sufragerie.

— Te aștept afară.

— Nu, rămâi, se grăbi ea să-i spună.

Nu dorea să fie singură nicio clipă. Se duse la măsuța de toaletă, luă peria și începu să-și aranjeze pletele castanii. Uitându-se în oglindă observă că Simon o privește cu atenție. Din pudoare, își îndreptă privirile în altă parte. Era o scenă destul de intimă și prezența unui bărbat în dormitor constituia un lucru neobișnuit. Termină repede cu periatul și luă două clipsuri din cutia albastră din lemn lăcuit de China pentru a-și prinde părul. Alese un ruj de buze. De obicei nu se machia, pielea ei fină și bronzată nu avea nevoie de niciun fard pe timpul verii. Nu-i plăcea nici să se rujeze, dar buzele ei erau prea palide, de aceea simți că trebuie să le dea puțină culoare. Din fericire, ochii ei nu păstrau nici urmă de lacrimi, doar o undă de tristețe.

Meredith se întoarse spre Simon.

— Ești gata? o întrebă el.

Ea dădu afirmativ din cap și se apropie de ușă.

— Acum, zâmbeste, o încurajă el.

Ea făcu un efort și reuși să zâmbească. Simon o luă de mână și-i spuse:

— Acum totul este în regulă. Draga mea, bărbia sus!

Când își făcură apariția în sufragerie, ea îi strânse mâna cu putere și se strădui să-și păstreze zâmbetul, liniștindu-i pe toți în privința stării sale și promițând că nu va mai alerga prin arșiță, mai ales dacă va fi obosită ca astăzi.

— Vreau s-o cunoști mai bine pe Francine, îi spuse tatăl lui Michael și Meredith tresări speriată, dar degetele lui Simon o mângâiară ușor și cei doi se îndreptară spre colțul camerei unde stăteau logodnicii.

Michael și Francine se țineau și ei de mână și Meredith nu putu să-și desprindă privirile de la degetele lor împreunate. Făcu o sforțare și-și îndreptă ochii spre chipul fetei care avea bucle aurii, un năsuc plin de pistrui și un zâmbet prietenos.

— Te simți bine acum? o întrebă Francine. Nu trebuia să te scoli din pat pentru mine.

— Mă simt bine, mulțumesc, răspunse Meredith, în alte împrejurări probabil că logodnica lui Michael i-ar fi fost simpatcă. Nu-mi amintesc să te fi felicitat așa cum se cuvine. De când... de când sunteți logodiți?

— O, de puțină vreme, chicoti fata. Numai de câteva zile. A fost o idilă romantică, nu-i așa, Michael?

— Așa este, o aprobă Michael. Deși am frecventat aceeași universitate de câțiva ani, ne-am cunoscut de-abia de câteva săptămâni. Ca să vezi cum acționează hazardul! Cu cât se apropia sfârșitul anului universitar, cu atât îmi dădeam seama că n-aș fi putut veni acasă fără Francine. Mi-am luat inima în dinți și i-am propus să ne logodim și ea a acceptat.

— Cum s-a întâmplat în cazul vostru? se interesă Francine. Îmi dau seama că vă cunoașteți de mult timp.

— De foarte multă vreme, se grăbi Simon să răspundă. O cunosc pe Meredith încă de când era o fetiță, dar numai astăzi mi-am dat

seama că sunt îndrăgostit de ea. Și după toate aparențele ea îmi răspunde cu aceeași iubire, adăugă el zâmbind tandru logodnicei sale.

Cuvintele lui sunau destul de convingător și Meredith se strădui să-i răspundă cu aceeași căldură, zâmbindu-i fermecător. Simțind că privirile lui Michael sunt ațintite asupra ei și dorind să depășească starea de confuzie, se adresa cu convingere logodnicului său:

— Știi foarte bine că așteptam să aud această propunere din partea ta. Dacă nu te hotărâi astăzi, ți-aș fi destăinuit dragostea mea.

Ea observă că el este surprins de vorbele sale, dar Simon râse și o sărută cu gingășie.

Benjy îl întrebă pe tatăl său trăgându-l de mânecă:

— Tăticule, Merrie se simte mai bine, acum?

— Mai mult decât bine, îl asigură el, luându-l în brațe.

— Atunci de ce ai sărutat-o?

Ceilalți izbucniră în râs, dar Simon spuse pe un ton voios:

— Deoarece o iubesc, fiule.

— Și eu o iubesc, zise Benjy întinzându-și mâinile către Meredith și sărutând-o pe obraz.

— Benjy, și eu te iubesc, spuse ea, luându-l în brațe.

— Este prea greu pentru tine, spuse Simon.

Benjy se dădu jos și o luă pe Meredith de mână.

— Te rog, Merrie, îmi citești o poveste?

Bucuroasă că scapă de întrebările oaspeților, ea fu de acord și luând cartea de povești din cutia cu jucării pe care mama sa le păstra pentru copii musafirilor, se așază într-un fotoliu ținându-l pe băiețel pe genunchi.

Micuțul știa basmele pe de rost și intervenea în timpul povestirii, astfel că ea avea posibilitatea să-și tragă răsuflarea.

Oaspeții nu mai întârziară și-și luară rămas bun de la gazde. Francine se opri în dreptul fotoliului unde stătea Meredith și spuse:

— Nu te ridica. Stai cu băiețelul. Mi-a părut bine de cunoștință. Ne vom vedea în curând, nu-i așa?

— Desigur, răspunse Meredith gândindu-se că va fi nevoită s-o vadă des. Acum că Michael obținuse licența în drept, știa că acesta va lucra la firma unchiului său din Whangarei, un orașel care se afla la o aruncătură de băț de fermă. De când intrase la facultate, unchiul îi

promisese că-l va lua partener de afaceri. Părinții lui Michael fuseseră foarte buni prieteni cu părinții lui Meredith, în urmă cu douăzeci de ani, la ferma lor din regiunea de nord a țării. Domnul Kingsley era directorul fabricii locale de lapte. În urma fuziunii cu o companie mai mare, el fii nevoit să iasă la pensie mai devreme și-și cumpără o casă la Whangarei. Cu toate acestea, familiile se vizitau des.

Michael se apropie la rândul său și o mângâie pe umeri.

— Merrie, îți doresc numai fericire, îi spuse el, uitându-se cu aceeași privire în care se putea citi stinghereala. Mă bucur mult pentru tine.

— Și eu mă bucur pentru tine, zise ea pe un ton foarte politic, gândindu-se că nu este cazul să-și exteriorizeze sentimentele. Nu avea niciun rost să-i reproșeze faptul că nu-și ținuse promisiunea sau ceea ce avusese ea impresia că ar fi trebuit să facă. În mod normal, ar fi trebuit să-i propună ei să se logodească. Era evident că nu-i spusese nimic logodnicei lui despre prietenia care-i lega încă din copilărie. Era sigură că Francine nu știa nimic despre speranțele ei.

Auzi zgomotul mașinii care se îndepărta și o cuprinse gândul că odată cu distanța ce se interpunea între ei, Michael dispărea din viața sa. Simțea o durere imensă, căci el îi lăsa un gol în suflet; toate visurile și planurile ei în viață fuseseră legate de persoana lui.

Meredith urmase liceul comercial deoarece îi plăcea matematica și bătea foarte bine la mașina de scris. În ultimul an de școală obținuse cele mai mari medii din clasă și trecuse cu succes examenul de bacalaureat, fiind foarte apreciată de profesori.

Părinții ei au fost dispuși s-o întrețină la facultatea de comerț, dar cum aveau de plătit studiile fratelui ei Ian, care era în ultimul an la facultate, ea se gândise că era mai bine să se mărite cu Michael. Visase că vor avea copii și va fi nevoită să se consacre creșterii lor, așa că nu mai avea niciun impuls să urmeze facultatea, deși nu abandonase cu totul această idee. În schimb urmase un curs de contabilitate pe computer deoarece îi plăcea să-și folosească timpul în mod util, dar renunțase la gândul de a fi aproape de Michael la universitate, deoarece i se păruse inutil să-și piardă trei ani acumulând cunoștințe pe care nu le va folosi niciodată.

Aproape fără să se străduiască prea mult, s-a văzut promovată,

după puțină vreme de când intrase ca dactilografa la serviciul administrativ al spitalului din localitate, ca responsabilă cu fișele bolnavilor și știa că se putea oricând să ocupe o funcție mai importantă.

Deși tânără, era dotată cu o inteligență vie și dovedea multă conștiinciozitate la serviciu, desi considera slujba ca pe o preocupare trecătoare.

Încăperea deveni mai liniștită. Simon se apropie și-i spuse lui Benjy:

- Fiule, unchiul Christopher te va duce acasă.
- Tăticule, vino și tu cu mine.
- Voi veni mai târziu, Ben.

Simon nu-i spunea niciodată Benjy, așa cum nu folosea diminutivul Merrie, când se adresa fiicei doamnei Townsend.

— Mai rămân puțin să discut niște lucruri plictisitoare cu persoanele mature. Mă întorc acasă, adăugă el, după ce termin de vorbit cu domnul și doamna Townsend.

Christopher îl luă de mână pe nepotul său și, după ce primiră câte un biscuit din partea mamei lui Meredith și fură atenționați să traverseze strada cu prudență, ieșiră din casă.

Simon se întoarse către gazde și le spuse pe un ton politic:

— Vă datorăm scuze pentru că nu v-am anunțat primii de hotărârea luată. Cred că am fost furat de rapiditatea evenimentului, ca și Meredith.

— Nu trebuie să te scuzi, Simon, luă cuvântul doamna Townsend. Înțelegem foarte bine starea emoțională în care te-ai aflat, iar în privința fiicei mele, ea este majoră și nu are nevoie de încuviințarea noastră.

— Nu trebuie să te întreb ce perspective ai, îl asigură soțul ei. Te cunoaștem destul de bine ca să fim încredințați că vei fi un soț bun. Ai făcut o alegere minunată, oricum, nu puteam fi mai bucuroși cu un alt ginere.

- Vă mulțumesc.
- Când ați fixat nunta?

Simon zâmbi încurcat.

— Nu am avut timp să discutăm această problemă. Sper să fie

foarte curând, adăugă el uitându-se gales la Meredith care rămăsese cu ochii măriți de uimire. Vorbele lui sunau atât de convingător încât aproape credea ea însăși în realitatea logodnei. Oare avea impresia că este iluzie? Dacă toți ceilalți așteptau ca nunta lor să aibă loc cât mai repede, nu însemna că totul se petrece cu adevărat?

Doamna Townsend începu să strângă ceștile goale de cafea și farfuriile de pe masă și Meredith îi dădu o mână de ajutor.

— Știu că este foarte greu pentru o fată tânără ca Meredith să se mărite cu un bărbat care are un copil, se adresă Simon viitorului socru. Cred că ați fi mai fericiți dacă ar alege un soț apropiat de vârsta ei care să nu aibă probleme ca ale mele.

— Ba din contră, replică tatăl ei. Suntem preocupați numai de viitorul fiicei noastre: atâta timp cât este fericită, nimic altceva nu contează. Sunt convins că nu vrea să se mărite numai pentru că s-a înduioșat de soarta lui Ben și a ta. Încă de mica a avut o slăbiciune pentru tine. Îmi amintesc că pe când avea treisprezece ani, a rugat-o pe mama ta să-i dea o fotografie cu chipul tău.

— Tată, protestă Meredith înroșindu-se la față.

Domnul Townsend izbucni în râs.

— Amintește-ți că mama ta a ținut să te fotografiezi în cele mai bune haine. Îmi amintesc cât de preocupată fusese ca fotografia să fie cât mai reușită.

— Chiar ar vrut să ai fotografia mea? o întrebă Simon pe Meredith.

— O, eram o copilă! protestă ea. Colecționasem poze cu idoli mei: John Travolta și Prințul Charles, moștenitorul coroanei Angliei.

— N-o mai necăji, se adresă doamna Townsend soțului ei.

— Bine, bine, făcu tatăl ei și o sărută pe obraji, făcând-o să se clatine din cauza maldărului de cești și farfurii. Îmi pare rău, draga mea, n-am știut că te superi, mai ales că te vei mărita cu el. Am fost convinși că tu ții la M... la alt băiat. Nu te supăra, Simon, dar tu singur ai recunoscut că ești mai în vârstă ca fata noastră.

— Așa este, confirmă Simon.

Lui Meredith îi veni o poftă nebună să râdă. Tatăl ei nu se pricepea să umble cu menajamente, dar în fond nu era un om rău.

— Nu mai contează diferența de vârstă, continuă el. Meredith

este o fată cu capul pe umeri și cu siguranță că știe ce face. Este destul de matură și coaptă la minte.

Meredith se uită la Simon și observă că se înduioșă de vorbele tatălui ei, dar ea știa că nu mai este de mult o copilă, deși era mult mai tânără decât el.

— Simon, rămâi să bei un ceai cu noi? Îl invită mama ei.

— Nu, mulțumesc, doamnă Townsend. I-am promis tatălui meu să-l ajut la fabrică, pentru a-i da lui Tony timpul să se pregătească pentru sesiunea de examene.

— Bine. Transmite mulțumirile mamei tale pentru perele trimise. Îți mulțumesc și ție că le-ai adus.

Doamna Townsend își întoarce privirile către fiica ei:

— Meredith, dă-mi mie ceștile de cafea și condu-l pe Simon până la poartă! Cred că vreți să rămâneți singuri.

Ea ascultă și se îndreaptă spre ușă, alături de logodnicul ei.

Soarele era la apus, dar încă puternic și arșița nu slăbise din intensitate. În depărtare, o mașină ridică un nor de praf în urma ei, acoperind tufele de flori și căpșuni care se întindeau de-a lungul gardurilor.

Tinerii se apropiară de poarta de la intrare lângă care înfloreau prunii, răspândind o aromă suavă.

Peste drum, se zăreau gardurile casei părinților lui Michael, mărginite de tufe roșii și mai departe localurile care adăposteau fabrica de produse lactate a familiei Van Dyk.

Simon își petrecu brațul pe după umerii ei.

— Îmi pare rău că a trebuit să plec așa de repede, dar am considerat că nu este bine să prelungesc discuția cu părinții tăi, pentru a te scuti de un chin în plus.

— Acum vei fi nevoit să-i anunți pe părinții tăi, oftă ea nefericită. Tata și mama nu vor păstra știrea pentru ei.

— Nu-i nevoie, Chris i-a informat deja.

— O, așa?

— Anneke va fi emoționată!

— Mai bine zis șocată! spuse ea.

Anneke era la curent că Michael vorbește cu Meredith de cel puțin șase ani. Prietenia dintre ei avea un suport afectiv puternic.

— Mi se pare că sora ta nu este acasă în acest weekend.
— Este de gardă la spital. O vei vedea mâine, sau preferi ziua de luni?

— Nu mă simt în stare să dau ochii cu ea și să-i spun minciuni.
El o strânse și mai tare de umeri.

— Îi spui numai că suntem logodiți.
— Dar nu suntem cu adevărat logodiți.

Ajunseră la poartă și el o răsuci pe călcâie, ținând-o în brațe.
Privirile lui albastre erau ațintite în ochii ei căprui.

— Am putea fi, șopti el.

Meredith clătină din cap, nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Putem să ne căsătorim. Nimic nu poate să ne oprească.

— Ba da, replică ea, obosită de atâtea șocuri emoționale prin care trecuse în ultima oră. În primul rând este Michael și apoi noi nu ne iubim, cel puțin așa cum se obișnuiește, adăugă ea, ducându-și o mână la frunte.

— Și cum ar trebui să ne iubim? o întrebă el ușor amuzat.

— O, știi foarte bine cum! răspunse ea iritată.

— Știi și tu, zise el, că oamenii se căsătoresc din tot felul de motive și nu întotdeauna dragostea este unul dintre ele.

— Tot ce se poate, continuă ea, dar eu am crezut întotdeauna că o iubești la nebunie pe Jill.

— Așa era, spuse el simplu.

Deodată totul începu să fie clar pentru ea. El trecuse printr-o experiență unică în viață. Din cauza aceasta rămăsese singur și dorea să se recăsătorească numai din dorința de a avea o ființă alături de el, o mamă pentru Benjy și o parteneră la pat...

Dar ea nu conta? Fusesse descumpănită când văzuse că speranțele puse în Michael se năruiseră ca un castel din cărți de joc. Acum el se va căsători cu Francine, iar ea va trebui să-și petreacă singură restul vieții, plângându-și tinerețea irosită.

Meredith clătină din cap: nu era obligată să se mărite cu Simon numai de conveniență. Nici el nu putea face acest lucru numai pentru a salva aparențele. Își ridică privirile spre el pentru a-i vedea expresia feței. Ochii lui scânteiau și păreau mai vii, la gândul unei posibile

căsătorii.

— Dar este o idee absurdă, protestă ea, neliniștită.

— Nu sunt de aceeași părere, făcu el aproape imperturbabil.

— Ba este, insistă ea. Oricum, nu mă pot gândi la ea acum! Am avut atâtea astăzi...

— Te înțeleg, ai dreptate, spuse el, sărutând-o pe frunte. Te rog să mă ierți și nu te mai frământa din cauza asta. Lasă lucrurile să evolueze de la sine. Am s-o sun pe Anneke în seara asta, dacă ții cu tot dinadinsul s-o anunț că ne-am logodit. Va avea tot timpul să reflecteze când va ieși din gardă și nu vei avea decât să primești felicitările ei, mâine dimineață.

— O, Simon, îți mulțumesc mult, exclamă ea aproape plângând. Îți mulțumesc, mult, mult, pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

— Nu ai de ce să-mi mulțumești! zise el aproape răgușit. Gândește-te la ceea ce ți-am spus când vei fi mai calmă și mai puțin tulburată. Ai să vezi că propunerea mea poate fi realizabilă. Îți promit acest lucru.

Ea se gândi că avea timp berechet ca să mediteze la cuvintele lui, dar i se părea destul de improbabil de pus în practică; glasul lui suna atât de încrezător, încât nu putu decât să-i spună, punându-și capul pe umărul lui Simon:

— Nu știu de ce ești atât de bun cu mine.

— Ți-am mai spus că am motive întemeiate. Mâna lui alunecă, mângâind-o ușor pe spate. Ea se apropie de trupul lui simțind cât este de cald și spre surpriza ei, o undă de atracție sexuală îi inundă corpul.

Ea își înalță mirată capul și el îi zâmbi cu căldură privind-o fix în ochi.

— Părinții tăi sunt convinși că-mi dai o sărutare la despărțire.

Înainte de a putea răspunde, gura lui îi cuprinse buzele și ea îi răspunse la sărut, așa cum o făcuse în livadă, chiar dacă știa că este Simon și nu Michael. Spre uimirea ei, simți aceeași senzație ca și data trecută; era un simțământ ciudat...

El o sărută cu înfocare de mai multe ori și ea nu se împotrivi, lăsându-l s-o mângâie în voie.

Când se îndepărtă, ochii lui scânteiară. Simon îi surâse și ea îi făcu semn cu mâna, îndepărtându-se.

El o urmări cu privirea și-i reaminti:

— Meredith, nu uita să te gândești la ceea ce ți-am spus.

Ea dădu din cap că a înțeles, dar în mintea ei nu era prea clar la ce se referise. La sărut? Sau la căsătorie? Să dea crezare propunerii lui neverosimile că pot să se căsătorească și să pună în practică o promisiune pe care el o făcuse pe moment?

CAPITOLUL III

Mama ei intră în dormitor, chiar în momentul când ea se pregătea să se bage în pat, după o zi extenuantă.

— Văd că ți-ai revenit după insolația pe care ai avut-o.

Meredith o asigură că nu mai are nimic și se întinse în pat, dar mama ei continuă:

— Draga mea Merrie, de bună seamă că ne-am bucurat de vestea pe care am aflat-o, dar mărturisesc că sunt puțin surprinsă. Știu că ți-ai petrecut timpul în compania familiei Van Dyk și că-l cunoști bine pe Simon, dar n-ai ieșit niciodată cu el. Recunosc că mi-am închipuit că ții la Michael. Mă întreb chiar dacă până astăzi știai că Michael s-a logodit cu altcineva?

— Nu, n-am avut habar până când l-am văzut în sufragerie... cu Francine.

Nici ea nu știa prea bine cum să explice ceea ce simțea în inima ei, dar doamna Townsend scoase un oftat de ușurare și-i surâse, așezându-se pe marginea patului.

— Bine, draga mea, atunci totul este în ordine, îmi pare rău, dar am avut impresia că sub șocul pe care l-ai suferit în momentul când Michael a anunțat că s-a logodit cu altă fată, ai acceptat din mândrie, propunerea lui Simon. Spune-mi, Merrie, sincer, care este adevărul?

— Nu, n-a fost vorba de a-l înfrunta pe Michael.

— Foarte bine. A fost o prostie din partea mea să am o asemenea bănuială. Știu că l-ai iubit pe Michael, și m-aș fi bucurat enorm dacă te măritai cu el. Văd însă că sentimentele tale s-au schimbat și-mi dau seama că idila ta n-a fost decât superficială.

— Așa este, mamă, spuse Meredith încet. În ceea ce mă privește, cred că a fost numai o dragoste trecătoare. Cred că și Michael a avut aceleași sentimente adolescente.

— Jean mereu a susținut acest lucru și presupun că-și cunoaște

bine fiul. Eu am fost sigură de ceea ce simți tu cu adevărat pentru el. Am senzația că Simon va fi un soț mult mai bun.

— Ești sigură? se arată surprinsă Meredith. De ce?

Mama ei izbucni în râs.

— Poate că nu ai încă experiența vieții, dar pot să-ți mărturisesc că ești o fată chibzuită și inteligentă. Te-am urmărit tot timpul când ai vorbit cu Michael și am observat că el te făcea să-ți faci planuri de viitor în care el era pe primul loc. M-am gândit că ai putea deveni preocupată pentru a-i purta de grijă.

— Vrei să spui că deveneam prea autoritară?

— Nu, nici chiar așa. După nuntă însă, puteai deveni dominatoare și cu tendințe de a-l ține sub papuc.

— Michael n-ar fi acceptat...

— Nu fi atât de sigură. Lui îi place să aibă o viață liniștită. Nu-i pasă dacă altcineva se ocupă de problemele lui. Unchiul său i-a aranjat cariera și o slujbă la firma lui, iar tu i-ai fi fixat căsătoria. Cred că ți-ar fi plăcut să joci rolul unei neveste care-l împinge de la spate pe soțul ei pentru a reuși în societate. Ceea ce nu știu încă, este intenția ta în privința căsătoriei. Mi-ar place să te știu alături de un bărbat care se ridică la tăria caracterului tău.

— Ai impresia că Simon mă va pune la punct?

— Nu asta am vrut să spun. Simon este mult mai matur și nu va lăsa pe nimeni să decidă în locul lui ce trebuie să facă.

— Dar nu l-am împins niciodată pe Michael de la spate!

— Ești sigură? o întrebă mama ei încruntându-se. Când erați copii, întotdeauna aveai inițiativa jocurilor și cu timpul asta a devenit o obișnuință. Singura transformare a constat în faptul că ai făcut lucrul acesta cu mult tact.

Meredith se gândi că vorbele mamei sale ascund un sâmbure de adevăr. Își aminti că Meredith fusese mereu de acord cu planurile ei și atunci când aveau o controversă, el recunoștea că ea are dreptate și se supunea voinței ei. Încă de mic copil, Michael se arătase a fi o ființă supusă și blândă.

Nu-și amintea ca el să-și fi pierdut vreodată stăpânirea de sine. Nu-i plăceau oamenii supărați pe el și dacă avea vreun conflict cu ceilalți copii, prefera să se retragă decât să se bată, așa cum făceau

ceilalți prieteni, numai pentru a-și demonstra superioritatea și a-și impune punctul de vedere. După ce se stingea conflictul, relua prietenia cu ceilalți copii ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Meredith, care cu greu își stăpânea furia impulsivă și autoritară, îl considera pe Michael mai bun ca ea și când crescuse mare și se îndrăgostise de el, se străduise să nu-i rănească sufletul sensibil.

— Acum, adăugă mama ei pe un ton blând, te las să te culci. Încă o dată îți spun că sunt bucuroasă că te măriți cu Simon. Nu mi-aș fi dorit un alt ginere și sunt convinsă că veți fi fericiți împreună. Îi dădu o sărutare pe obraz și ridicându-se în picioare, îi ură noapte bună.

— Noapte bună, spuse Meredith.

Avusese impulsul de a se destăinui mamei sale, dar ceva o împiedicase. Și acum pierduse momentul. Poate că este mai bine așa, își spuse ea în gând. Evelyn Townsend era o femeie sinceră și directă. Dacă ar fi contrazis-o sau i-ar fi pricinuit vreo decepție, mama ar fi insistat să afle adevăratele motive ale pornirii sale și ea nu putea să mărturisească faptul că este recunoscătoare lui Simon pentru că-i menajase mândria. Nu avea forța de a-și deschide sufletul și să-i arate mamei cât de mult suferă. Dacă i-ar spune numai că Simon a pretins că este logodit cu ea, fără să-i fi cerut să fie de acord, umilirea la care s-ar supune ar fi mai chinuitoare decât gestul lui de salvare a aparențelor. Toți ceilalți nu mai sperau ca Michael să-i propună logodna, din moment ce venise însoțit de viitoarea lui mireasă. Scurta ei speranță de a fi logodnica lui se dovedise a fi doar o palidă idee, o dorință deșartă.

* * *

Întâlnirea cu Anneke, care avu loc în camera unde lucrau, în timpul pauzei de prânz, nu fu atât de rea pe cât prevăzuse Meredith. Sora lui Simon intră repede și-și dădu peste cap o buclă blondă rebelă care se încăpățâna să-i cadă peste ochi și-i spuse pe un ton voios:

— Ești mai discretă ca un rege! Când Simon mi-a anunțat vestea logodnei, eram cât pe ce să cad jos! Trebuia să mă fi prevenit că era ceva între tine și el. Atâția ani am fost vecini și n-am știut nimic.

— O, protestă Meredith fără convingere, nu sunt chiar ani de zile, dar cu puțin timp în urmă ne-am dat seama că ne iubim.

— Acest lucru se poate spune despre Anneke, dar nu și despre

tine. Am bănuiala că ai nutrit o pasiune secretă pentru el! Îmi amintesc că atunci când erai în primii ani de liceu te-ai îndrăgostit de el, dar am crezut că această izbucnire afectivă se va stinge cu vremea.

— Așa am crezut și eu, zise Meredith care dorea să fie cât mai concisă pentru a nu-și trăda adevăratele simțăminte. Cu Anneke nici nu trebuia să se străduiască prea tare, deoarece viitoarea cumnată era guralivă și volubilă. Se părea că Simon acționase cu multă diplomatie, deoarece îi dăduse surorii sale impresia că el și Meredith se iubeau în taină de cel puțin câteva luni, dar nu dorise ca familia lui să știe acest lucru până când ea nu acceptase să-i fie logodnică.

Această tactică se dovedise fructuoasă căci Anneke începea să-și aducă aminte de tot felul de evenimente și amănunte care i-ar fi putut deschide ochii cu mult timp în urmă.

— Bineînțeles că ai fost extrem de precaută și te-ai comportat de o asemenea manieră încât nimeni nu și-a dat seama că ești îndrăgostită de el. Te certai tot timpul cu el încă de când erai o adolescentă firavă.

— Lui Simon îi plăcea să fie contrazis de mine, spuse Meredith.

— Da, așa este. Simon a apreciat totdeauna argumentele logice într-o dispută cu ceilalți. Tata spunea că-l moștenește pe bunicul din Olanda. Acesta era capabil să susțină că negrul este alb până când adversarul său se dădea bătut. Atunci începea să argumenteze invocând un punct de vedere opus, spunând că, pe de altă parte, este posibil ca albul să fie alb.

— Simon spunea că-mi ascute reflexele logice, zise Meredith, râzând amuzată. Cred că am început să-l înfrunt în momentul când am fost selecționată în echipa clasei pentru întrecerea pe liceu a celor mai buni elevi. Ori de câte ori venea pe la noi, începea să mă antreneze într-o discuție contradictorie pentru a mă obișnui cu competiția dintre elevi.

— Știi că el a fost liderul echipei care a obținut premiul întâi în întrecerea dintre licee în toată țara. Îmi amintesc ce mândru a fost de tine când ai fost declarată cea mai isteată elevă din liceu.

— Îmi amintesc că m-a sărutat pe obraz. Era fratele tău, dar celelalte fete din clasă se făcuseră verzi de mânie și invidie când au văzut că numai pe mine mă îmbrățișează. Toate credeau că sunt iubita

lui!

Anneke chicoti.

— Noroc că Jill n-a avut asemenea bănuieli!

— O, Cerule, eram numai niște școlărițe! Nu era nevoie să bănuiești că era ceva între mine și Simon. Era atât de drăguț din partea lui să vină să mă incite la discuții pline de învățăminte.

— Îmi pare rău, Meredith, spuse Anneke scuzându-se.

— În ce privință? Întrebă Meredith nedumerită.

— Pentru că am amintit de Jill. A fost o lipsă de tact.

— Nu trebuie să te scuzi! Nu ai de ce să te rușinezi dacă ai amintit numele sărmanei Jill. Știi cât de mult am ținut la ea. Toți am iubit-o. Și Simon...

Ea nu-și termină fraza. Simon încă o iubea pe Jill, și nu va mai putea să se îndrăgostească de o altă femeie, deși pretinde că o iubește și dorește să-i fie soție. Trebuia să fie prudentă în ceea ce afirma.

— Simon, spuse ea, nu va putea s-o uite, oricât s-ar strădui. Numai că viața merge mai departe.

Ah, de ce rostise asemenea cuvinte! Mai bine ar fi fost să rămână mai discretă. Era cazul să-i dea ocazia surorii lui Simon să vorbească. Oricum se pricepea mai bine decât ea.

* * *

Simon îi telefonă înainte de terminarea programului de lucru, cu câteva minute înainte de ora cinci.

— Pot să te întâlnesc în oraș? o rugă el. Vreau să-ți comunic ceva foarte important.

— Bineînțeles, fu ea de acord.

Era momentul să aibă o discuție sinceră. Și dacă vor discuta departe de casa ei, vor fi la adăpost de întreruperi sau indiscreții din partea familiei.

— Să știi că voi pierde autobuzul, îl anunță ea.

— Nu-i nimic, te voi conduce acasă cu mașina, o liniști el.

Simon locuia în oraș, deși lucra la o rafinărie de petrol situată la sud de Whangarei.

Slujba sa de operator chimist reprezenta o încadrare inferioară pentru pregătirea lui, dar după moartea lui Jill se hotărâse să-l dea pe fiul lui spre creșterea părinților săi și renunțase la un serviciu foarte

bun în Auckland pentru a fi aproape de Benjy. Alesese prima ofertă de muncă din regiune, fără să se mai gândească la o slujbă mai bună. Meredith știa că părinții lui ar fi fost bucuroși ca el să stea cu ei, dar Simon preferase să-și cumpere o casuță în oraș pentru a nu-i deranja prea mult, deoarece nu-i plăcea să se întoarcă în casa unde copilărise. Whangarei se afla la jumătatea distanței dintre fermele familiei Van Dyk și rafinăria unde lucra, de aceea îi convenea de minune să locuiască aici. Mai lucrase uneori și în weekend-uri, dar preferase să-și petreacă timpul liber cu Benjy, la fermă. De câteva ori Ben dormise în casa tatălui său.

El o așteptă la ieșirea de la serviciu și-i spuse:

— Mașina este parcată la capătul străzii. Preferi să vorbim la restaurant sau cumpăr ceva și mâncăm la mine?

— Mai bine la tine acasă, spuse ea fără ezitare.

Era vorba de o discuție intimă și era preferabil un loc discret.

El cumpără două porții de pizza, cartofi prăjiți și salată și apoi se strădui să conducă mașina cât mai repede spre casă, dar traficul era destul de intens, așa că ajunseră mai târziu pe strada liniștită unde se afla casa lui. Cartierul era destul de cochet și select și se afla pe o colină plină de verdeață ce aducea o umbră răcoroasă binefăcătoare.

Lui Meredith îi plăcuse întotdeauna casa lui Simon. Nu era mare, dar era cochetă, construită din lemn și avea ferestre mari care lăsau lumina să pătrundă înăuntru. În jurul ei erau copaci mari grupați în pâlcuri plăcut mirositoare și deși vecinii nu se aflau prea departe, casa părea izolată și liniștită.

În față se găsea o grădină cu pietre mari, cenușii și plante exotice care mărgineau o peluză unde iarba creștea înaltă. În spate se aflau mănunchiuri de tufișuri care separau casa de pădure și Simon amenajase un leagăn și un teren cu nisip pentru Ben.

Bucătăria avea o fereastră mare care dădea spre grădină și Meredith aranjă masa în timp ce Simon se retrase în dormitor să se schimbe. Privirile ei fură atrase de un păun care își înfoiase coada bogată și se plimba țațoș prin iarbă. Penele sale, verzi și lungi, se terminau cu un ochi albastru ce se multiplica în momentul când își înfoia coada, făcând să pară și mai intens verdele copacilor din preajmă.

— Te-am prins că nu faci treabă! se auzi glasul lui Simon. El îi cuprinse talia cu mâinile și se lipi de spatele ei. Ea văzu că își suflecuse mânecile cămășii albe și-i simți căldura corpului prin rochia subțire de vară.

— Mă uitam la păun, spuse ea, cu o voce ciudat de schimbată.

— Este frumos, nu-i așa?

Răsuflarea lui caldă o făcu să se înfioare. El răspândea un miros suav. Oare se parfumase special pentru ea? Apropierea lui o tulbura mai mult decât se aștepta. Bărbia lui îi atingea cocul pe care-l purta la serviciu și-i gâdila în mod plăcut pielea fină a cefei.

Păunul se ascunsese într-un tufiș.

— Ce vin preferi, roșu sau alb? o întrebă el, îndepărtându-se.

— Alb, răspunse ea, ușurată că el nu mai era așa de aproape. Îl știa pe Simon din copilărie, dar niciodată nu avusese o asemenea influență asupra ei, nici măcar atunci când îi colecționase fotografia alături de cele ale vedetelor de muzică pop sau ale actorilor faimoși care decorau pereții camerei sale. Desigur că atunci n-o sărutase, fusese doar o copilă...

Acum se maturizase și apropierea lui îi dovedise că avea alte senzații decât cele din adolescență. Ea se întreba dacă și el își dă seama de efectul pe care-l are asupra ei și dacă nu cumva o îmbrățișase în mod intenționat.

Se așeză la măsuta din coltul bucătăriei.

— I-ai spus mamei tale că întârzii?

— Desigur, răspunse ea. M-a asigurat că atâta timp cât sunt cu tine, nu este îngrijorată.

— Este o aluzie?

Ea se uită la el fără să înțeleagă.

— La ce?

Figura lui se adumbri și în tăcerea care se lăsase, vorbele răsunară pe un ton plin de tristețe:

— O, nimic, nu-i nimic.

Simon turnă vin în pahar și o îndemnă:

— Gustă, să vezi dacă-ți place.

Băutura era limpede și pișcă la limbă. După ce mănăcă pizza și bău două pahare, Meredith se simți mult mai bine și mai destinsă.

Simon ridică sticla pentru a-i umple din nou paharul dar ea dădu negativ din cap.

— Ce fată cuminte ești, remarcă el umplându-i paharul pe jumătate, în timp ce ea se ridică și strânse farfuriile goale. Începu să le spele în chiuvetă, iar el își sorbi încet vinul, uitându-se pe fereastră; zări doi iepurași negri care se iviră din tufiș și țopăiau caraghioși prin iarbă.

— O, privește! îi spuse el ridicându-se și venind lângă ea. Cu o mână ținea paharul, iar cu cealaltă îi cuprinse talia.

— Parcă sunt niște ghemotoace de lână, exclamă el, râzând. Ce noroc că nu este tata aici.

— Știu că el i-ar fi împușcat, continuă ea. Știu că fermierii nu au nicio milă cu aceste animale care le strică pășunile.

Se uitară la iepurașii care se zbenguiau în voie și se împiedicau de câte un smoc mai mare de iarbă. După câteva clipe dispărură ca un fulger în tufișurile mari. Ceva îi speriasse.

Meredith începu să respire mai greu, conștientă că apropierea lui îi dădea o senzație de neliniște. În loc să se îndepărteze, el puse paharul pe măsuță și o strânse și mai tare. Cu mâna liberă îi ridică ușor bărbia.

Ea simți că i se taie respirația și închise ochii, în timp ce buzele lui calde se apropiară de gura ei. Mâna lui alunecă pe pielea catifelată a gâtului, apoi degetele îi mângâiară puful fin de la ceafa.

Meredith își ținea mâinile pe brațul lui, simțind o căldură binefăcătoare. Își stăpâni dorința de a-l mângâia și începu să-l împingă pentru a scăpa de strânsoare. El nu se îndepărtă, dar figura lui se însenină și n-o mai sărută. Ea se smulse din îmbrățișare.

— Te rog, nu trebuie.

El râse ușor uitându-se la fața ei aprinsă.

— De ce nu?

Ea se întoarse și-și duse o mână la frunte, clătinând din cap și sprijinindu-se de marginea mesei, căutând să găsească vorbele care să exprime îngrijorarea ei interioară.

Simon îi atinse brațul și-i mângâie cu delicatețe pielea de la cot.

— La urma-urmei, suntem logodiți. De obicei îndrăgostiții se sărută, nu-i așa?

— Dar nu suntem logodiți! protestă ea cu vehemență, înfruntându-l. Nu suntem logodiți cu adevărat.

— Am să-ți cumpăr un inel de logodnă, îi promise el surâzând. Atunci vei putea vedea că totul este real.

— O, Simon! zise ea tare, stăpânindu-și tremurul picioarelor. Poți să fii serios?

— Sunt destul de serios, replică el, dar văzând chipul ei îngrijorat, nu mai zâmbi și adăugă încet: Sst!

Simon îi luă mâinile și o conduse în salon, vorbindu-i la ureche:

— Foarte bine, Meredith, vom fi serioși. Vino, am ceva de discutat cu tine. Să stăm jos, draga mea.

— Dar vasele? spuse ea cu glas stins, în timp ce el închidea usa de la bucătărie.

El surâse din nou.

— Lasă-le, nu asta contează acum. Le voi spăla mai târziu.

Pășiră pe covorul roșu din sufragerie și se așezară pe canapeaua confortabilă, ținându-se de mână.

— Spune-mi acum, care este necazul? o întreabă el.

— Știi foarte bine care este necazul meu! Nu putem să continuăm cu această farsă și să susținem că suntem logodiți. Este... este ridicol.

— Ieri parcă gândeai altfel! Ai spus de multe ori că ești încântată de logodnă.

— Îmi amintesc, cum să nu, dar...

Ea rămase cu privirea în gol, mușcându-și buzele.

— Nu trebuie să ne prefacem, îi spuse el. Adu-ți aminte că ți-am oferit o soluție. Te-ai gândit la vorbele mele?

Ea își frânse mâinile, și replică:

— Acest lucru este și mai rău decât dacă ne-am preface că suntem îndrăgostiți. Nu vrei să te căsătorești de-adevăratelea.

— Din contră, mi-ar face o mare bucurie dacă ai accepta să fii soția mea, protestă el. Am crezut că ai înțelege acest lucru cu claritate.

Ea își ridică privirile curioase și neîncrezătoare.

— Nu înțeleg.

El se grăbi să-i spună serios:

— Meredith, nu fa pe naiva! Înțelegi foarte bine ce vreau să

spun, doar nu mai ești o fetiță.

Obrajii ei se împurpurară. Era destul de neobișnuit ca el să-și piardă răbdarea, astfel că ea începu să tremure și își plecă privirile la mâinile sale pe care le mișca cu febrilitate.

— Este adevărat că nu sunt obișnuită să te văd ca bărbat, spuse încet.

— Nu ești obișnuită? spuse el pe un ton apăsător. Am avut impresia că nu este prea dificil să te gândești la mine ca la un bărbat. De câte ori te-am sărutat în ultimele zile, ai reacționat cu firească emoție și plăcere.

— Prima sărutare nu poate fi luată în considerare.

— Bine, nu mă mai refer la primul sărut, fu el de acord, recăpătându-și stăpânirea de sine. Te-ai comportat cu căldură deoarece ai crezut că este vorba de Michael. Dar următorul sărut și îmbrățișările din bucătărie m-au convins că pe mine mă sărutai. Ce crezi, nu-i așa?

Ea dădu din umeri, încurcată de întrebarea lui și nevrând să recunoască faptul că ar putea răspunde sărutării unui alt bărbat decât Michael.

— Poate, murmură ea.

Vocea lui deveni mai aspră.

— Poate?

Mâna lui îi mângâiasă obrazul și a făcut-o să-și ridice ochii. Privirile lui acuzatoare o făcură să tresară de spaimă.

— Ai închis ochii și te-ai gândit la Michael, sau m-ai sărutat pe mine?

— Simon...

El o rugă în șoaptă:

— Meredith, fii sinceră și spune-mi adevărul.

Ea își deschise buzele și respirând cu greutate, reuși să articuleze, simțindu-și gâtul uscat:

— Pe tine.

Expresia feței lui rămase neschimbată, dar satisfacția se putea citi în zâmbetul său.

— Așadar nu cred că mai este cazul să mai discutăm despre sentimentele față de mine. Ești femeie și te gândești că sunt bărbat. Nu

sunt fratele tău mai mare, să fie clar acest lucru!

Aceasta era, desigur, problema lor. El era fratele mai mare al lui Anneke și în toți acești ani o tratase și pe Meredith ca pe o soră mai mică și numai ieri își schimbase atitudinea. Această schimbare bruscă în relațiile dintre ei o lăsase într-o stare de confuzie plină de neliniște.

— Acest lucru este atât de nou pentru mine! exclamă ea.

El coborî mâna și o așeză peste mâinile ei.

— Știu, recunosc el, dar nu ne mai putem întoarce la situația dinainte.

Meredith înțelese ce vroia să spună, căci o parte din ființa ei dorea să regăsească starea necomplicată de prietenie dintre ei. Încă din adolescență fusese conștientă că el este un băiat simpatic, dar primul impuls erotic îl transformase într-un idol pe care-l purtase un timp în inima ei. După aceea se gândise la el ca la un prieten mai mare. Era căsătorit și mult prea bătrân pentru ea.

Michael fusese mai apropiat de vârsta ei și reprezentase idolul frumuseții masculine de care se simțise atrasă fără regrete. Acum Michael nu mai stătea între ei, totuși Simon, desi avea doar treizeci și unu de ani, i se părea prea bătrân pentru cei douăzeci și doi ai ei.

Cu toate acestea, se ivea o altă complicație. Michael își alesese o altă mireasă dar n-o făcuse să-și piardă simțămintele pentru el. Surpriza este logodnica lui Simon și durerea că fusese trădată îl îndepărtase puțin pe Michael din sufletul ei, dar după ce mama ei o lăsase să doarmă, gândurile ei reveniseră la figura lui și mândria rănită o împiedicase să doarmă. Chiar plânsese o vreme, astfel că toată ziua de astăzi avusese o stare de nefericire adânc întipărită în suflet.

Deschide gura, stăpânindu-se cu greu să nu izbutească din nou în plâns. Își mișcă repede capul și oftă adânc. Simon suspină și o cuprinse în brațe, punându-și capul pe umărul ei.

— Totul este în ordine, micuța mea. Vom reuși să fim fericiți, nu-ți face griji.

Pe moment avu o senzație ciudată că este din nou mică și că își spusese păsul pentru ca el s-o sfătuiască cum este mai bine pentru a scăpa de necazuri. Degetele lui îi dezmiardară obrajii și părul. Ea clătină din cap și-l întrebă:

— Ce vom putea reuși să facem?

Oricum, Simon nu va putea să-l readucă pe Michael și aceasta era singura ei dorință de moment.

— Totul.

Tonul lui era atât de blajin încât ea chicoti.

El surâse și spuse:

— Ce este atât de caraghios?

— Tu ești nostim. Te crezi un erou?

Ea își îngroșă glasul și imită tonul lui Clark Gable:

— Nu-ți face nicio grijă, dragă Scarlett. Scumpă fată, lasă totul în seama mea. Voi rezolva eu toate problemele.

Râsul lui o făcu să ridice capul și să se uite la el. Arăta extrem de bine. Pielea bronzată, părul mătăsos și dinții albi și regulați, precum și privirile vii îl făceau extrem de atractiv. El își aplecă ochii asupra pieptului care se zărea umflat și tare și ea își dădu seama că apropierea favorizează intimitatea dintre ei: sânii ei erau lipiți de pieptul lui, mâinile îi înlănțuiseră talia, iar propriile mâini îl țineau în brațe. Ochii lui se întunecară brusc și o strânse și mai tare. Ea respiră sacadat și evită privirea lui, încercând să se desprindă din îmbrățișare.

— Nu te mai zbate, o liniște el. Nu-ți fac niciun rău.

Cu răsuflarea pierdută, ea spunea:

— Îl iubesc pe Michael.

— El nu ține la tine.

Ea își înălță capul, uimită de cruzimea cuvintelor lui și observă o lumină ciudată în privirile lui încărcate de dorință. El o întoarse încet și o sărută cu pasiune, dându-i capul pe spate și obligând-o să deschidă buzele. Mâna lui se ridică cu îndrăzneală și-i cuprinse sânii: inima ei tresări și începu să bată într-un ritm rapid.

El își depărtă capul și se uită la pielea fină care se zărea prin decolteul bluzei și apoi din nou în ochii ei.

— Vreau să accentuez faptul că te doresc, rosti el pe un ton apăsător.

Ea încercă să-i spună că nu-l dorește deloc, dar el începu să-i mângâie sfârcurile cu degetul mare și cel arătător și ea începu să geamă ușor. Tulburată și rușinată, își răsuci capul ascunzându-l în cămașa lui, aplecându-și fruntea, lipindu-se de gâtul lui.

Mâna lui se ridică și o dezmierdă pe obraji și ea simți buzele lui

sărutându-i tâmpla stângă cu multă gingășie. Pulsul ei accelerat îl făcu pe Simon să exclame:

— Nu poți nega faptul că și tu mă dorești.

Ea clătină din cap.

— Nu este același lucru.

Mâna care o dezmierdă se opri o clipă.

— Ai dreptate, recunosc el, dar îmi place foarte mult să mă dorești puțin.

Mâna își continuă drumul și o mângâie pe ceafă apoi pe umăr, cu multă blândețe, încât ea suspină îndelung. Simțea că tot trupul îi luase foc și toată mângâierea din sufletul ei se risipi ca un fulg.

El continuă să vorbească:

— Te-am rugat să te gândești la căsătoria noastră. Nu ai decât să spui un singur cuvânt și logodna va deveni tot atât de reală ca a altor îndrăgostiți.

Meredith se zbătu și el o sărută pe obraz ca și cum ar fi vrut să-i arate că ține la ea.

— Michael o are pe Francine, îi aminti el pe un ton crud, deși vorbea încet. Știi că te gândești că ți-a zdrobit inima. Poate nu este inutil să-ți amintesc că poți trece peste această nenorocire. Sunt sigur că vei avea tăria să depășești momentul acesta nefericit. Inimile zdrobite nu durează toată viața. Chiar și cea mai rănită inimă poate să se vindece.

— Te gândești la Jill?

— Da. În zilele care au urmat morții ei, credeam că nu-mi voi mai reveni vreodată din durere și aveam sentimentul că sunt un cadavru viu. Nu mai aveam putere să trăiesc și chinul mă însoțea zi și noapte. Acum însă pot să mă gândesc la ea cu bucurie și să văd că ea continuă să trăiască prin Benjamin; sunt fericit că am putut să împărțim atât de multe lucruri minunate, că am avut norocul să cunosc o asemenea ființă și că am putut s-o iubesc, îmi amintesc de zâmbetul ei, de dragostea ei pentru muzică, de simțul umorului pe care le moștenește fiul meu. Asta este o mare compensație. Acum nu mai am sufletul încărcat de durere.

Meredith se gândi cu tristețe că el are mai multe amintiri plăcute decât ea și că totuși este o ființă care trăiește și are nevoie de

dragoste. Michael a preferat altă femeie, dar este și el o ființă vie. Ca și ea, de altfel. Ca și Simon, într-o zi va trebui să învețe și să trăiască fără să se mai chinuiască în zadar. Numai că până atunci va mai trece multă vreme, își spuse ea, cu mândrie.

Simon înțelese că trebuie să aleagă viața. Trecuse printr-o experiență mult mai dureroasă decât a ei și avusese voință de a depăși momentele critice. Și el avusese o dragoste cu ani în urmă. Acum, înțelept cum fusese mereu, îi sugera o soluție care să le aducă la amândoi alinarea. Și el avusese probleme grave și o depresiune psihică îngrijorătoare.

— Ai rămas singur de la moartea lui Jill.

— Așa este, recunosc el, în ciuda faptului că-l am pe Ben și familia mea.

— Totuși au fost și alte femei sau fete cu care ai fi putut să te însori.

— Au fost. Prima dată eram încă prea zguduit de decesul soției mele ca să mă hotărăsc. Apoi din cauza lui Ben n-am îndrăznit să-mi refac viața. Mi se părea că nu este drept și cinstit față de el și nu sunt cinstit cu ele.

— Cu cine?

— Cu femeile. Cu femeia pe care doream s-o iau de nevastă. Nu puteam să-i iau lui Ben o mamă vitregă numai de dragul de a avea o mamă. Dacă ar fi fost îndrăgostită de mine, aș fi putut face acest pas.

Ea înțelese că nu poate să simtă pentru altă femeie aceeași iubire imensă pe care o simțise pentru Jill. Poate că ea este totuși o excepție. Simon putea fi sigur că ea nu-și face nicio iluzie deoarece îl cunoștea încă de când era o copilă și o știa foarte bine pe Jill. Se bucurase de fericirea lor și acum nu spera ca el s-o iubească la fel ca pe Jill. Gândul acesta o mârâia peste măsură, dar el se apropie de urechea ei și șopti:

— Te iubesc, Meredith. Vrei să fii soția mea?

Era sigură de dragostea lui, dar el o iubea așa cum ținea la Anneke și la Benjy, cu deosebire, că intervenea și dorința sexuală pe care o resimțea față de o fată care crescuse sub ochii lui și ajunsese la vârsta maturității, devenind o femeie minunată. Chiar dacă nu era atât de frumoasă ca Jill, avea un farmec deosebit. La rândul ei, ținea la el,

dar nu așa cum îl iubise pe Michael, iar faptul că el adusese vorba de sex în relațiile dintre ei, o zăpăcise complet.

Nu avea nicio îndoială că ea era atrasă sexual de el. Poate că ar fi fost atrasă de oricare alt bărbat, căci nu avusese alte idile decât cu Michael. Fusesse uluită să descopere că Simon putuse să declanșeze aceeași reacție ca Michael, ba poate și mai intensă. Desigur că el este mai în vârstă și are experiență în privința căsniciei, dar ea bănuia – deși gândul acesta îi produse dezgust – că el mai avusese legături cu alte femei.

La urma-urmei, este greu pentru un bărbat să îndure patru ani de celibat. Totuși – recunoștea ea – el nu este tipul de bărbat căruia să-i placă concubinajele. Nu este de mirare că vrea să se recăsătorească, deși nu mai nutrește speranța unei pasiuni devastatoare ca în tinerețe.

Chinul și îndoiala o cuprinseseră fără întârziere. El dorește o soție iubitoare, un cămin liniștit și o viață normală de familie. Îi lipsea căldura și atmosfera fericită din casa părintească. Noua lui reședință i se părea cochetă, dar pustie. Mobila era aleasă cu gust, chiar de către Jill și pereții erau ornați cu fotografii care-i înfățișau pe ea și pe Simon în diferite locuri, surâzând fericiți. O fotografie era pusă chiar pe consola din marmură de deasupra căminului. Din cauză că el își petrecea cea mai mare parte a timpului la fermă, aerul de singurătate era destul de apăsător, în ciuda eforturilor mamei și a surorilor de a aranja un confort îmbietor prin covoarele țesute manual sau pernele brodate ce împodobeau încăperile, fără să le acorde căldura unei case cu o familie numeroasă. Era o casă care-și aștepta încă locatarii care să-i dea viață.

Deodată o cuprinse dorința să fie cea care să anime casa lui Simon. Avusese același impuls pentru Michael, dar, din moment ce acesta o părăsise, putea să aibă grijă de Simon care avea nevoie de ea. Ieri îi spusese că are un motiv deosebit pentru a o lua de soție. Ce alt sens putea să dea propriei sale vieți, dacă Michael îi întorsese spatele? Nu voia să treacă prin viață regretând trecutul. Ce-ar fi să-l uite pe Michael și să se îndrăgostească din nou? Nu dorea însă să mai aibă o experiență dureroasă în dragoste. O dată îi fusese de ajuns: Se putea ca, fiind prea îndrăgostită, să nu mai aibă o bază serioasă pentru

căsătorie. Stră-străbunica ei se măritase cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse, deoarece fusese singurul bărbat pe care de-abia îl cunoscuse, deoarece fusese singurul bărbat de vârsta ei din regiunea pe care tocmai o populau primele valuri de imigranți și nu regretase alegerea făcută.

— Meredith! îi șopti Simon la ureche. De ce eziți atât de mult înainte de a lua o hotărâre?

— Îmi vine foarte greu.

— Spune-mi da sau nu. Atât vreau să aud!

Ea răsuflă îndelung și spuse:

— Da, Simon, mă voi mărita cu tine.

CAPITOLUL IV

În vinerea următoare, Simon îi cumpără un inel de logodnă, având încrustat un diamant scânteietor. Meredith își amintea că Jill purtase un inel cu safir, își alungă gândul din minte în timp ce Simon semna cecul și apoi lua cutiuța plușată de pe vitrina bijutierului.

El îi zâmbi cu căldură și-i deschise ușa spunându-i:

— Să mergem într-un loc liniștit.

Se întoarseră la mașină și el o luă pe drumul spre casă, dar apoi opri când ajunseră la o poiană largă, mărginită de tufișuri înalte, unde turmele de oi se odihneau în țarcuri. Afară se întunecase și două sau trei stele străluceau pe cerul senin.

Simon lăsă jos geamul de la portiera din partea sa și scoase cutiuța din buzunar. Meredith se simțea destul de nervoasă și se uita cu atenție la mișcările delicate cu care Simon deschidea cutiuța cu bijuteria înfiptă în mijlocul unei pernițe plușate. El îi zâmbi și ea îi întoarse surâsul.

— Dă-mi mâna, te rog, rosti el încet.

Cu multă dragoste și grație el îi puse inelul pe deget. Ea simți că tremură la atingerea degetelor lui. El se aplecă și-i sărută mâna chiar deasupra inelului.

Ea îl luă de mână, iar Simon se uită fix în ochii ei.

— Pari destul de nervoasă. Nu ai de ce să te temi.

— Știu. Nu mi-e frică, dar sunt puțin emoționată.

— Deja ai starea de nervozitate a miresei?

Adăugă el, îmbrățișând-o cu pasiune. O sărută pe frunte și-i

spuse:

— Cred că este cam devreme pentru o neliniște pe care o au miresele.

Fixară nunta pentru Anul Nou, iar acum se aflau de-abia la începutul lui decembrie.

— Îmi pare rău, murmură ea. N-am mai fost logodită până acum.

— Ai timp să faci de toate în viață. Pentru toate este un început.

Ea se gândi că el trecuse deja printr-o asemenea experiență. Se întrebă chiar dacă el îi oferise lui Jill inelul în același fel și dacă-i sărutase mâna după aceea...

Ea se zbătu, căutând să scape de gândurile obsesive în care se compara cu Jill și care o frământau în continuare. El interpretează greșit gestul ei, crezând că se datorează apropierii prea intime dintre dâșii, căci sânii ei erau lipiți de pieptul lui. El începu s-o sărute pe păr, apoi pe tâmplă și pe obraji, iar cu mâna îi întorcea fața către el pentru a o putea săruta pe gură.

Sărutarea fu extrem de gingașă și ea fu tulburată de faptul că el avusese grijă să nu-i sporească teama prenupțială a miresei.

Când el se îndepărtă de ea, Meredith fii puțin dezamăgită și se stăpâni cu greu să nu-l tragă din nou și să-i ofere buzele ei întredeschise.

Mâna lui îi mângâia pielea fină de la ceafa, și uitându-se în ochii ei, Simon o întrebă, pe un ton blând:

— Te simți mai bine?

Ea dădu din cap și răspunse:

— Da. Mult mai bine. Abia aștept să arăt inelul familiilor noastre.

El pomi motorul și ea întrebă curioasă:

— I-ai explicat lui Benjy că voi fi soția ta?

— Da. Mă îndoiesc că a înțeles ce înseamnă asta, dar s-a bucurat că vei locui în casa mea și că poate să stea cu noi aproape tot timpul.

— Aproape?

— Mi-am spus că în primul rând trebuie să ne gândim la noi. Este bine să te obișnuiești cu noua situație de femeie măritată și apoi abia să ai grijă de un fiu vitreg.

— Dar el nu este o povară pentru mine! Aștept cu nerăbdare să

fiu...

— Mama lui. El nu o ține minte pe Jill, așa că vei fi în orice privință mama lui.

— Nu uita că mama ta îndeplinește deja acest rol. Dacă va sta cu noi, o să-i simtă lipsa.

— Așa este. Acesta este un alt motiv care m-a determinat să consider că este necesară o perioadă de acomodare pentru noi toți. Mama a avut grijă de Ben până acum, dar este foarte ocupată cu treburile casei, deoarece este o familie destul de mare și nu poate să se ocupe de el.

— Sunt sigură că s-a purtat față de el ca o bunică iubitoare. Mă gândesc chiar că fratele tău mai mic, Christopher, are doar șase ani. Mă distrează mult să-l ascult pe Benji spunându-i „unchiule”.

— Asta a fost ideea mea. Am vrut ca fiul meu să știe cu cine are de-a face. Desi mic, el știe cine sunt bunicii și că nu are niciun frate, ci un unchi.

Într-o familie mare ca a noastră, avem și așa prea multe probleme ca să ne mai încărcăm cu una în plus. Ben a trebuit să se obișnuiască să vadă în jurul lui o mulțime de verișori, mătuși și unchi.

Mama mea a crescut copiii ei de la douăzeci și șase de ani și acum, gestul ei de a-i purta de grijă lui

Ben, s-a dovedit aproape un act eroic. N-aș fi vrut s-o împovărez cu acest lucru, dar am fost prea șocat de moartea lui Jill, încât n-am putut decât să fiu recunoscător pentru că s-a oferit să-l crească pe fiul meu. Când am văzut cât de greu îi vine, am vrut să iau o menajeră pentru a o ajuta la treburile casei, dar nici n-a vrut să audă de propunerea mea.

— Este un copil atât de dulce, afirmă Meredith.

El îi aruncă o privire amuzată.

— Să știi că poate fi foarte bine și un despot al familiei. Când te vei ocupa de creșterea lui, vei avea ocazia să-ți schimbi părerea în privința lui.

Ea protestă imediat.

— Nu-ți fa griji, vom reuși să ne descurcăm. Am înțeles foarte bine ce ai vrut să spui cu perioada de acomodare, dar nu cred că trebuie să amâni momentul când îl vei aduce pe Ben acasă la noi.

— Dar îți va fi foarte greu la început.

— În ce privință?

— Nu ți-a trecut prin minte că vreau să-mi aparții numai mie la început?

El îi aruncă o privire care o făcu să se înroșească în obraji. Ea se uită speriată la ceas, exclamând:

— Vai, s-a făcut târziu, este timpul să plecăm spre casă. Se ridică în grabă și el o conduse la mașină. După zece minute ajunseră în fața casei lui Meredith.

* * *

Părinții lui admirară îndelung inelul, apoi se întoarseră la treburile fermei. După ce luară niște lanterne puternice, se duseră la grajduri pentru a mulge vacile și oile care se întorseseră de la pășune. După ce reușiră, împreună cu ceilalți angajați de la ferma Dyk, să ducă la bun sfârșit această sarcină cotidiană, se reîntoarseră în sufragerie. Tatăl lui Simon aduse câteva sticle cu băutură și seara se transformă într-o petrecere intimă de familie. La ora zece seara, când Anneke, întoarsă acasă pentru weekend, începu să cânte la chitară cu sora sa mai mică Jasie, Meredith observă că Benjy adormise pe genunchiul tatălui său și se înduioșă de scena la care asista. Întotdeauna îl îndrăgise pe Benjy, dar acum, știind că va fi mama lui vitregă, simțămintele sale deveniseră și mai puternice. Simon îi surprinse privirile tandre și îi zâmbi, uitându-se apoi la fiul lui pe care-l ridică, spunându-i mamei sale că-l duce la culcare.

— Pot să vin și eu? îl rugă Meredith.

— Bineînțeles, răspunse el și Meredith o luă înaintea lui pe culoarul care ducea la camera lui Benjy și a lui Christopher. Uitându-se înapoi, ea întâlni privirile blânde ale doamnei Van Dyk care era încântată de gestul ei, deși expresia feței îi era puțin îngrijorată. Era evident faptul că nu putea să se despartă cu atâta ușurință de Benjy, dar Whangarei nu se afla prea departe de ferma ei, și chiar dacă nepotul ei nu va mai locui sub același acoperiș cu ea, va avea ocazia să-l vadă destul de des. Era sigură că Simon îl va aduce în casa părintească, mai ales că se afla la zece minute de mers cu mașina de aici.

Meredith aprinse lumina în camera copiilor și coborî jaluzelele.

Simon îl întinse pe Benjy pe pat, în timp ce ea îl acoperea cu pătura și cu cearșaful. Meredith îl sărută pe Benjy pe obraz și se uită apoi cu intensitate spre Simon. Ea se simți puțin stânjenită și-și petrecu mâna prin păr cu o mișcare nervoasă, temându-se de reacția lui. El întinse mâna și stinse lumina, iar cu celălalt braț îi înlănțui talia, conducând-o spre ieșire. În întineric el îi cuprinse buzele cu gura și o sărută cu pasiune.

Ea se clătină puțin, apoi se agăță cu mâinile de umerii lui, cu inima bătându-i puternic. Se zbătu instinctiv și el îi dădu drumul, astfel că ea rămase în dreptul ușii, căutând să-și păstreze echilibrul. El întinse mâna pentru a o sprijini de tocul ușii.

— Te simți rău? o întrebă el, cu o undă de îngrijorare în glas.

— Nu, mă simt bine. Te previn însă că trebuie să mă lași să mă acomodez cu simțămintele pe care le încerc atunci când ești în preajma mea.

— Te rog să mă ierți, îi spuse el, mângâind-o pe obraji. Pe viitor voi căuta să-mi domin impulsurile carnale.

Oare acest lucru se va aranja când vor fi căsătoriți? Ea spera din toată inima că toate vor decurge astfel ca armonia să domnească în casă. Dacă ar fi fost întrebată cu o lună în urmă de Simon, nici nu i-ar fi trecut prin cap că el ar fi putut deveni iubitul ei. Dar, din ziua când a sărutat-o pentru prima oară, ea descoperise că Simon este un bărbat total diferit de persoana pe care o cunoscuse în copilărie. Câteodată i se părea totuși că este o ființă necunoscută și simțea o strângere de inimă când se gândea la soarta ei.

* * *

Conversația din salon se animă în momentul când fiecare începu să povestească modul în care-și întâlnise ființa iubită. Doamna Van Dyk aminti că venise din Olanda pentru a se mărita în Noua Zeelandă, cu bărbatul care plecase apoi să-și caute o slujbă, lăsând-o singură în sat, cu promisiunea că-i va trimite bani după ce va munci și vor putea astfel să-și construiască o casă. Soțul ei găsisese de lucru la o lăptărie la Wairarapa și după doi ani, ea venise cu trenul pentru a fi aproape de el.

— L-am văzut pe peron, spuse doamna Van Dyk, cu un puternic accent olandez, dar el nu m-a văzut și când trenul s-a oprit, el s-a suit în vagon. M-am dus spre el aproape în fugă, scăpând valiza din mână.

Frans! Eu aici fost! El m-a auzit și s-a năpustit spre mine și m-a luat în brațe, sărutându-mă în timp ce ceilalți călători se uitau la noi de parcă am fi fost niște nebuni. Eram, într-adevăr, nebuni de dragoste. Nu ne văzusem de doi ani! Eram niște tineri imigranți olandezi care nu cunoșteau pe nimeni în această țară.

Ea începu să râdă, mijindu-și ochii și-și aruncă privirile pline de căldură soțului, cu care era măritată de treizeci și doi de ani.

Cu toții auziseră povestea de dragoste de mai multe ori, dar participară cu aceeași bună dispoziție la fericirea care se citea pe chipurile soților Van Dyk. Familia Mariei fusese de acord că ea comisese o nebunie pentru a călători jumătate din planetă pentru a se căsători cu Frans, dar căsnicia lor se dovedise foarte trainică. Meredith era la curent cu toate istorisirile Mariei cu privire la vremurile de altădată când nu aveau bani și copiii aveau nevoie de îngrijire și hrană.

— Dar eram tineri, susținu Maria, dând din umeri și zâmbind, și ne iubeam. Am reușit să depășim toate obstacolele.

Doamna Van Dyk credea cu toată tăria în puterea dragostei romantice și nu se îndoia că Simon s-a îndrăgostit din nou. Când familia Townsend se ridică pentru a-și lua rămas bun, ea îi dădu o lanternă fiului său, spunându-i:

— Condu-o pe logodnica ta acasă.

Oricum, mașina lui se afla în fața porții lui Meredith. Când ajunseră în dreptul ușii, părinții își spuseră la revedere și tinerii rămaseră lângă mașină. El o apucă de încheietura mâinii și stinse lanterna pe care o aruncă prin geamul deschis pe bancheta din spate.

— De data aceasta te previn înainte de a te săruta pentru a-ți ura noapte bună.

O trase ușor în brațe și o sărută cu gingășie pe tâmpile și pe obraji, pentru a-i pecetlui gura cu buzele sale. Mâna lui alunecă pe spatele ei și o mângâie pe umăr, pe pielea fină a brațului și apoi pe sâni. Ea întredeschise buzele în mod involuntar și sărutarea lui deveni mai puternică și pasionată. Cealaltă mână a lui Simon îi dezmiardă cu gingășie șoldurile și înlănțui trupul fremătător. Ea scoase un geamăt surd și el îi strivi buzele cu o sărutare senzuală. Când se îndepărtă puțin, ea nu îndrăzni să se uite în ochii lui și-și plecă fruntea pe umărul lui.

— Te-am înfricoșat puțin? o întrebă el.

Ea clătină din cap, dar nu-l privi nici acum.

— Meredith...

El îi șopti numele ca și cum ar fi dorit să-i ceară ceva, dar păru că se răzgândește pe neașteptate. Îi dădu drumul din îmbrățișare și-i spuse:

— Ne vedem mâine dimineată?

— Dacă vrei. Eu sunt acasă.

— Desigur că doresc să ne întâlnim. Îmi placi foarte mult, Meredith, desi mă abțin mult când ești lângă mine.

Ea înțelese că vroia să facă aluzie la răsuflarea lui întretăiată și la simțământul de dorință nesatisfăcut. Era evident că starea lui era a unui bărbat doritor de a face dragoste.

— Și mie îmi place de tine, mărturisi ea pe un ton politicoș.

El izbucni în râs la auzul cuvintelor spuse de parcă ar fi fost o fetiță și-i deschise ușa casei:

— Noapte bună, draga mea.

După ce închise ușa, el se urcă în mașină și porni motorul îndreptându-se spre casa părinților săi.

* * *

De câteva ori, Meredith avu senzația că el dorește să-i ceară ceva în dimineța următoare, dar de fiecare dată el se înfrână și nu rosti niciun cuvânt.

Își petrecură cea mai mare parte din timp cu Benjy, iar după-amiază îl luară cu ei și pe Christopher la plajă, unde rămaseră până la ora cinci când se întoarseră cu toții înfomețați și arși de soare.

Familia Van Dyk, deși provenea din Olanda, se obișnuise să numească masa de seară „ceai” ca băștinașii din Noua Zeelandă, în loc de cină sau supeu cum fuseseră obișnuiți pe meleagurile natale. Domnul Van Dyk avea obiceiul să istorisească aceeași întâmplare de la sosirea în noua lui țară când fusese întrebat de către locuitorii cu care se întâlnise dacă a luat ceaiul. Nu mâncase decât câțiva biscuiți și băuse o cană de ceai, de aceea răspunsul lui fusese:

— Da, mulțumesc, am băut ceai.

Nu înțelesese că toți ceilalți îi oferiseră de mâncare și îndurase o foame teribilă.

— Vrei să ieșim undeva? îi propuse Simon în timp ce spăla vasele.

— Nu, mulțumesc. În seara asta sunt ocupată.

El surâse și adăugă:

— Poate săptămâna cealaltă. Vreau să mergem să luăm cina și să dansăm la un restaurant de lux. De fapt nu am avut până acum nicio întâlnire, nu-i așa?

— Așa a spus și mama mea.

El se uită la ea întrebător, iar ea se grăbi să-i explice:

— De aceea s-a arătat surprinsă de logodna noastră, pentru că n-am ieșit niciodată sâmbătă seara.

— Îmi închipui că a fost uimită. Vreau să recuperăm timpul pierdut și până la nuntă am de gând să ne întâlnim ca niște adevărați îndrăgostiți.

* * *

Sâmbăta următoare, el îi trimise cu multă galanterie un buchet imens de trandafiri într-o cutie de plastic. Ea puse florile în vază și rupse un trandafir pe care și-l puse în piept pentru a se armoniza cu bluza albă și fusta neagră pe care le îmbrăcase în seara aceea. Până în ultima clipă fusese hotărâtă să poarte niște pantofi negri, dar se răzgândi și alese o pereche de sandale roșii care se asortau cu trandafirul.

Simon o întâmpină scoțând o exclamație afirmativă, văzând floarea care-i puneă în evidență pieptul tare și bombat. O luă de mână și o conduse la mașină deschizându-i portiera cu un gest ceremonios.

În timp ce el puneă motorul în funcțiune, ea îi mulțumi pentru flori.

— Și eu îți mulțumesc că te-ai gândit să porți un trandafir. Arăți minunat și aproape că ai o înfățișare exotică. Parcă ești o regină, o regină a țișanilor.

Ea chicoti ușor amuzată, deoarece nu avea deloc aerul unei femei exotice. Era o fată obișnuită și ea se gândise la frumusețea lui Jill, o splendidă blondă care atrăgea toate privirile bărbaților.

— Și tu arăți foarte bine, îi făcu ea un compliment.

Simon purta o cămașă cambrată pe talie și un costum negru, cu papion și ea nu se putu abține să nu facă o comparație cu ținuta lui de

la nunta cu Jill.

Fără să vrea, exclamă:

— Vei purta același costum la nunta noastră?

El îi aruncă o privire mirată.

— Dacă vrei tu.

Ea nu mai insistă și el o întrebă:

— Vei purta o rochie albă?

— Neîndoios, afirmă ea, după o clipă de ezitare, deși știu că ai prefera să nu fii astfel îmbrăcată.

— Ce te face să crezi acest lucru?

— Păi nu este prima oară când te căsătorești...

— Dar pentru tine este, și e firesc să te îmbraci în alb. Nu aceasta este și intenția ta?

— Mama mea numai despre rochia ei albă îmi vorbește, considerând culoarea albă ca indispensabilă. Aceași părere este împărtășită și de mama ta.

El surâse.

— Ai vorbit deja cu ele despre nuntă? Ce părere au despre ceremonia nupțială?

— Încă nu și oricare ar fi părerea lor, eu sunt destul de voluntară ca să-mi impun punctul meu de vedere.

— Nu mă îndoiesc că vei ști să le convingi că ai dreptate.

Amintindu-și de discuția avută cu mama ei în seara când Simon anunțase logodna lor, ea zise cu voce tare:

— Mama crede că am o fire autoritară și că te voi ține sub papuc.

El îi aruncă o privire amuzată.

— Ce crezi că putem face ca să împăcăm și capra și varza?

Ea își aminti că în ziua aceea nu dorea să-l supere pe Simon.

— Cred, afirmă ea voioasă, că vom lua deciziile împreună.

El izbucni în râs.

— Așa vom face, spuse el. Cred că ne vom înțelege de minune.

— Ești așa de sigur? întrebă ea puțin îngrijorată.

— Ți-e teamă? îi șopti el.

— Nu, rosti ea răspicat, deși un fior necunoscut până atunci îi trecu pe spinare; era o emoție mai puternică decât frica, era o

tulburare care era mai adâncă decât teama. Simțea o atracție ciudată să trăiască din plin, chiar periculos, așa cum își imaginase că trăiesc piloții avioanelor sau ai mașinilor de curse.

Se întrebase cum va putea Simon, care era atât de pașnic și de drăguț, să-i trezească asemenea sentimente. Regretă imediat gândurile acestea care izvorau din imaginația ei bogată, știind că el nu-și manifestase decât de curând sentimentele față de ea. Când el îi apucă mâinile cu gingășie, bătaile inimii începură să devină mai repezi și emoția o făcu să simtă un nod în gât.

Ajunseră la restaurant și ea căută să uite frământarea ei interioară, fiind atentă la conversația lui. El o invită la dans și o strânse puternic în brațe. Până atunci nu mai avuseseră ocazia să danseze împreună. Simon avea un pas ușor și aproape că pluteau pe parchetul de dans. Meredith se simțea extrem de fericită, spunându-și că prima întâlnire promitea să fie cu adevărat un succes pentru amândoi.

Ea dădu din cap mulțumită și el îi șopti la ureche:

— Ești obosită?

— Nu, răspunse ea visătoare, sunt fericită.

El se uită neîncrezător la ea și-i surâse amabil.

— Chiar ești fericită?

Figura lui Michael îi reveni în minte pentru a-i aminti că de-abia în seara asta ieșise din starea de mâhnire.

— Mă bucur că aud asemenea cuvinte, spuse el încet.

Ea se întunecă la față și ochii i se umplură de lacrimi din cauză că Michael o uitase complet și îi era ciudă pe el că se purtase atât de crud cu ea.

— Am obosit, Simon. Te rog să ne așezăm. Aș vrea să beau un pahar cu vin.

El se supuse dorinței ei și comandă altă sticlă de vin alb spumos care îi plăcuse atât de mult. Treptat, ea uită de comportarea urâtă a lui Michael și începu să discute cu aprindere.

Simon se uită la ea cu încântare dar și cu puțină îngrijorare, iar în momentul când ieșiră în aerul răcoros al nopții, coborând scările restaurantului, el îi înconjură talia cu o mână și-i șopti la ureche:

— Draga mea, nu știu ce vor spune părinții tăi. Niciodată nu ai venit atât de târziu acasă.

— Nu-ți fă griji, spuse ea, pe un ton apăsător. Mă simt minunat.

— Mă bucur că te aud vorbind astfel. Mă întreb dacă vei spune acest lucru și mâine dimineață.

— Oh, cui îi pasă de ziua de mâine? Cine știe ce se va întâmpla când mă voi scula? rosti ea pe un ton patetic și se desprinsese din îmbrățișare, ridicând mâinile într-un gest teatral. Nu făcu niciun pas și se împiedică, fiind gata să cadă, dar Simon o prinse în brațe. Ea râse și-și înlănțui brațele în jurul gâtului lui și-i ceru cu o voce gătuită, aruncându-i o privire plină de dorință:

— Sărută-mă, Simon.

El nu așteptă altă invitație și buzele lui calde îi cuprinseseră gura întredeschisă. Sărutarea fu lungă și pasionată. Câțiva clienți ai localului trecură pe lângă ei și fluierară admirativ, determinându-i să se îndrepte repede spre mașina lui Simon, aproape în fugă. Ea trânti cu putere portiera și-l întrebă îngrijorată, atunci când el se așeză la volan:

— Ești supărat pe mine?

El își îndreptă ochii spre chipul ei înnegurat și zise:

— Nu, bineînțeles că nu. Prinde-ți centura de siguranță. Te conduc acasă.

Pe drum, Meredith aproape că ațipise și când ajunseră în fața casei, el o ajută să iasă din automobil și după ce o sărută ușor pe frunte, o întrebă:

— Poți să mergi singură până la dormitor?

— Desigur că pot, răspunse ea indignată. Nu sunt beată!

— Așa este, zise el, ai o ușoară stare de amețeală.

Noapte bună.

El o sărută pe nas și-i deschise ușa de la intrare, apoi se întoarse la mașină.

Ea începu să se dezbrace și văzu că trandafirii începuseră să se ofilească, gândindu-se că el plecase supărat, deoarece trântise ușa de la intrare.

CAPITOLUL V

Meredith susținu cu tărie ideea că nu trebuia să se organizeze nicio petrecere în cinstea nunții sale, lăsându-le dezamăgite pe mama sa și pe viitoarea soacră. Motivul, pe care nu-l mărturisise, și care o îndemnase la aceasta fusese faptul că ar fi fost nevoită să-i invite și pe

Michael cu familia lui și nu se simțea în stare să-l vadă în fața ochilor tocmai într-o împrejurare atât de importantă din viața ei.

Fusese surprinsă când primise invitația de a participa la ceremonia nupțială a lui Michael și a lui Francine. Mireasa locuia la Auckland și dorise ca evenimentul să se petreacă la ea acasă, lucru care nu convenea familiei lui Michael. Până la urmă părinții lui Michael avuseseră câștig de cauză și putură organiza petrecerea la ei. Era firesc ca familia Townsend să figureze printre invitați.

— Nu cred că voi putea merge, protestă Meredith tulburată la aflarea veștii de la mama sa, care îi arătase invitația. Văzând expresia de nedumerire de pe chipul mamei sale, ea improvizează în lipsă de alt motiv:

— Mi se pare că Simon a aranjat ceva pentru seara aceea. Mi-a spus că se organizează o petrecere de către conducerea rafinăriei.

— Dar, draga mea, nu ți-am spus data ceremoniei, protestă mama nedumerită.

Meredith dădu din umeri.

— Oh, am presupus că este pentru sâmbătă seara...

— Nu pentru sâmbăta asta, ci pentru sâmbăta viitoare. Nu cred că Simon a aranjat ceva pentru seara aceea. Le-a promis lui Katie și Jack să aibă grijă de copii în locul lor, căci ei se duc la o nuntă, săptămâna aceasta, la Tampo. Katie a sunat-o pe mama ei chiar în dimineața aceasta, pe când se aflau la familia Van Dyk, zicându-i că fata unor vecini va sta cu copiii, așa că Simon va fi liber. Maria are de gând să-i telefoneze fiului ei în seara asta pentru a-i transmite faptul că nu mai trebuie să se ocupe de copiii surorii sale.

Meredith se frământa să caute o scuză plauzibilă, dar mama ei continuă, fără să-i lase timp de gândire:

— Așa că totul era în regulă. Bineînțeles că Simon este invitat și el la familia Kingsley. Puteți veni amândoi.

— Bine, spuse Meredith, admitând că nu mai putea da înapoi, dar având cel puțin certitudinea că Simon va fi alături de ea, cred că vom veni.

Peste câteva ceasuri, Simon se uită la ea gânditor după ce auzise vestea despre invitație și-i spuse:

— Te deranjează dacă participi la petrecere?

— Da, răspunse ea încet. Nu vreau să merg. Poate găsim o soluție și reușim să ne scuzăm față de miri... O petrecere la care trebuie neapărat să participăm sau o treabă urgentă care te reține la serviciu.

— Nu cred că putem refuza invitația, afirmă el cu calm. Ce părere ai?

— Așa cred și eu. I-am jigni dacă nu venim. Familiile noastre sunt prietene de atâta vreme.

— Dragă Meredith, nu poți să fugi tot timpul de el, mai ales dacă dorești ca sentimentele tale față de Michael să nu fie cunoscute de ceilalți.

El vorbise ca și cum toate problemele trecuseră, dar trecutul era foarte recent. Invitația îi redeștepta rana din suflet, astfel că îi reaminti cât de fericită fusese cu Michael; toate planurile pe care le făcuseră împreună, atât de minunate încât crezuse cu fermitate că viitorul le aparține.

În seara petrecerii, Meredith veni în oraș cu părinții săi pentru a-l lua pe Simon cu ei. El se așează lângă ea pe bancheta din spate a mașinii, dar discută mai mult cu părinții ei care-i puneau mereu întrebări și n-o luă nici măcar de mână. Meredith își ținea mâinile încheștate în poala rochiei și era destul de crispată când mașina ajunse în fața casei familiei Kingsley. Din fericire, mai erau și alte automobile parcate, așa că găsiră sufrageria plină de invitați, ceea ce-i ușura întâlnirea cu Michael. Francine era agățată de brațul logodnicului și zâmbea fericită. Petrecuse ultimele zile în sânul familiei Kingsley și era considerată de membrii săi viitoarea soție a lui Michael, astfel că toți se purtară cu ea cu căldură. După câteva momente stânjenitoare, Meredith se simțea mai relaxată și glumise cu Barry, unchiul lui Michael, care fusese întotdeauna drăguț cu ea.

Seara era caldă și petrecerea avea loc în curtea casei unde fusese pusă masa și unde tinerii începuseră să danseze.

Meredith dansa cu Simon și cu câțiva bărbați pe care-i cunoștea și tocmai se pregătea să se așeze pe un scaun pentru a se putea odihni puțin, când două mâini puternice îi înlănțuiră talia pe la spate și o traseră spre un grup de tineri ce dansau în cerc.

Când se întoarse îl zări pe Michael care-i zâmbea, având chipul

aprins, probabil din cauza alcoolului și pe neașteptate el o luă în brațe. Începură să danseze strâns lipiți, iar ea se lăsă condusă de pașii lui, fiind obișnuită cu felul lui de a se mișca în ritmul muzicii. Din ce în ce mai mulți dansatori se prinseră în joc, astfel că Michael și Meredith se treziră în mijlocul unor perechi de invitați ce profitau de ocazia de a petrece câteva ore plăcute.

Meredith închise ochii, închipuindu-și că nu se întâmplase nimic și că ei rămăseseră îndrăgostiți unul de celălalt așa cum fuseseră dintotdeauna, dar o amărăciune sufletească o împiedică să viseze mai departe și clipi puternic din pleoape pentru a împiedica lacrimile să i se scurgă pe obraji. Băuse și ea mai mult ca de obicei, dar de data aceasta nu devenise mai veselă, ca în seara când Simon o invitase la dans: mai mult chiar, băutura îi dăduse o stare accentuată de melancolie care n-o părăsi toată seara.

Michael murmură la urechea ei:

— Merrie, parcă suntem ca pe vremuri, nu-i așa?

Ea dădu aprobator din cap, în timp ce i se puse un nod în gât. Muzica se întrerupse și unii dintre dansatori se așezaseră deja pe scaune când se auzi în boxe o altă melodie lentă. Michael slăbi puțin strânsoarea brațelor și se uită la partenera lui.

Meredith făcu semn că acceptă să danseze în continuare și el începu s-o conducă în ritmul muzicii.

Peste puțină vreme se auziră acordurile rapide ale unui rock-and-roll și Meredith îi zise încet:

— Hai să ne plimbăm puțin.

Coborâră în tăcere treptele scării de la terasă și intrară în umbra răcoroasă a unor arbuști de piper. Michael o ținea pe după talie așa cum obișnuia în trecut.

— Ți place petrecerea? o întrebă el.

Era o întrebare atât de banală încât ea izbucni într-un râs isteric.

— Da, minți ea. Este o petrecere minunată. Francine este o fată superbă, adăugă ea pe un ton sincer. Ești un om foarte norocos.

— Știi, replică Michael cu gravitate și aproape pe un ton umil.

Meredith se simți mai nefericită și-i reproșă conduita lui neloială.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui și mie mai devreme?

— Ce să-ți spun?

Vocea lui părea puțin îngrijorată și simți că mâna lui o strângea și mai tare.

— Că te vei logodi cu Francine. La urma-urmei, am fost prieteni apropiați de foarte multă vreme.

— Așa este, recunosc el stânjenit. Ai spus adevărul, am fost numai prieteni, nu-i așa?

Meredith simți că i se tăie răsuflarea la auzul cuvintelor lui. Michael se prefăcea că nu observă zbuciumul ei și adăugă:

— Dacă mă gândesc mai bine, n-am fost decât o pereche de adolescenți cărora le plăcea să-și petreacă timpul împreună. În afară de câteva sărutări nevinovate din vacanțele școlare, nimic nu ne îndreptățește să afirmăm că a fost o poveste adevărată de iubire.

Meredith rămase încremenită. Cum îndrăznește să arunce cu noroi în dragostea ei, numai pentru faptul că nu-i permisesese să facă amor fizic? Cum de putea spune că iubirea ei sinceră era doar o bagatelă fără temei real? În trecut, lui nu-i păsase prea mult că ea nu i se dăruise complet, deși de vreo doi ani insistase să facă dragoste, dar ea i se împotrivise cu înverșunare.

El își retrase brațul și-i băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, continuând să vorbească pe un ton aproape aspru:

— De fapt, am vrut să te anunț că mă logodesc dar totul s-a petrecut atât de rapid încât n-am avut timp să-ți scriu. Am vrut să-ți telefoniez de la mama, dar cum a aflat de veste a trebuit s-o împiedic să se ducă să-i anunțe pe părinții tăi și, ce mai, n-am putut să te sun. Oricum, apăsă el pe ultimele cuvinte, nu cred că mă așteptai pe mine pentru căsnicie, nu-i așa?

Nu este așa, își spuse ea în gând. Tocmai acest lucru l-am așteptat de atâta timp! Ah, cât de greu îi venea să se abțină de a spune adevărul.

Michael continuă pe același ton rece, reproșându-i logodna cu Simon.

— Erai prea grăbită să te logodești cu Simon. Nu mi-ai mărturisit niciodată că te vezi cu el. Nu văd de ce ai putea să-mi porți pică pentru că m-am logodit cu Francine.

Uluită, ea găsi puterea să răspundă:

— Nu sunt deloc supărată pe tine! Mă bucur mult că ți-ai găsit aleasa inimii. M-am necăjit din cauză că nu m-ai anunțat mai devreme, asta-i tot.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Simon?

— Asta este cu totul altceva!

— Care este diferența?

— Păi, din cauză... că nu am avut altă posibilitate. Totul s-a întâmplat în după-amiaza când ai venit tu.

— Ascultă, Meredith, exclamă Michael exasperat, Francine și cu mine ne-am logodit cu o zi înainte de a pleca din Auckland. Ți-am mai spus că mi s-a părut că gestul tău a fost puțin cam nesăbuit.

— Nesăbuit! făcu ea mirată. Nu i se păruse deloc nesăbuit anunțul logodnicei sale, din moment ce el nu catadicsise să-i spună că a ales o altă fată pentru a-i fi soție. Habar nu avea Michael cât de mult suferise ea când auzise că este logodit și nici nu-și putea închipui ce eforturi dureroase făcuse pentru a afișa o indiferență politicoasă când toți ochii fuseseră ațintiți asupra ei, deoarece familiile lor știau că ei se iubeau din copilărie. Ar fi vrut să țipe pentru a-și descărca sufletul, așa cum făcea în trecut când se certa cu el pentru niște fleacuri copilărești. O izbucnire mâniaasă i-ar fi potolit zbaterile lăuntrice.

Un bărbat apără în vârful scării și ea îl recunoscă înainte ca el s-o strige:

— Meredith, unde ești?

La auzul vorbelor, Michael se întoarse și Meredith o luă la fugă pe scări.

— Am stat de vorbă cu Michael, spuse ea gâfâind din cauza efortului. Pentru ce m-ai căutat?

Ea nu putu distinge prea bine chipul lui Simon în umbra nopții, dar observă că imediat își înalță capul scrutând în întuneric, căutând să distingă silueta lui Michael ascunsă de copaci.

— Să văd dacă nu ți s-a întâmplat ceva, răspunse el, uitându-se din nou la ea și Meredith observă că figura lui era îngrijorată.

— Nu vrei o ceașcă de cafea? o întreabă el pe un ton prozaic.

Încă neliniștită, ea se agăță de brațul lui Simon.

— Cu plăcere. Hai să intrăm în casă.

Meredith petrecu restul serii lângă el, mai mult privind la

musafiri, dar se feri să mai bea, deși ceilalți ciocneau de zor paharele în cinstea logodnicilor. Avea presimțirea că băutura i-ar fi accentuat starea de depresiune. Nici Simon nu bău prea mult. De altfel, ea nu-l văzuse niciodată consumând băuturi alcoolice.

Pe drumul spre casă el o ținu de mână, dar ea simți o răceală în comportamentul lui. El părea plictisit și ea tremura în ciuda căldurii nopții. Ar fi vrut ca el s-o țină strâns în brațe și să-și poată pune capul pe umărul lui. Privirea lui distantă o descurajă și ea se întreabă dacă este supărat pentru faptul că discutase câteva minute cu Michael în grădină. Nu îndrăznea să-l întrebe, căci părinții ei se aflau în mașină și puteau să audă totul. Oricum, era o situație stânjenitoare.

Simon nu avea de ce să fie supărat și ea știa că nu este totuși un tip gelos. În definitiv, el nu ținea prea mult la ea pentru a suferi că vorbise cu fostul ei iubit. Când tatăl ei opri mașina, Simon o sărută în treacăt pe buze și ieși mulțumind părinților ei pentru amabilitatea de a-l fi condus acasă și le spuse noapte bună.

Meredith și Simon se întâlniră des în cursul săptămânilor, dar sâmbăta și duminica erau rezervate de el pentru Benjy. Uneori ea refuza să meargă cu ei la plimbări, gândindu-se că fiul lui Simon nu se obișnuise ca ea să-l însoțească pe tatăl lui. Meredith credea că este preferabil ca Ben să se acomodeze treptat cu ideea că ei trei formau o familie. În duminica de după plecarea lui Michael, era așteptată în casa familiei Van Dyk, dar ea consideră că este mai bine să rămână singură cu gândurile ei. Începu să-și coase o nouă rochie pentru a scăpa de tensiunea care continua s-o apese încă de dimineață. Se sculase cu aceeași senzație de melancolie și dorea să-și ocupe timpul pentru a scăpa de obsesiile sale obositoare, sperând ca lucrul la rochie să fie un bun paliativ. Plăcerea pe care o resimțea croind materialul cumpărat în timpul săptămânii era o relaxare binevenită la încordarea pe care o avea la serviciu. Încercase să picteze, dar nu fusese mulțumită de pânzele sale și după câteva lecții de sculptură se lăsase păgubașă, deși admirase strădania celorlalți colegi de clasă.

Îi plăcea însă să coase și avea o satisfacție deosebită când reușea să facă ceva cu propriile mâini.

Poate că lui Simon îi place să fie singur cu fiul lui. Se gândea că există o răceală între ei, după întâmplarea din seara trecută. În

definitiv, dacă dorea să fie împreună cu ei, Simon putea foarte bine să-i dea un telefon.

Trecură astfel câteva ore și se făcu ora ceaiului, iar vremea se mai răci. Meredith terminase de cusut rochia și tocmai vroia s-o probeze, când Simon bătu în ușă, strigând:

— Este cineva acasă?

— Aici, răspunse ea din sufragerie, bucuroasă că el nu plecase în oraș fără să vină s-o vadă.

El se opri în pragul ușii și-i spuse pe un ton rece:

— Bună, Meredith. Cum te simți?

Ea se uită la el întrebătoare, dar Simon păru foarte calm și sigur pe el.

— Bine, mulțumesc, răspunse ea nedumerită.

Simon făcu câțiva pași în încăpere.

— Te-am așteptat toată ziua să vii să ne vizitezi.

Puțin supărată, ea replică pe un ton înțepat:

— N-am crezut că este vorba de ceva sigur. Oricum, puteai să vii să mă inviți.

— N-am fost sigur că vrei să mă vezi.

Ea stătu puțin pe gânduri, apoi spuse:

— Te rog să mă ierți. Am fost ocupată.

Meredith îi arătă rochia și scoase acul care rămăsese înfipt în material.

— Ce este asta? se interesă el, palpând materialul de culoarea piersicii.

— O rochie. Aș vrea s-o port în luna noastră de miere.

El se uită galeș la ea și-i spuse cu căldură:

— Este foarte drăguță. Pot să văd cum îți vine?

— Desigur. Lasă-mă puțin s-o termin. Stai, te rog, pe scaun.

Simon se așeză cuminte și o privea în timp ce ea făcea ultimele retușuri.

— Unde sunt părinții tăi? o întrebă el.

— S-au dus la club pentru o partidă de tenis. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulțumesc. Văd că te pricepi să coși.

Ea pufni în râs.

— Știi foarte bine că-mi place să fac treabă în casă. Am impresia

că pentru asta m-ai ales să-ți fiu soție, nu-i așa?

— Ce spui? făcu el, înălțându-și sprâncenele. De fapt sunt alte motive pentru care te-am cerut de nevastă.

— Ai dreptate, spuse ea, gândindu-se dacă el și-a dat seama că alegând-o drept soție, va avea numai avantaje. Cu multă îndemânare, Meredith cusu ultimele tighele și rupse cu dinții ața. Se ridică și-i spuse lui Simon:

— Mă duc s-o probez. Mă întorc imediat.

Se duse în camera ei și-și îmbracă rochia, uitându-se în oglindă. Decolteul bogat îi puneă în evidență umerii rotunzi și pielea bronzată, iar croiala cambrată îi sublinia talia de viespe. Lungimea rochiei era destul de bună, lăsând să i se vadă picioarele lungi și perfecte. Se grăbi să audă părerea lui Simon, punându-și niște pantofi cu toc înalt și aranjându-și părul. Înainte de a se deschide ușa, își dădu cu puțin ruj de buze pentru a părea mai aranjată.

Se opri curioasă în pragul ușii, apoi păși ca o prezentatoare de modă, cu o mână depărtată de corp, iar cu cealaltă pe șold. Făcu câteva piruete și se opri în fața scaunului pe care stătea Simon, întrebându-l:

— Îți place?

— Da, foarte mult, răspunse el, întinzându-i o mână. Vino aici.

Ea îl ascultă și el o așază pe genunchi, începând să-și plimbe degetele peste inelul pe care i-l oferise, apoi pe bărbie. Cu mâna cealaltă o strânse de talie și încetisor o sărută pe pielea catifelată de pe umăr. Apoi îi dădu părul de pe spate și-i sărută pielea fină de pe ceafă, făcând-o să-i treacă un fior pe spate. Ochii ei, pe jumătate închiși, puteau zări pielea lui bronzată de pe piept. O mână îi era pusă pe șoldul lui, dar cealaltă începu să-l mângâie pe piept. Tentativa ei era îngreunată de un nasture și el o rugă încet:

— Deschide-l.

Ea se supuse, desfăcând nasturele, apoi încă unul și încă unul, în timp ce simțea degetele lui pe umerii ei și apoi pe linia curbă a spatelui. Ea se opri când îi desfăcu ultimul nasture, din pudoare, și el o îndemnă cu blândețe:

— Continuă, draga mea. Dezmiardă-mă.

Pieptul lui era puternic și musculos și ea se înfioră în timp ce-i mângâia pielea fină. Se aplecă apoi și-l sărută pe gât, simțind că

apropierea aceasta o tulbură mai mult decât se așteptase.

Când degetele ei ajunseră la talia lui, Meredith închise ochii și deschise buzele, așteptând sărutarea lui, dar buzele lui o sărutară cu gingășie pe linia fină de la ureche, apoi pe gât și pe umăr.

Ea își înfipse degetele în părul lui și el începu să respire întretăiat. Sărutările lui Simon îi dădeau fiori de plăcere în tot corpul. Gura lui lacomă, după ce o sărută pe gât și pe umăr, alunecă grăbită pe pielea pieptului tare care se ivea de sub decolteu. Degetele mâinii lui se strecurară sub decolteu și buzele lui se lipiră de buzele ei, făcându-i pulsul mai rapid. Cu mâna cealaltă el începu să-i deschidă nasturii de la spate și începu să-i mângâie pielea catifelată, stârnindu-i o emoție tulburătoare.

Ea începu să tremure și-l întrebă:

— Ce faci?

El își înălță capul și observă că se înroșise de dorință. Ochii lui sclipiră de nerăbdare, în timp ce-i dădu la o parte breteaua rochiei.

— Dezbracă-te, îi spuse el încet. Ai ceva împotriva?

— Da! răspunse ea indignată și supărată, și el pufni în râs, apoi spuse tare:

— De ce? Doar tu m-ai dezbrăcat deja pe mine!

Ea se uită mânioasă la chipul lui congestionat și-și retrase mâna de pe pieptul lui ca și cum ar fi suferit o arsură.

— Asta este altceva! exclamă ea și obrajii i se împurpurară.

— Ce deosebire este, draga mea? se miră el cu o voce sugrumată, deși în ochii lui lucea o privire malițioasă.

— Deoarece ești un bărbat! izbucni ea, căutând să se îndepărteze de el. Și eu... eu nu sunt ca tine.

El o strânse în brațe, surâzând ușor amuzat.

— Bineînțeles că ești diferită de mine, fu el de acord, și de aceea îmi place să mă uit la tine.

— Să te uiți? îl întrebă ea cu bănuială în glas.

— Da, și chiar mai mult decât atât, recunosc el fără să roșească. Nu-i așa? făcu el ridicându-și sprâncenele întrebător.

— Desigur că nu este adevărat, replică ea îngrozită de puterea propriei dorințe, lăsându-l pe Simon s-o strângă în brațe cu pasiune.

— Suntem doar logodiți, îi reaminti el.

— Așa este, iar asta este casa părinților mei și dintr-o clipă în alta ne putem trezi cu ei aici.

— Crezi că vor fi neplăcut impresionați dacă ne vor surprinde?

— Sunt convinsă că eu voi fi foarte stânjenită.

— Înțeleg. N-am vrut să te simți stingherită, Meredith.

Fără grabă, el îi ridică breteaua de pe umăr.

Și ea știa acest lucru. De aceea acceptase să se logodească cu el fără să ezite. Meredith făcu o mișcare să se ridice și el îi dădu drumul.

— Mă duc să-mi scot rochia, murmură ea, căutând un pretext pentru a-l lăsa singur.

Avea nevoie de un moment de singurătate pentru a-și pune ordine în gânduri.

— Păi tocmai acest lucru ți l-am cerut acum un minut, replică el cu un reproș ironic, și nici n-ai vrut să auzi de așa ceva.

Simțindu-se în siguranță deoarece nu mai stătea pe genunchii lui, ea făcu o mutră bosumflată și o șterse imediat din cameră pentru a-și schimba rochia.

Părinții ei se întoarseră peste puțină vreme și mama ei servi cafea și prăjituri, în timp ce se uitau la o piesă de teatru la televizor. După ce piesa se termină, Meredith îl conduse pe Simon la mașină. Luna plină se ridicase sus pe cer, iar stelele sclipeau în mod misterios. Nu adia nicio pală de vânt, iar pinii pe care tatăl ei îi plantase în spatele lăptăriei cu zece ani în urmă păreau niște fantome ce sporeau taina nopții pașnice. Aerul părea îmbălsămat și era răcoros.

Simon o trase la piept și o sărută îndelung, ținând-o strâns lipită de trupul său. Mângâind-o ușor cu părul ei mățos, îi șopti dulce la ureche:

— Ce ai vorbit cu Michael seara trecută?

Întrebarea fu atât de neașteptată încât nu-și dădu seama pe moment despre ce este vorba.

— Nimic, răspunse ea, nevrând să-și reamintească durerea și mânia surdă care o cuprinsese seara trecută.

Simon se depărtă puțin. Lumina lunii era atât de intensă încât ea putu să-i distingă chipul cu precizie.

— Nimic? repetă el uimit. Părai destul de tristă. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic! spuse ea apăsător. Fusesse atât de fericită, atât de mulțumită și încântată de dragostea lui Michael, încât dezamăgirea ce-o încercase când el se logodise cu o altă fată îi întunecase sufletul.

— L-am întrebat de ce nu m-a anunțat mai devreme că s-a logodit și mi-a explicat motivele care l-au determinat să amâne acest lucru. Asta este tot.

— A fost satisfăcătoare?

— Ce anume? făcu ea nedumerită.

— Explicația lui.

— Oh, presupun că da. Doar că n-am putut...

— Ce n-ai putut?

— N-am putut, totuși, spuse ea cu sinceritate, să-l acuz că m-a părăsit, deoarece eu mă logodisem deja cu tine, înainte s-o cunosc pe Francine. De aceea a putut să motiveze foarte ușor pasul pe care l-a făcut în viață, îndepărtându-mă complet de el.

— Vrei să spui că erai pregătită să ai o dispută serioasă cu el și Michael n-a vrut să se lase prins în plasa pe care i-ai întins-o?

Plecată de pe punctul de a nega acuzațiile lui Simon, ea deschise gura și spuse:

— Nu am fost...

Meredith nu putu să-și continue fraza căci expresia feței lui o înspăimântă și ea nu mai avu puterea să-l contrazică.

— Da, am constatat că el nu s-a lăsat păcălit de atitudinea mea belicoasă. Vreau numai să accentuez faptul că Michael n-a fost niciodată un luptător. Știi că el s-a obișnuit, încă din copilărie, să lase totul baltă și să plece de la locul disputei. Totdeauna a considerat că este mai bine să lase adversarul să se calmeze și a lăsat să treacă o perioadă de timp până să vorbească iarăși cu cel care-și ieșise din fire.

— Ce tip plictisitor, comentă Simon, făcând o pauză. Meredith, te rog să-mi mărturisești sincer dacă te-a abandonat fără nicio remușcare.

— Ce vrei să spui?

— Mi-ai relatat faptul că vă iubeați foarte mult. Erai sigură de sentimentele lui sau numai bănuiai cam ce simte el pentru tine?

— Am fost într-adevăr îndrăgostiți unul de celălalt. El mi-a

declarat că mă iubește. Am crezut că ne vom căsători când el va termina facultatea.

— Ți-a cerut mâna?

— Nu în mod direct, dar era un lucru de care nu mă îndoiam. Cel puțin eu am considerat că asta va veni de la sine.

— Nu trebuie să fii niciodată sigură de sentimentele unui bărbat, confirmă Simon cu blândețe. Mai ales dacă el le mărturisește atunci când este cuprins de patimă.

— Ai dreptate. Ce rău îmi pare că abia acum mi-am dat seama de acest lucru.

Ea clătină cu tristețe din cap, tremurând deși nu era frig și el îi prinse brațul, spunându-i:

— Cel mai bine este să uiți povestea asta urâtă și să continui să trăiești. Ce spui de o întâlnire, mâine după-amiază, după ce termini lucrul, pentru a lua masa de seară împreună?

— Cred că va fi ceva minunat!

— Foarte bine. Îți voi telefona.

El își mușcă buzele și o împinse cu gingășie în casă, înainte de a se urca în mașină.

* * *

Meredith nu avu un somn prea liniștit din cauza căldurii care dogorea și de aceea nu se acoperise decât cu un cearșaf. Pielea ei păstra încă urmele mângâierilor și sărutărilor lui Simon și amintirea lor o făcea să fie mai tulburată. Atunci când se afla în compania lui, nu se mai gândea la Michael sau la alt bărbat. Revederea cu Michael îi reaprinsese pojarul dragostei călcate în picioare. Își aminti senzația pe care o avusese în momentul când el o ținuse strâns în brațe pe când dansaseră: ce fiori îi stârnise apropierea de Michael, parcă trupurile lor se contopiseră într-o singură ființă. Nu-i venea să creadă că Michael n-o va mai îmbrățișa vreodată, după ce fiecare dintre ei alesese o altă ființă pentru a-i fi pereche în viață.

Oare era irevocabil separată de Michael? Logodnele pot fi ușor rupte, așa cum îi spusese lui Simon atunci când îi ceruse să fie logodnica lui și el fusese de aceeași părere cu ea.

Să presupunem că Michael sau Francine nu mai vrea să respecte promisiunea făcută de a fi logodiți, ceea ce se putea lesne întâmpla

datorită faptului că nu se cunoscuseră prea bine unul pe altul. La urma-urmei, totul nu fusese decât o idilă trecătoare. Michael ar putea foarte bine să se răzgândească. Și atunci – și atunci va fi prea târziu, căci ea va fi deja soția lui Simon. Nu știa măcar data nunții lui Michael cu Francine, fiindcă nimeni nu menționase până acum când fusese fixată ceremonia religioasă. Acum i se părea că luna ianuarie este prea apropiată pentru nunta ei cu Simon.

Se răsucii nemulțumită în pat, cu teama ghemuită în inimă. Putea ea să rupă logodna cu Simon? Nu putea să fie soția lui, cât Michael era liber. Gândul că acesta din urmă o mai iubește încă, îi smulse lacrimi amare care se scurseseră pe pernă. Își aminti cu duioșie de primul lor sărut, atunci când erau încă la școală, reacția lor de uimire față de fericirea ce-o încercaseră în momentul când copilăria lor se schimbase într-un sentiment mult mai profund și mai durabil. Fuseseră atât de fericiți până în clipa când el plecase la universitate și chiar vacanțele erau pline de un farmec pe care acum ea nu-l mai putea pricepe. El preferase să-și petreacă vacanțele universitare lângă ea decât să lucreze la Auckland pentru a se întreține la facultate. De obicei petreceau clipe minunate în compania surorilor lui Simon și a altor tineri de vârsta lor, dar ea și Michael fuseseră întotdeauna considerați ca o pereche distinctă. Fuseseră mereu priviți de ceilalți ca un cuplu perfect. Bineînțeles că fuseseră niște adolescenți nevinovați care se amuzau petrecându-și timpul liber împreună. Prietenii lor erau niște tineri plăcuți și voioși care nu se supărau din cauză că ei formau o pereche separată. Când Michael plecase la facultate, ea fusese invitată de ceilalți băieți să iasă la plimbare, dar fiecare avusese conștiința că este prietena lui Michael, astfel că ieșirile se terminau întotdeauna cel mult cu o sărutare pe frunte în momentul când ea intra în casă.

Meredith îi scrisese lui Michael în mod regulat, dar nu adoptase un ton sentimental, din cauză că nu avea o fire expansivă, astfel că îi relatase tot ce se întâmplase în lipsa lui, încheind totuși „Cu dragoste”. Michael nu-i răspundea prea des la scrisori, dar ea știa că își consacra timpul studiului. Toate scrisorile lui, scurte și pline de umor, fuseseră păstrate cu sfințenie de Meredith. Întotdeauna manifestaseră aceleași gusturi și râseseră de aceleași lucruri, astfel că ea îi apreciasse spiritul critic.

Ea începuse să nutrească gândul că fuseseră făcuți unul pentru celălalt. Totul fusese minunat până în momentul când Francine apăruse în viața lui Michael. Acum intervenise complicația cu Simon. Cum de fusese atât de nesăbuită încât să accepte logodna cu el? Oare mai putea da înapoi? Atitudinea lui Simon era destul de binevoitoare, dar căsnicia nu însemna numai tandrețe. Sexul nu însemna iubire, și dacă îl iubise cu adevărat pe Michael, sexul ar fi putut fi suficient pentru a o lega de Simon?

Mai ales că și acum îl iubea pe Michael și Simon știa foarte bine acest lucru. Își aminti de expresia chipului său din seara trecută când o condusesese acasă. Simon fusese vădit deranjat că ea vorbise cu Michael și dorise să audă o confesiune sinceră din partea ei. Uneori avusese dorința de a-i mărturisi tot ce are pe suflet, ca de exemplu în după-amiaza aceasta, după mângâierile și sărutările calde ale lui Simon. Cu toate acestea, când se gândea la Michael, lacrimile îi apăreau în ochi. Poate că nu acționase așa cum trebuie și se aruncase în brațele lui Simon pur și simplu pentru că sărutările lui atât de rafinate stârniseră dorințe după dorințe în trupul ei, făcând-o să nu se mai gândească la nimic altceva, și îndepărtându-i dorul de Michael. Oare aceasta reprezenta o bază solidă pentru căsnicie?

Începu s-o doară capul și pulsul deveni și mai accelerat. Gândurile cu care se confrunta deveniră din, ce în ce mai dificile. Simți nevoia să ia o aspirină. Măine îl va vedea pe Simon și va putea să-și clarifice sentimentele față de el. O frământa însă ideea că el făcea parte din problemele nerezolvate și știa că nu poate să apeleze la el pentru a reuși să ia o decizie înțeleaptă. Deveni și mai nehotărâtă și somnul îi dădu târcoale, adormind într-un târziu, cu gândul la Simon.

În timpul nopții îl visă pe Michael. Visul se dovedi a fi un coșmar, iar când se deșteptă nu mai reținu amănunte revelatoare, ci doar faptul că plânsese și-l acuzase de faptul că-i spărsese un bibelou; poate își adusese aminte de o întâmplare din copilărie, nu-i era clar locul desfășurării visului

— Dar lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie și se depărtase de ea, spunându-i: „Simon îl va lipi la loc. Lasă-mă în pace!”

În timp ce se îmbrăca se întreba ce semnificație freudiană are visul său. Oare Simon va avea tăria să-i refacă inima zdrobită? Nici ea

nu era sigură dacă va putea cineva să facă acest lucru.

CAPITOLUL VI

Luni, în timpul pauzei de prânz, Meredith cutreiera magazinele pentru a alege câteva cadouri de Crăciun când o zări pe Debra Kingsley traversând strada pentru a se duce în centrul comercial al orașului.

— Nu am avut ocazia să vorbesc cu tine la petrecere, îi spuse Debra. Te-ai distrat bine?

— Da, de minune, răspunse Meredith în mod automat.

— Ai luat masa de prânz? Nu vrei să mâncăm împreună?

— Nu mai am timp, draga mea. Trebuie să mă întorc la lucru peste cincisprezece minute.

— Asta nu înseamnă că trebuie să sari peste prânz. Nu este bine dacă mănânci neregulat, spuse Debra pe un ton categoric. Propun să intrăm într-un bar din apropiere unde vei putea ronța câteva sandvișuri.

După ce se așezară la masă și chelnerul le aduse câteva sandvișuri și băuturi, Debra începu s-o roage:

— Acum, povestește-mi despre Simon.

— Ce vrei să știi despre el? o întreabă Meredith îngrijorată.

— Bineînțeles că ard de nerăbdare să aflu cum te-ai logodit cu el! Mor de curiozitate să aflu de la tine ce te-a determinat să-l alegi tocmai pe el. La petrecerea lui Michael n-am putut să-ți pun o asemenea întrebare din cauza lui Simon. Trebuie, draga mea, să te felicit: ai ținut atât de secretă povestea ta de dragoste cu Simon, încât nimeni n-a știut nimic.

— Așa e, recunosc fără ezitare Meredith.

— Nici nu se putea altfel, continuă Debra, deoarece ai locuit foarte aproape de el, nu-i așa? Anneke a zis că nimeni nu se aștepta la Simon, fiindcă noi toți am crezut că te vei mărita cu Michael. Știi că Michael este un neserios căruia nu-i place să se implice prea tare în relațiile cu ceilalți.

Meredith dădu aprobator din cap.

— Mama mea a fost singura care a avut încredere în el. A susținut întotdeauna că el nu va face o alegere serioasă în privința căsniciei, decât după ce va fi terminat studiile. Știi foarte bine că Michael a fost foarte alintat căci este singurul băiat la părinți. A

ascultat-o pe mama și a respectat sfaturile ei și și-a terminat studiile la facultate și apoi, gata! s-a logodit cu fata pe care n-am mai văzut-o până acum. Cred că este pentru prima oară când mama a fost șocată de faptele lui. Cu toate acestea, s-a obișnuit repede cu noua situație, mai ales că

Francine este foarte drăguță și s-a împrietenit foarte repede cu ea.

— Pare o fată de treabă.

— Așa e, cu toții ținem la ea. La început am fost puțin dezamăgiți din cauză că ne-am gândit întotdeauna că tu vei fi aleasa lui Michael și cred că el a făcut acest pas fără să se gândească la faptul că erați atât de apropiați unul de celălalt. Mama n-ar fi aprobat niciodată alegerea lui dacă ar fi știut că sunteți atât de îndrăgostiți. Eu știam cât de des v-ați văzut, dar m-am ferit să-i spun mamei, gândindu-mă că nu trebuie să mă bag acolo unde nu-mi fierbe oala. Acum sunt convinsă că amândoi v-ați dat seama că ați fost doar „niște prieteni buni”, nu-i așa?

Meredith zâmbi fără să dea niciun răspuns. Așadar Michael a lăsat familiei impresia că nu este un om serios. O surdă mânie o cuprinsese și mâna îi tremurase când luase un sandwich. Se gândi decepționată că el considerase relația dintre ei doar o manifestare de prietenie apropiată. În felul acesta nu-i fusese prea greu să renunțe la ea.

— Vorbește-mi de Simon, o încurajă Debra. Haide, povestește-mi totul. Sunt numai ochi și urechi.

— Sincer să-ți spun, nu prea am ce să-ți relatez. Pe Simon îl știu de când eram mică. Întotdeauna am fost foarte apropiați, dar cred că vârsta mea fragedă l-a împiedicat să-și arate sentimentele față de mine.

— Vrei să spui că a așteptat până ai crescut? Crezi că a avut răbdare să te vadă mare?

— Nu fi răutăcioasă! Nu este chiar atât de bătrân. Este drept că a fost căsătorit câțiva ani buni, dar când i-a murit soția eu nu aveam nici optsprezece ani.

— Da, îmi amintesc de moartea lui Jill. A fost un lucru îngrozitor, nu-i așa? Nu se mai moare în zilele noastre la nașterea unui copil, dar ea a avut o soartă tragică. A fost atât de frumoasă și formau o pereche ideală. Nu-ți pasă că a fost însurat?

— Nu, absolut deloc.

— Cred că perioada cât a fost căsătorit a făcut din el un soț model. Presupun că vei avea grijă de băiețelul lui.

— Da, mă voi ocupa de creșterea lui.

Meredith răspunse cât mai lapidar posibil, dorind să afle cât mai multe despre Michael și logodnica sa. Cum se împăcau cei doi? Oare erau cu adevărat îndrăgostiți? El era fericit? Acum era momentul să pună aceste întrebări care i-ar fi potolit frământarea din noaptea trecută, dar nu îndrăzni s-o hărțuiască pe Debra cu îndoielile ei. Abătu cu grijă conversația la Michael și Francine și află că logodnicii petrecuseră câteva zile în Auckland, la familia Francinei. Tot ce știa Debra despre data nunții era că logodnicii doreau s-o fixeze cu părinții Francinei.

Trecuseră cincisprezece minute și Meredith nu află prea multe despre Michael, căci Debra se dovedi a fi o persoană prea puțin informată.

* * *

Meredith rămase tăcută în timp ce lua cina cu Simon. După ce terminară masa, Simon chemă chelnerul și ceru nota de plată.

— Meredith, vom lua cafeaua la mine acasă, o anunță el.

Ea dădu aprobator din cap și-și luă poșeta, ridicându-se de pe scaun. Restaurantul era plăcut, dar conversația dintre ei lăncezise. Toată seara ea se simțise inhibată. Nu era sigură pe ea, era nervoasă și agitată. Aerul răcoros de afară îi făcu bine. Ea respiră adânc și-i spuse lui Simon:

— Aș putea să mă plimb.

— Putem merge până la mare și apoi să ne întoarcem la mașină.

— Foarte bine. Să pornim.

Ei merseră în tăcere și Meredith începu să se mai calmeze, dorind să-și pună ordine în gânduri.

Sprijinită de balustrada ce mărginea cheiurile, ea se uită la iahturile aliniate la țărm și care purtau nume exotice. Erau construite în diferite țări din lume și străbătuseră oceanele planetei pentru a ajunge în țara ei. Meredith își ridică privirile către cer și văzu o stea căzătoare.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, ținând-o cu mâna pe după

umeri.

— Oh, nimic, răspunse ea, ce minunat ar fi să ne îmbarcăm pe un iaht și să plecăm într-o croazieră îndepărtată.

— După câte îmi amintesc, comentă el, nu ești o amatoare de plimbări pe mare.

Simon făcuse multe croaziere și ea își aminti că atunci când avea cincisprezece ani, Simon și Jill o luaseră, împreună cu Anneke, într-o plimbare pe un iaht al unui prieten de familie. Fusesse o experiență nefericită pentru Meredith. Imediat ce părăsiseră rada portului, ea avu rău de mare și prietenul lui Simon se îngrijorase de starea ei și făcându-i-se milă, scurtă durata plimbării. Deși ea protestase, Simon insistase să se întoarcă cât mai repede la mal și ea își reveni numai când simțise pământul sub picioare.

— Nu-mi face plăcere să-mi amintesc de experiența dureroasă de pe mare, zise ea.

— Cineva trebuie să pună capăt fricii tale când ești pe vapor. Ce-ai zice să ne petrecem luna de miere pe un pachetot?

Meredith se uita în depărtare la valurile care se izbeau de țărm, făcând un zgomot puternic.

— Da, răspunse ea, întorcându-se fără să-l privească și începu să meargă lângă el, ținându-l de mână. Pășeau ca doi îndrăgostiți, dar ea era cu gândul în altă parte, frământându-se din cauza problemelor ei nerezolvate.

Ajunși la Simon, ea se așeză pe canapeaua din sufragerie așteptând cafeaua pe care o pregătea el. Simon adusese două cești de cafea și niște bomboane de ciocolată învelite în hârtie verde și ea desfăcu una. Aprecie gustul plăcut, dar tot răsucind ambalajul se murdări pe degete.

Simon exclamă:

— Degetele tale au devenit aproape verzi!

Ea contestă că el are dreptate și puse ambalajul pe tavă, lângă ceașca de cafea.

— Bea-ți cafeaua, o îndemnă el și Meredith îl ascultă ridicând ceașca de porțelan translucid.

El așteptă răbdător ca ea să-și termine lichidul aromat, apoi, punându-și ceașca pe tavă, îi spuse:

— S-a întâmplat ceva rău, draga mea? Nu vrei să-mi mărturisești ce te frământă?

Ea îl privi aproape cu teamă și ceașca începu să tremure desi o ținea cu ambele mâini.

— Nu sunt sigură dacă eu... dacă noi... facem ceea ce trebuie, rosti ea într-un târziu. Nu cred că este bine dacă ne căsătorim.

El o privi în tăcere câteva momente, apoi spuse pe un ton hotărât:

— Din partea mea cred că facem ceva corect. Ceea ce contează este dacă acest lucru capătă un alt aspect privit din punctul tău de vedere. Nu știu dacă ceea ce fac corespunde dorințelor tale reale.

— Asta este problema, recunosc ea aproape în șoaptă.

După ce făcu o altă pauză, el continuă:

— Modul tău de a privi lucrurile nu m-ar fi surprins ieri seară, după petrecerea de la Michael. După ce ai vorbit așa de frumos despre rochia pe care ai făcut-o special pentru luna noastră de miere, am crezut că nu te mai preocupă persoana lui.

— Dar eu țin la el! replică ea cu vehemență, ridicând privirea. Socotești că pot să-l dau uitării în câteva săptămâni, când am fost îndrăgostită de el atâția ani?

Ochii lui se întunecaseră.

— Nu, nu pot să-ți cer acest lucru. Poate că am pretins prea mult. Nu uita că amândoi știam că ai fost îndrăgostită de el, atunci când ai acceptat să te măriți cu mine. Spune-mi, ce te-a făcut să-ți schimbi hotărârea?

— Nimic. Presupun că nimic. Numai că eu... eu cred că atunci când am acceptat propunerea ta eram într-o stare puternică de șoc, adăugă ea cu ezitare.

— Nu, Meredith, nu erai sub influența șocului emoțional. Propunerea mea a venit mult mai târziu și aveai timp să depășești momentele de uluială când ai aflat că Michael este logodit cu o altă fată și ai putut cumpăni cu calm și înțelegere dacă este bine să te măriți cu mine.

— De unde știi în ce stare mă aflu? îl întrebă ea și Simon zâmbi.

— Meredith, te cunosc foarte bine și ceea ce constat acum este

faptul că te-ai gândit din nou la situația noastră și ai ajuns la altă concluzie. Ți-a mai spus ceva Michael sâmbătă seara? Ai văzut că e cam băut la petrecere și se poate să fi devenit deodată sentimental și să-ți fi șoptit la ureche cât de frumoase au fost clipele pe care le-ați petrecut împreună.

— Nu mi-a amintit absolut nimic din trecutul nostru. Ți-am spus deja că era să ne certăm, nici vorbă de fericirea trecută.

— Așa cum mi-ai povestit, cearta voastră pare o dispută între îndrăgostiți.

— De unde știi tu ce s-a întâmplat? N-ai fost acolo să auzi discuția dintre mine și Michael.

— N-am fost acolo, dar pot să-mi închipui cam ce s-a petrecut între voi. Nu te-a sărutat?

— Nu! Dacă ar fi încercat, nu l-aș fi lăsat să mă sărute. Acum este logodit cu o altă fată.

— La fel ca și tine, sau ai uitat cumva de acest lucru?

— Nu, n-am uitat care este noua mea alegere, se rățoi ea. Numai că am început să cred că este o greșeală să mă mărit cu tine. Acesta este punctul meu de vedere în privința căsătoriei noastre.

Simon o privea cu intensitate, afișând o atitudine rece și distantă, aproape că ai fi zis că o disprețuiește. Până acum, ea nu se certase niciodată cu Simon. Gândul că acum nu se înțelegea cu el, o înspăimânta pe Meredith.

— Oh, Simon, spuse ea cu voce tremurătoare. Nu vreau să ne certăm. Nu vreau să-ți produc nicio neplăcere.

El se destinse puțin și întinse o mână zicând:

— Vino aici, draga mea.

Ea clătină din cap. În brațele lui ar fi putut uita de toate necazurile, dar știa că acest gest este doar pasager. Când el o va conduce acasă, lucrurile vor rămâne neschimbate și frământările ei n-o vor slăbi toată noaptea.

Simon se ridică din fotoliu și veni lângă ea, ridicând-o în picioare, în ciuda rezistenței sale.

— Nu, nu trebuie! protestă ea, dar el o strânse în brațe cu pasiune.

— Te rog, murmură el, ridicându-i bărbia cu o mână, sărută-mă,

Meredith.

— Dar eu vreau să discutăm despre...

— Pe urmă.

Gura lui se apropie de buzele ei și Meredith se lăsă sărutată.

Sărutul dură mult timp, apoi el îi puse cu gingășie capul pe umăr și o mângâie pe spate.

— Draga mea, nu cred că de data asta faci vreo greșeală, nu-i așa? o întrebă el triumfător, zâmbindu-i galeș.

— Căsnicia înseamnă și altceva, nu numai să faci dragoste, reuși ea să spună în șoaptă.

— Ai dreptate, recunosc el.

— Îndrăgostiții au nevoie de un timp pentru a se cunoaște, continuă ea. Am impresia că luna ianuarie este prea aproape și logodna noastră nu va dura prea mult.

— Este adevărat că logodna noastră este cam scurtă, dar noi ne cunoaștem de fapt de multă vreme. De fapt, ai fost bucuroasă când ți-am propus data căsătoriei.

— Așa este, dar acum mi se pare că termenul este prea scurt. Nu mai este mult până la Crăciun. Nu s-ar putea să mai amânăm data nunții?

El se uită amuzat în ochii ei.

— Cât vrei să amânăm?

— Nu știu, răspunse ea nehotărâtă, până când voi fi sigură de sentimentele mele.

— Înainte erai sigură, dar acum ai început să te îndoiești. Este cazul să nu mai ai asemenea îndoieli. Nu poți fi sigură un moment, ca apoi să nu mai ai aceeași părere. Dacă vei continua să gândești în acest mod, mi-e teamă că incertitudinea va dura câțiva ani.

— Nu cred că v-a dura așa de mult! Știu când vreau să avem nunta, peste câteva luni, în aprilie sau mai.

— Sau în iunie, sau în iulie, sau la Sfântul așteaptă! zise el pe un ton iritat. Când, Meredith? Dă-mi, te rog, o dată sigură!

— Nu pot! replică ea, zbătându-se să scape din îmbrățișarea lui. Nu știu încă data...

— Care dată? se interesă el văzând-o că ea se uită în altă parte. Am impresia că are legătură cu Michael, nu-i așa? Nu știi încă data

nunții lui, adăugă el întunecându-se la față.

Privirile lui Simon erau acuzatoare și reci, iar tăcerea ei îi confirma bănuiala. El se îndepărtă imediat și-și băgă mâinile în buzunare ca și cum ar fi vrut să se împiedice să facă un gest necugetat.

Aflat la câțiva metri, Simon se uită la ea mânios și Meredith se înspăimântă.

Simon nu se mai putu abține și izbucni în reproșuri:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Meredith, este timpul să te maturizezi odată! Nu poți împăca și capra și varza în același timp. Dacă nu vrei să te măriți cu mine atâta vreme cât încă mai este o șansă cât de mică pentru Michael să fie singur, atunci putem rupe logodna chiar acum. Nu mă pot împăca cu ideea că mă păstrezi pe mine în caz că nu poți să te măriți cu Michael. Cu cine crezi că ai de-a face?

— Te rog... te rog să mă ierți, spuse ea pe un ton umil.

Așa cum pusese el problema, fapta ei devenise de-a dreptul monstruoasă. Niciun om nu se putea comporta de o asemenea manieră și ea nu putea să-i poarte pică pentru că este furios. Nu se gândise că gestul ei ar putea să aibă o asemenea semnificație, dar înăuntrul ei simțise că nu putea să ezite în alegerea făcută și-i era rușine de Simon.

— Nu m-am gândit că atitudinea mea va fi astfel interpretată, șopti ea cu groază.

El luă în considerare scuzele ei încurcate și o întrebă pe un ton aspru:

— Consideri logodna noastră ruptă sau rămâne să facem nunta așa cum am stabilit?

Niciodată nu-i vorbise pe un asemenea ton și ea se uită la el temătoare:

— Problema asta te preocupă așa de mult?

El deveni și mai grav, dar se vedea că-și stăpânește cu greu furia:

— Știi foarte bine cât de mult doresc să știu adevărul. Te rog, Meredith, nu te mai ascunde. De data asta trebuie să iei o hotărâre decisivă. Te previn să te gândești bine, căci este ultima șansă. Dacă ne vom căsători, fii sigură că nu te voi lăsa să-ți schimbi opiniile după cum bate vântul. Dacă te hotărăști să rupi logodna, să știi că nu mai poți conta pe mine dacă Michael se însoară cu Francine. Nu poți decât să

alegi între o variantă sau alta, aceasta este problema pe care trebuie s-o rezolvi acum.

— Asta sună ca un ultimatum.

— Așa este, continuă el cu același glas dur, dar nu pot trăi în această incertitudine. Este mai bine să aflu chiar acum care este hotărârea ta.

Ea stătu în cumpănă. Era în primejdie să-i piardă prietenia și tot ce ținea de el. Ajunseseră la o relație destul de intimă care nu mai permitea reîntoarcerea la plimbările platonice de odinioară. El ceruse imperios un răspuns clar și precis, iar în caz de refuz, nu mai dorea să se uite la ea. Lucrul acesta era puțin cam dificil de realizat, deoarece ar fi avut nenumărate ocazii să se întâlnească, din moment ce familiile lor erau atât de apropiate. Și atunci, între ei s-ar fi aflat o barieră imposibil de depășit. Situația aceasta i-ar fi produs o mai mare amărăciune decât pierderea lui Michael

Oare este posibil să-i piardă pe amândoi? Cum șansa ca Michael să se despartă de Francine era destul de redusă, perspectiva de a rămâne fără niciunul din ei se accentua și mai mult. Cel puțin Simon era lângă ea, pe când Michael rămânea o speranță deșartă. Poate din cauza asta Simon căpăta o importanță mai mare decât orice pe lume.

Mintea ei căuta cu febrilitate o soluție la această dilemă, dar nu găsi nicio ieșire din impasul în care se afla. Simon stătea nervos în fața ei, așteptând cu nerăbdare răspunsul ei clar și definitiv.

Vocea ei se auzi într-un târziu, moale și ezitantă:

— Simon, mă voi mărita cu tine, în ianuarie, așa cum am stabilit.

Ea crezu că el o va îmbrățișa, dar el nu făcu nicio mișcare, doar trăsăturile feței i se destinseseră puțin.

— Foarte bine, ești sigură că vrei acest lucru?

— Absolut sigură, afirmă ea pe un ton hotărât.

El o privi îndelung, apoi îi spuse:

— Este timpul să te conduc acasă.

Nici măcar n-o sărută la despărțire și ea rămase bosumflată ca un copil căruia nu i se împlinesc poftele. Practic, el îi dăduse o lecție în seara aceasta, deoarece comportamentul ei imatur îl scosese din fire. Fără îndoială că-l provocase fără să vrea și el reacționase destul de aspru. Ea ar fi trebuit să se aștepte la izbucnirea lui furioasă. De data

aceasta nu mai putea să dea înapoi, căci Simon îi atrăsese atenția că nu-i va permite acest lucru. Știa foarte bine că el se ținea de promisiuni.

* * *

Crăciunul este o sărbătoare de familie. Simon, Meredith și Benjy își împărțeau timpul între cele două case și de mai multe ori, ambele familii se aflară împreună. Ian, fratele lui Meredith, sosi din Painia, localitate aflată în nordul îndepărtat, unde lucra ca inginer la o companie de electricitate, împreună cu soția și fetița în vârstă de patru ani pentru a sărbători nașterea lui Iisus Cristos în sânul familiei. Cina de Crăciun fu ca de obicei alcătuită din șuncă și friptură de curcan cu salată, iar ca desert, prăjitură cu fructe pe care doamna Townsend o servi cu frișcă și sirop.

În seara următoare se strânseseră cu toții la familia Van Dyk la o friptură pregătită în curte, la grătarul construit cu câțiva ani în urmă de domnul Van Dyk și în curând aroma de friptură se împleti cu mireasma de iasomie și scorțișoară care provenea de la arbuștii din jur. Copiii se jucau nepăsători în iarbă, iar Benjy o ajuta pe nepoata lui Meredith să meargă pe tricicletă în amuzamentul tuturor membrilor familiilor Van Dyk și Townsend.

— Ce drăguț este Benjy, comentă Meredith râzând de eforturile puștiului de a împinge tricicleta.

— Așa este, se pare că-i place foarte mult fetița.

— Înseamnă că-și dorește o surioară, continuă Meredith uitându-se în ochii lui Simon care stătea lângă ea pe un scaun de lemn.

El o privi cu seriozitate.

— Tot ce se poate, dar nu vreau să-i îndeplinești dorința atât de repede.

Surprinsă, ea replică imediat, neștiind ce să creadă:

— De ce?

— Ți-am mai spus, răspunse el, deoarece vreau să-mi aparții numai mie un timp.

Ea se gândise că Simon dorea o viață normală de familie și că ar fi fericit să-i dăruiască lui Benjy câțiva frați și surori.

— Fripturile sunt gata! anunță o voce de la grătar. Veniți și serviți-vă.

Simon o luă pe Meredith de mână, spunându-i:

— Să mergem, mi-e o foame de lup.

— Ea înțelese că el nu dorește să discute despre copii, dar cu ocazia revelionului el îi mărturisi ce crede în această privință.

Făcuseră o plimbare de-a lungul drumului mărginit de arbori de cauciuc și piper ce despărțea fermele familiilor lor. La întoarcere, în timp ce-o ținea pe după umeri, iar ea pe el de talie, Simon o întrebă pe neașteptate:

— Meredith, iei pastile anticoncepționale?

Ea se opri uluită și-și retrase brațul, uitându-se indignată în ochii lui.

— Nu! Bineînțeles că nu!

El zâmbi ușor încurcat.

— Iartă-mă, draga mea, dar știi că nu se poate răspunde cu siguranță la această întrebare. În zilele noastre luarea de pilule este un lucru obișnuit și m-am gândit că ai vorbit mult timp cu Michael. Am crezut că poate ați făcut...

— Ei bine, n-am făcut dragoste cu Michael, spuse ea pe un ton înțepat, deși uneori aș fi vrut să se întâmple asta. Aș fi putut face acum o comparație.

— Mă îndoiesc de asta. Oricum, sunt destul de egoist ca să mă bucur că sunt primul bărbat în viața ta.

— Trebuia să-ți mărturisesc că sunt fecioară, spuse ea gândindu-se că nu-i cunoscuse decât pe Michael și pe Simon în viața ei.

— Și eu vroiam să știu acest lucru, dar nu-l puteam obține decât punându-ți o întrebare în legătură cu acest subiect. Acum s-a ivit o problemă destul de serioasă, din moment ce ești virgină, unul din noi trebuie să facă ceva. Vrei să mă interesez eu? Deși este un subiect delicat pentru bărbați, mă voi duce la doctor.

— Nu, nu-i nevoie, zise ea. Lasă totul în seama mea. Îl voi consulta pe doctorul meu sau dacă nu, mă duc la clinica din oraș. Ea se gândi cu îngrijorare că el ar dori ca viața familială să nu fie perturbată de eventualitatea unei sarcini. Simon, vom avea copii, nu-i așa? adăugă ea puțin nesigură.

— Am deja un fiu, îi reaminti el.

Ea căscă ochii mari de uimire și-i spuse:

— Ești sigur că nu vrei o viață normală de familie? Nu ai vrut să ai mai mulți copii cu Jill?

— Tu nu ești Jill! făcu el, răbind-o mai mult decât ar fi vrut. Nu trebuie să te străduiești s-o înlocuiești.

— Dar nu aceasta este intenția mea, spuse ea tremurând. Vreau să am copii. Nu vezi că Benjy își dorește frați și surori? Băiatul tău este obișnuit să locuiască într-o familie numeroasă.

— Avem tot timpul pentru a spori numărul familiei noastre, spuse el vesel. Micuțul va trebui să se acomodeze cu noua lui mamă, așa că nu vād de ce să-i îngreunăm situația, dăruindu-i curând un frățior sau o surioară. Nu uita că și tu trebuie să treci printr-o perioadă de acomodare în primul an al căsniciei noastre.

— Atunci, peste un an, putem face un copil?

Insistă ea. Benjy va fi la școală. Voi avea mai mult timp liber și el va avea grija învățaturii. Cred că este perioada cea mai bună pentru conceperea unui urmaș.

Simon însă rămase neînduplecat.

— Tot ce este posibil. Vom vorbi atunci despre acest subiect.

CAPITOLUL VII

— Ai cerut concediu pentru luna de miere? o întrebă Simon pe Meredith, pe când despachetau un cadou de nuntă sosit cam devreme, în primele zile ale noului an.

— Am făcut cerere de demisie, spuse ea, puțin nedumerită de întrebarea lui. Nu cred că vrei să-mi păstrez slujba.

El tăia panglica mov a pachetului cu multă grijă.

— Am socotit că vrei să mai lucrezi o perioadă. Nu-ți place munca pe care o faci?

— Ba da, dar Benjy are nevoie de mine.

— Nu imediat. Nu te vei plictisi dacă nu vei face nimic?

— Am atâtea de făcut acasă. Mai întâi, trebuie să pun casa la punct.

El zâmbi.

— Arată casa mea așa de rău? Am avut impresia că sunt un bun gospodar.

— Nu-mi pasă dacă este murdărie sau nu, afirmă ea pe un ton hotărât. Ceea ce vreau este să-i dau un aer mai intim și mai cald. Numai

dacă nu te deranjează.

— Bineînțeles că nu mă deranjează. Știu și eu că are nevoie de o mână de femeie. Este firesc ca tu să-i dai o aură familială. Am impresia că ai un instinct matern deosebit.

Tot ce se poate, se gândi ea. De fapt, nu nutrea vreo ambiție de reușită socială sau profesională. Munca ei era interesantă și o satisfăcea pe deplin, fiind extrem de conștiincioasă la serviciu, dar fiind conștientă că noua ei poziție socială incumbă renunțarea la serviciu, nu concepea totuși să stea acasă, odată ce vor crește copiii mari.

Ea scoase din cutie robotul de bucătărie pe care-l trimisese sora ei, Katie și spuse:

— Am să-l duc în bucătăria ta.

— În bucătăria noastră, o corectă el, zâmbind.

— În bucătăria noastră, repetă ea supusă. Ai cumva o ilustrată la îndemână? Vreau să-i mulțumesc chiar în seara asta.

* * *

Rochia ei albă de mireasă era croită după modelul clasic, cu volănașe și mâneci lungi, având un decolteu larg în față și în spate, iar pe cap purta o coroană. Vălul alb îi acoperea fața, iar buchetul de flori se asorta cu broderiile care acopereau rochia. Părul ei lung fusese aranjat încă de dimineață într-o coafură elegantă ce contrasta cu modul obișnuit în care-și purta pletele ei mățăsoase.

În același timp, căută să-și stăpânească nervii. În ciuda vârstei ei fragede, se comporta cu mult calm și siguranță, încât ai fi putut s-o consideri o ființă cu multă experiență de viață. Era chiar mai puțin emoționată decât părinții ei. Doamna Townsend nu putu să nu exclame, neliniștită:

— Oh, draga mea, dacă știi ce te așteaptă... Vezi să nu uiți să...

Meredith îi zâmbi cu căldură și, împreună cu Anneke, care o ajutase să îmbrace rochia de mireasă, o asigură că nu uitase nimic și că totul este în ordine. Anneke se grăbi să-și pună rochia de domnișoară de onoare și se duse să-l liniștească pe tatăl ei care țopăia neliniștit în fața camerei miresei.

Nu peste multă vreme își făcu și Meredith apariția ținând în mână un buchet splendid de flori, în sfârșit, exclamă domnul Townsend, ai reușit să fii gata.

Se vedea cât de emoționat era după cum articula cuvintele care de-abia se făceau auzite.

Meredith pufni în râs.

— Tăticule, sunt gata la timp. Mai este o jumătate de oră până când trebuie să fim la biserică.

— Merrie, îi spuse el pentru a treia oară, arăți minunat. Sunt mândru de tine.

Ea îl sărută pe obraz.

— Sper ca și Simon să se bucure la vederea mea.

— Nu cred că ar fi putut alege o mireasă mai frumoasă.

Deja a avut una, își spuse în sinea ei, apoi se adresă tatălui ei pe un ton vesel:

— Tu ești cel care pierde o fată atât de drăguță. Unde este mama?

Tocmai atunci își făcu apariția doamna Townsend, aranjându-și rochia de culoare roz.

— Oh, draga mea, arăți extraordinar, făcu ea încântată. Ce norocos este Simon.

— Nu uita să-i spui acest lucru chiar lui, îi recomandă Meredith râzând.

De afară se auzi zgomotul unei mașini care se opri în fața ușii de la intrare.

— Oh, au sosit Maria și Frans, exclamă mama care mergea cu ei la biserică. Îți doresc multă fericire, draga mea, adăugă doamna Townsend sărutând-o pe obraji. Să nu-l faci pe Simon să te aștepte prea mult.

Meredith se uită în urma mamei care se grăbi să iasă din cameră, zicându-și în gând că Simon nu va întârzia. Era sigură că el va veni la timp. Deja se auzea motorul mașinii. Van Dyk și ea îi zoriră pe Anneke și pe tatăl său.

— Totul este în ordine. Hai să mergem.

Familia lui Simon făcea parte din adepții bisericii prezbiteriene din localitate, urmând tradiția strămoșilor din Olanda care adoptaseră cultul reformat cu secole în urmă. Cu toate acestea, părinții lui Simon nu se opuseseră ca ritualul căsătoriei să se desfășoare conform tradiției bisericii anglicane în care fusese crescută mireasa.

Când Meredith apăru la brațul tatălui ei, Simon o întâmpină râzând și ea îi surâse cu căldură. El arăta foarte drăguț în costumul său gri și cravata bleumarin. Ceremonia începu și când veni momentul schimbării verighetelor, Simon îi strecură verigheta în degete și ea simți că pulsul îi bate mai tare. Anneke se apropie și-i ridică vâlul și Simon îi dădu o mână de ajutor, privind-o cu dragoste ca și cum ar fi fost o mireasă din Orientul îndepărtat al cărei chip numai în acel moment este cunoscut de mire. Meredith îi adresează un zâmbet plin de promisiuni, sperând să-i fi plăcut ceea ce a văzut și el se aplecă și o sărută ușor. Un murmur aprobator străbătu biserica și preotul îi declară soț și soție.

După ceremonia de la biserică, invitații se reuniră în sala de festivități a primăriei, decorată din seara trecută de cele două familii cu flori și rămurile verzi de salcie.

Toasturile fură reduse la minimum, iar mâncarea îmbelșugată fu asigurată de un comitet local însărcinat cu organizarea petrecerilor. După câteva ore, oaspeții se încălziră și începură să cânte. Un cântec lung, în olandeză și în engleză, în care se nara curtea pe care Simon i-o făcuse lui Meredith, smulse ropote de aplauze din partea asistenței. După aceea, un grup de invitați începu să intoneze cântece olandeze tradițional și ceilalți musafiri bătură ritmul. Atmosfera de veselie continuă cu un recital de cântece ale băștinașilor maori care aduseseră un chitarist extrem de înzestrat.

Plini de voie bună, invitații se îndreptară spre casa familiei Van Dyk pentru a chefui toată seara. Meredith se obișnuise cu înclinația olandezilor spre veselie și cu plăcerea lor de a se bucura de diferitele ocazii de aniversări de naștere, de botezuri sau de nunți. Toți olandezii din împrejurimi se adunau fără întârziere și cântau și se distrau fără odihnă, bucuroși că sunt împreună la un asemenea eveniment deosebit din viața unui membru al colectivității lor. Prin modul lor de a petrece, îi aduceau aminte lui Meredith de băștinașii maori, ale căror petreceri durau uneori câteva zile până ce participanții cădeau frânți de oboseală.

În Olanda, nunta ar fi durat cel puțin o săptămână, dar aici ceremonia dura numai o zi, chiar dacă musafirii rămâneau să se distreze după plecarea mirilor.

— Ce spui, este momentul să plecăm? o întrebă Simon pe Meredith către ora cinci.

— Ce bine ar fi dacă nu vom fi observați de către invitați! zâmbi ea, știind că este o șansă minunată ca plecarea lor să nu fie observată, deoarece era momentul cel mai plăcut al petrecerii. Oricum, mă duc să-mi schimb rochia, spuse ea râzând.

— Îi voi anunța pe Ian, zise el. Ian fusese însărcinat cu pregătirea mașinii lui Simon și aducerea ei în dreptul ușii pentru a ușura plecarea mirilor. Fratele tău este un om serios și toată familia, așa că am încredere în el că nu va risipi confeti în interiorul mașinii sau că nu va vopsi capota cu cuvintele „Proaspăt căsătoriți”. Nu mă aștept ca el să atârne pantofi vechi de bara de protecție, așa cum ar face oricare dintre rudele mele olandeze.

Ian se achită cu conștiinciozitate de rugămintea lui Simon și douăzeci de minute mai târziu, când Meredith se schimbase într-o fustă de culoarea paiului și o bluză de mătase cu mâneci scurte, mașina aștepta în dreptul ușii și avea motorul în funcțiune.

Ian deschise portiera pentru Meredith, iar Simon se strecură pe scaunul șoferului sub o ploaie de confeti. Zâmbind, el apăsă cu putere pe accelerator și mașina țâșni cu viteză, astfel că Meredith aproape că veni peste el.

— Iartă-mă, zise el, uitându-se în oglinda retrovizoare, pune-ți centura de siguranță.

— Chiar am nevoie de ea, cu un asemenea șofer! chicoti ea fericită, fixându-și centura printr-un declic sec.

— Ascultă, nevastă! Nu vreau să fiu certat încă pe de acum, replică el tachinând-o și ea începu să surâdă, încântată de cuvântul nevastă.

— Ia te uită, exclamă ea, acum îmi dau seama cu cine m-am măritat. Văd că începi să-ți dai arama pe față și devii din ce în ce mai autoritar.

— Așa este, continuă el pe un ton glumeț. Acum ești în mâna mea. Nu mai poți să-mi scapi, păsărico.

Meredith pufni în râs.

— Vai mie! spuse ea supărată, ridicând mâinile într-un gest teatral. Oare ce o să se întâmple cu biata mea viață?

— Chiar vrei să știi cu adevărat ce se va întâmpla? o întrebă el pe același ton vesel, dar uitându-se destul de obraznic la pieptul ei.

— Să nu îndrăznești, îl preveni ea furioasă.

El râse amuzat, apoi se uită în oglinda retrovizoare și-i șopti:

— Se pare că nimeni nu ne urmărește.

Simon își petrecu centura de siguranță și-i spuse:

— Te rog, fixează-mi centura!

Ea se apropie de el și-i fixă centura, simțind căldura, trupului lui în timp ce-i aranja banda protectoare de-a curmezișul pieptului.

— Mulțumesc, spuse el mângâind-o cu o mână pe pielea catifelată de la ceafă. Ce coafură ai. Mai că mă faci să mă simt stingher.

— Nu-ți place coafura mea? se interesă ea neliniștită.

— Ba da, ești foarte drăguță, dar mi-e teamă că o stric dacă mă ating de ea.

— Nu te îngrijora, oricum trebuie să-mi desfac părul, zise ea, scoțându-și acele din păr.

— Nu, o opri el, luându-i degetele și ducându-le la buze. Nu acum, adăugă el încetișor. Mai târziu.

Ea se înfioră la atingerea buzelor lui și-și răsuci mâna, astfel că buzele lui fură cuprinse în căușul palmei. El îi aruncă o privire caldă, apoi se uită înainte căci tocmai urma o curbă periculoasă. Ea își retrase mâna și-și trase răsuflarea după ce se înspăimântase văzând cât de mult o dorește Simon. Era puțin nervoasă și neliniștită. Știa că Simon era un bărbat plin de pasiune, deși în ultimele săptămâni se abținuse s-o mai îmbrățișeze cu înflăcărare, pentru a-i menaja pudoarea. Acum nu mai avea niciun motiv pentru a-și stăpâni pornirile firești. Erau căsătoriți și el aștepta ca și ea să răspundă dorinței sale arzătoare. Numai cu câteva vorbe și o mângâiere el făcuse să dispară atmosfera de veselie care caracterizase întreaga zi și acum în interiorul mașinii domnea o tensiune sexuală accentuată.

Ea respiră adânc și-l întrebă:

— Unde mergem?

El îi aruncă o privire rapidă.

— Chiar dacă nu mă crezi, am închiriat un iaht pentru a face o croazieră pe mare.

Ea se uită supărată la el.

— Nu mă păcăli! Te rog, spune-mi unde mergem.

Simon râse și zise:

— Foarte bine. Ne îndreptăm spre nordul țării, unde niște cunoștințe ale unui prieten închiriază o casă mică pentru turiștii ce vor să petreacă o vacanță liniștită, departe de lume. Vom fi în apropierea plajei, într-o regiune cu o verdeață abundentă și cu multe peisaje încântătoare. Acum ești mulțumită?

El știa foarte bine că ei îi place natura în stare sălbatică și că se va simți foarte bine într-un loc retras.

— Sunt încântată! exclamă ea. Cum ne vom descurca cu hrana?

— Este un magazin la câțiva kilometri de casă. Proprietarul ne-a lăsat deja în bucătărie o cantitate mare de legume proaspete și alimente și ne vom putea aproviziona când rezerva de hrană se va termina.

El se gândise la toate. Tensiunea începu să scadă și ea vorbi despre nuntă.

— Nu-i așa că petrecerea a fost minunată? Când mă gândesc câtă treabă vor avea de făcut părinții după ce pleacă oaspeții.

— Nu te îngrijora, vor avea ajutoare. Cine era doamna îmbrăcată într-o rochie de mătase și cu pălărie roșie cu pene de cocoș de munte?

— Este mătușa Grace, o femeie admirabilă, nu-i așa?

— Nu știam că ai o rudă atât de interesantă. Am avut o conversație interesantă despre undele telepatice emenate de psihicul ființelor vii și despre efectul lor asupra undelor de rotație ale planetelor, nu numai a pământului ci și asupra tuturor corpurilor planetare.

— Aha, cu asta se ocupă în prezent? Ultima oară când am văzut-o, la nunta lui Ian, povestea tuturor despre creșterea plantelor sub influența apelor freatice. De fapt este o ființă normală, doar că se entuziasmează cu rapiditate de subiectele cele mai neașteptate ale cercetării științifice. Odată a făcut o adevărată fixație cu constituirea unei societăți științifice secrete care să se ocupe cu convertirea savanților atomiști la cercetări în câmpul transmiterii undelor telepatice. A fost extrem de serioasă când a susținut că pericolul atomic trebuie să sensibilizeze opinia publică într-un mod cât mai energetic.

— A fost tot atât de serioasă când a vorbit de efectul undelor declanșate de activitatea creierului ființelor vii. Aș vrea s-o mai ascult o dată, este o plăcere să ai interlocutor o persoană originală ca ea.

— Nu prea știu cum ai putea s-o reîntâlnești. Este spaima persoanelor simandicoase și îngâmfate. Au avut grijă cu toții ca ea să nu discute cu oamenii plini de ei și i-au ales cu atenție interlocutorii. Cu mult tact, mama a trebuit să intervină azi pentru a-l scoate pe Michael din încurcătură. El părea complet năucit de teoriile mătușii; cred că n-a mai întâlnit o femeie ca ea până acum.

Simon se uită la ea nedumerit.

— Ai avut timp să discuți cu Michael!

— Numai puțin, răspunse ea pe un ton calm. Nu fi îngrijorat, totul a decurs normal, am schimbat numai câteva banalități.

Ea îl zărise pe Michael când ieșise din biserică la brațul lui Simon și inima îi tresărise speriată, mai mult ca un reflex de odinioară. Michael era singur, deși fusese și ea invitată. Îl văzuse apoi în mijlocul invitaților care se fotografiau în fața bisericii și remarcase că el râdea cu poftă pe când discuta cu cineva, scuturându-și părul negru mătăsos. În acel moment simțise apăsarea brațului lui Simon și-și ridicase privirile spre soțul ei, uitându-l pe Michael.

Mai târziu vorbise cu el, pe când primea felicitările invitaților și el o tachină puțin; Meredith putu să se convingă că prezența lui n-o mai tulbura ca în trecut. Putuse să-l privească drept în ochi și chiar să-i surâdă fără nicio crispă, și se interesase de Francine fără să mai simtă usturimea geloziei din inimă, ascultând calmă vestea că nunta lor era fixată în luna martie. Îi urase noroc și spusese cu sinceritate că spera să fie foarte fericit. Asta fusese tot.

Simon îi luă mâna, privind-o fix în ochi.

— Foarte bine, zise el cu înțelegere.

* * *

Simon opri motorul când ajunseră în prosperul și pitorescul oraș Kaitoia aflat în nordul țării, ultimul avanpost al civilizației modeme înainte de a te afunda în regiunea sălbatică de la poalele vârfului cel mai înalt al insulei, Cap Reinga. Până acolo trecea o șosea destul de accidentată care ajungea până la peretele abrupt al falezei, unde, după legendele maori, sufletele morților se cufundau în mare.

— Ți-e foame? o întrebă el.

— Puțin. N-aș vrea să mănânc ceva greu. M-am ghiftuit la nuntă..

— Bine, voi lua numai o gustare, fu el de acord.

Simon comandă niște sandvișuri cu salată și suc de portocale. După ce se mai odihniră puțin, se întoarseră pe jos la mașină, după ce vizitară centrul orașului pentru a-și mai dezmoști picioarele.

— Nu mai avem mult, o asigură el, întinzându-i o hartă. Uită-te cu grijă ca să știi când trebuie să cotesc pe drumul ce duce la căsuța de vacanță.

După câțiva kilometri ea-l anunță că trebuie să părăsească șoseaua; se lăsase noaptea și abia după zece minute întâlniră un oficiu poștal amenajat într-un bungalow modest împrejmuț cu un gard înalt. Era magazinul de la care se aprovizionau locuitorii din împrejurimi.

Simon ieși din mașină și se duse la magazin pentru a face câteva cumpărături.

Se întoarse în curând cu o cutie plină cu alimente.

— Cum ai plătit, doar nu este nimeni la magazin? se interesă ea.

— Am lăsat un cec pe masă.

Regiunea era liniștită și colinele împădurite se zăreau cu greutate prin întuneric, cu excepția pinilor înalți care mărgineau drumul. Turmele albe de oi stăteau culcate de o parte și de alta a drumului și la trecerea mașinii unele animale își ridicau capul speriate.

Când, în sfârșit, Simon opri în dreptul unei case pătrate, Meredith era pe jumătate adormită.

Ea îl ajută să care bagajele și cutia cu provizii până la ușă. Aici el scoase cheia și deschise ușa.

Când intră, Meredith se frecă la ochi și-l împinse înainte pe Simon.

— Iartă-mă, șopti el. Ar fi trebuit să te port în brațe.

— Asta este pentru când vom fi acasă, dragul meu, afirmă ea, uitându-se curioasă în cameră și fiind mulțumită de confortul simplu al casei: un covor mare în mijlocul încăperii, un divan acoperit cu o cuvertură indiană, o masă și câteva scaune într-un colț și un bar mic care despărțea odaia de bucătărie.

Inspectând mai departe bungalowul, ea descoperi un dormitor separat cu un pat dublu și confortabil, o baie mică dotată cu un duș și

cu toate accesoriile, cu chiuvetă și cu o mașină de spălat. Ferestrele aveau sită împotriva insectelor.

— Casa are tot ceea ce-ți trebuie pentru a te simți bine, îl anunță ea în timp ce el aducea valizele în dormitor.

— Să știi că nu avem televizor. Te superi?

Ea clătină cu hotărâre din cap.

— Cine mai vrea să se uite la televizor?

— Și eu am aceleași sentimente.

Simon întinse mâna spre ea, dar Meredith se feri cu abilitate și-i spuse:

— Există cumva un pachet cu cafea în cutia cu provizii? Aș bea o ceașcă. Ce părere ai?

— Cred că întâi voi face un dus. Numai zece minute.

— Avem apă caldă?

— Cred că au construit rezervorul pentru a furniza apă boilerului.

El deschise valiza și scoase o pijama de culoare bleu.

Meredith se duse la bucătărie și puse fierbătorul pe aragaz și Simon, după ce făcu un duș rapid, se întoarse în sufragerie îmbrăcat în pijama.

Ea avusese grijă să desfacă cutia cu provizii și pusese pachetele și cutiile în dulap. Apoi turnase laptele într-un castron și-l puse la fiert. Dulapul din bucătărie era plin cu oale, cratițe, farfurii, câni și tacâmuri, boluri și cutii pentru zahăr și mirodenii.

Ea turnă apă fierbinte în cești, puse două lingurițe de zahăr, și ceva lapte în ceașca lui Simon, apoi așează ceștile pe măsuta de lângă fereastră.

— Ce se poate vedea ziua de aici? îl întrebă ea.

— Multe lucruri. Copacii înalți din jurul casei și poate drumul care duce în două minute la plajă. El se apropie de fereastra deschisă și spuse: Ascultă cu atenție. Se aude mugetul valurilor.

Într-adevăr, se auzea zgomotul valurilor care se spărgeau de țărm și Meredith surâse.

— Minunat. Voi dormi bine la noapte.

El îi aruncă o privire nedumerită și plină de înțelegeri ascunse și ea își întoarse capul spre aragaz, concentrată asupra fierbătorului de

cafea.

În timp ce-și sorbeau cafeaua, discutară foarte puțin și imediat ce ea termină de băut, Simon îi luă ceașca și o duse la chiuvetă.

— Am să spăl eu vasele.

— Între timp eu voi despacheta lucrurile și voi face un duș, îl anunță ea.

Dulapul din dormitor era destul de mare și ea văzu că Simon își pusese deja hainele pe umerase și în sertarele din comodă. Valiza lui era pe șifonier. Începuse s-o doară capul și când deschise valiza regretă că nu luase câteva aspirine. Oboseala acumulată își făcea efectul și Meredith se simțea destul de adormită. Se gândi să-l întrebe pe Simon dacă are câteva tablete împotriva durerilor de cap, dar se răzgândi imediat deoarece nu dorea să-și înceapă luna de miere anunțându-și soțul că are o indispoziție psihică puternică. Simon ar fi putut izbucni în râs și ea nu dorea ca el să fie ironic chiar în prima noapte. Vroia să fie o mireasă sofisticată și receptivă. Se duse la baie cu speranța că dușul o va înviora.

Apa caldă îi luă oboseala; ea se spală cu grijă, evitând să se ude pe cap, căci coafura era încă aranjată cu grijă. Se stropi totuși pe câteva bucle, dar se șterse cu minuțiozitate când ieși de sub duș, apoi își dădu cu o soluție hidratantă pe piele. Durerea de cap n-o părăsise și ea căută cu febrilitate în dulăpiorul din baie, dar nu găsi decât prosoape și săpunuri de toate felurile. Ea clătină din cap și-și puse cămașa de noapte vaporosă de culoare roz deschis cu un tiv brodat și cu un decolteu provocator. Cu siguranță că mama ei n-ar fi îndrăznit să poarte o asemenea cămașă de noapte. Sâni ei tari și rotunzi se zăreau destul de bine, iar pulpele ei lungi și seducătoare erau numai pe jumătate acoperite de lenjeria de noapte aleasă. De obicei ea purta o cămașă de noapte din bumbac închisă la gât, așa cum obișnuiau fetele. Când încercase noua cămașă la magazin văzuse că-i puneă în evidență formele trupului, făcând-o să pară și mai feminină. Acum avea senzația că este prea goală și că mai mult arăta decât ascundea, deși la magazin celelalte cămăși de noapte i se păruseră și mai îndrăznețe. Se gândi să-și schimbe cămașa, dar nu găsi alte lucruri mai decente în garderobă decât un kimono de mătase pe care-l uitase în dormitor. Ascultă cu răbdare să perceapă vreun zgomot care să trădeze prezența

lui Simon în încăperea alăturată.

Totul părea liniștit și ea își puse lenjeria în coșul de rufe murdare și se pregăti să intre în dormitor pentru a-și pune kimonoul.

Făcu trei pași în cameră și-și dădu seama că Simon stătea întins pe pat. Cuvertura din bumbac fusese dată la o parte și cearșafurile răvășite.

Meredith exclamă uimită:

— Oh! Ești deja în pat. Nu știam că ești aici.

— Bineînțeles, spuse el, încruntându-și sprâncenele. Trebuie să-ți reamintesc că sunt soțul tău.

— N-am auzit când ai intrat în dormitor.

Ea se duse la șifonier și-și agăță pe umeras fusta și bluza. Cel puțin, nu putea fi atât de provocatoare, așa cum stătea cu spatele, se gândi ea. Știa însă că va trebui să se așeze pe taburetul din fața oglinzii pentru a-și aranja părul și va fi obligată să-l privească pe Simon.

Simon se dădu jos din pat și veni lângă ea, surâzând cu tandrețe. Ea își înălță privirile și văzu pieptul lui puternic și bronzat, acoperit cu păr mic și des. Ea încercă, la rândul ei, să-i zâmbească, dar ceva în privirea lui o făcu să se abțină.

El îi spuse încet:

— Acum.

Inima începu să-i bată cu putere și Meredith simți o spaimă nejustificată în suflet. Ea făcu ochii mari și spuse uimită:

— Poftim?

El repetă cu același zâmbet misterios:

— Acum. Te rog să-ți desfaci părul pentru mine.

— Oh! respiră ea ușurată. Ea își ridică brațele și începu să-și desfacă acele din păr fără grabă, puțin intimidată de prezența lui, astfel că mâinile îi tremurau nervoase. Ea se privi în oglindă, ne vrând să-i întâlnească privirea, dar oglinda îi arăta propriii umeri dezgoliți, sânii pe jumătate ieșiți de sub cămașă și brațele care se arcuiseră pentru a-și desface părul. Ea se gândi cu groază că el îi vede toată goliciunea trupului și se simți stingheră, în timp ce pulsul i se accelera. Pielea ei mătăsoasă era bronzată, dar fața ei avea o culoare neobișnuită din cauza oboselii călătoriei și umbrele de sub ochi îi accentuau teama și nesiguranța. Ea se gândi că arăta teribil de tânără și-și reproșa faptul

că nu se machiase în baie pentru a arăta mai atrăgătoare și mai matură.

Ultima agrafa odată desfăcută, ea își scutură capul pentru ca buclele să se așeze puțin și luă peria de păr cu care reuși să dea o formă plăcută coafurii sale. După câteva mișcări lente, ea puse peria pe măsuță:

— Parcă ești obișnuită cu mai multe perieri, spuse el, întinzându-i peria.

Ea clătină din cap.

— Nu în seara asta, sunt prea obosită.

El își încruntă sprâncenele și ea își dădu seama cât de stângace și stupidă fusese în aceste momente mărturisind că este frântă de oboseală tocmai în noaptea nunții. Ea se ridică brusc și el puse la loc peria de păr, apucând-o de braț. Simon îi ridică bărbia cu degetul arătător și trecându-l apoi pe sub ochi, îi spuse:

— Așa este, se vede cât ești de obosită. A fost o călătorie lungă, nu-i așa? Ai avut o zi plină.

Și partea cea mai importantă de acum înainte va veni, își spuse ea în gând. Ar fi dorit să nu fie atât de obosită, dar ultimele săptămâni fuseseră destul de agitate din cauza pregătirilor pentru nuntă. Nu dormise prea mult în seara precedentă și ziua ce trecuse își pusese amprenta pe chipul ei.

El o sărută cu gingășie și ea rămase nemișcată în brațele lui, lăsându-se dezmiardată de Simon. Mâna lui alunecă pe spatele ei și el o strânse și mai tare la pieptul lui, căutând s-o facă să răspundă la mângâieri, dar ea era incapabilă de cea mai mică reacție. El se opri din sărutat și oftă râzând.

— Ceea ce mai putem face acum este să dormim.

— Oh, nu! spuse ea, mângâindu-i pieptul muscular. Sincer, nu vreau să dorm.

— Bine, draga mea, acum nu mai contează acest lucru, hai în pat. Vom vedea ce se va mai întâmpla.

După ce se întinseră în pat, ea se răsuci și-și încolăci brațele în jurul gâtului soțului ei și-i șopti la ureche:

— Nu am nimic împotriva dacă vrei să... Glasul îi tremura din cauza tensiunii și oboselii. Voi face tot ce dorești, îl asigură ea.

El o împinse ușor de umeri și ea își puse capul pe pernă.

— Nu trebuie să te pliezi dorinței mele, rosti el cu hotărâre. Crezi că sunt un monstru fără milă? Nu vreau să-mi manifest plăcerile cu prețul suferinței tale.

— Nu cred că mă vei face să sufăr, zise ea.

El o privi cu duioșie.

— Nu voi fi brutal cu tine, dar cred că este bine ca și ție să-ți placă dragostea. În starea de epuizare în care te afli nici nu se pune problema să încercăm acum să facem dragoste. Avem timp cât vrem la dispoziție: mâine sau poimâine. Oricând vei dori tu însăși să ne iubim.

— Oh, Simon, exclamă ea, ghemuindu-se la pieptul lui, lăsând ca lacrimile să-i ușureze apăsarea sufletească. Te rog să mă ierți, dar nu sunt în stare acum să mă bucur de plăcerile dragostei.

— Meredith, nu uita că am așteptat de atâta vreme să fim căsătoriți. Nu contează dacă mai aștept o zi sau două. Nicio lege nu spune că în noaptea nunții trebuie consumată căsătoria. Sunt sigur că nu ești prima mireasă care se simte nervoasă. Ceremonia nupțială a fost destul. De obositoare, apoi a trebuit să faci o călătorie atât de lungă și acum, iată că ești nevoită să faci față unei adevărate încercări: prima noapte de dragoste. Este peste puterile tale. Ceea ce-ți trebuie în momentul de față este o odihnă bună și nu pot decât să-ți urez vise plăcute. Nu te mai gânde la nimic până mâine.

El o ținu în brațe până când ea adormi. De altfel, starea de epuizare o făcu să cadă într-un somn adânc doar peste câteva momente. Zgomotul liniștitor al valurilor pătrundea pe fereastră, iar brațele lui constituiau un leagăn ideal pentru odihnă.

CAPITOLUL VIII

A doua zi dimineăta, Meredith se trezi și văzu că este singură în pat, deși locul de lângă ea era cald încă și perna mai purta forma capului lui Simon.

O clipă mai târziu, el își făcu apariția din baie, îmbrăcat într-o pijama albastră și cu un prosop în mână.

— Bună dimineăta, somnoroaso, îi spuse el pe un ton cald. Ce părere ai de o baie în ocean înainte de micul dejun?

El se așeză pe marginea patului și ea se ridică în capul oaselor, îndepărtându-și părul care-i căzuse pe față. În timp ce se mișcase,

cămașa de noapte se deplasase puțin, astfel că sânii ei ieșiseră pe jumătate și înainte ca să poată ridica mâna pentru a-și aranja cămașa, Simon își strecură degetele între sânii ei și începu să-i mângâie pielea mătăsoasă, apoi mâna lui se ridică până la umerii ei rotunzi.

— Putem foarte bine să mai stăm în pat dacă vrei, o anunță el cu o voce întretăiată, dezmiardându-i brațul.

Inima ei începu să bată cu putere în momentul când el o sărută cu tandrețe pe gât și pe umăr. Meredith simțea nevoia de a merge urgent la baie și gura îi era amară din cauza șampaniei de la ceremonia din ziua trecută.

El făcu o mișcare pentru a o săruta pe gură, dar ea își întoarse capul cu repeziciune și spuse:

— Aș prefera să înot. Vrei să mă aștepti o clipă?

— Desigur, draga mea, spuse el voios. Te rog să nu întârzi.

Ea dădu din cap, afirmând apoi cu hotărâre:

— Nu va trebui să aștepti prea mult. Îți promit că voi fi gata într-un minut.

— Foarte bine.

El se ridică și trase pătura de pe ea, uitându-se la formele ei perfecte și la picioarele ei lungi.

— Scumpă soțioară, dă-te jos din pat și fuga la baie.

Ea se supuse cu bucurie ordinului lui și se duse în sala de baie unde își puse câteva agrafe în păr, apoi își puse costumul de baie negru cu margarete galbene și se acoperi cu kimonoul.

— Să-mi iau sandalele? îl întreabă ea pe Simon, revenind în dormitor.

— Nu, nu este nevoie. Până la plajă este iarbă, iar nisipul este foarte fin. Ai luat un prosop?

— Nu, scuză-mă, am uitat, zise ea și se apropie de valiză, de unde scoase un prosop mare pe care-l întinse lui Simon.

Acesta îl înfășură în jurul gâtului alături de al lui și deschise ușa, lăsând-o pe Meredith să treacă prima.

Soarele se înălțase din ape și scălda plaja și împrejurimile. În spatele casei, tufișurile bogate și vârfurile copacilor înalți tremurau sub adierea brizei matinale. Până la plajă se întindea o câmpie cu iarbă mare și din loc în loc pinii își fremătau coroana alcătuită din ace lungi.

Totul era liniștit și o linie îndepărtată separa verdele intens al mării de culoarea azurie a cerului.

Simon o luă de mână când ajunseră în dreptul plajei cu dune mici unde cârțițele își săpaseră galeriile. Pășiră pe nisipul argintiu al plajei, trecând pe lângă niște tufișuri care-și răsuceau ramurile spre mare. Valurile care se spărgeau de țărm aveau crestele albe și nu erau prea înalte.

Ei lăsară prosoapele și kimonoul pe nisip și se aruncară în apă ținându-se de mână, țipând la atingerea apei reci, dar în curând se obișnuiră cu temperatura. Săreau peste valuri și înotau ca doi delfini, stropindu-se și hârjonindu-se ca aceste animale prietenoase și inteligente.

După o jumătate de oră, se întoarseră pe plajă, Meredith în față iar Simon la câțiva pași în urma ei. Ea începu să tremure iar pielea i se făcu ca de găină. Își luă în grabă prosopul pentru a se șterge.

Simon îi smulse prosopul din mână și începu s-o fricționeze cu energie, în timp ce ea protesta râzând.

— Nu-i nevoie, Simon.

— Ești atât de zgribulită.

— Nu-i nimic, baia a fost minunată.

El ajunse s-o șteargă pe picioare și puse un genunchi pe nisip pentru a putea să folosească mai bine prosopul. Ea văzu că părul lui este ud de apă și luă prosopul lui, începând să-l șteargă.

— Nu este nevoie, mă simt bine așa.

— Tu m-ai șters, acum este rândul meu, chicoti ea veselă, luând prosopul și ștergându-i brațele și pieptul. Întoarce-te, îi ordonă ea cu seriozitate.

El râse și se întoarse, ținându-și mâinile în solduri.

Ea îl șterse cu conștiinciozitate pe spatele lat, apoi coapsele subțiri și picioarele lungi.

— Poți să te întorci, adăugă ea.

Când îl șterse pe gât și pe umeri apoi pe piept, el o strânse în brațe, exclamând:

— Meredith, nu!

El zâmbea încurcat și deși ea simți că obrații i se colorează, închise ochii și-l întrebă surâzând:

— De ce nu?

— Știi foarte bine de ce!

— Prefăcutule! spuse ea ținându-și mâinile pe umerii lui. Suntem căsătoriți, nu-i așa?

— Așa este, răspunse el, încolăcindu-i brusc talia cu mâna și lipindu-și trupul de al ei. Draga mea soțioară, vei vedea curând cât de prefăcut sunt. Nu sunt deloc rușinos, dar tu ești înghețată și mie mi-e foame. Hai să luăm micul dejun.

El se desprinsese din îmbrățișare și-i dădu o palmă pe spatele încă ud, apoi luă kimonoul și i-l puse pe umeri.

După ce se îmbrăcă, Meredith făcu patul în timp ce Simon pregătea costiță cu ouă. Ea se duse la baie și-și uscă părul, apoi îl împleti în două codițe. Își puse un prosop în jurul umerilor peste bluza de culoare roz asortată cu fusta din bumbac de culoare bleumarin.

— Cât de mult îți ia ca să-ți usuci părul? o întrebă Simon, mângâind-o pe spate în timp ce punea farfuriile pe masă.

— Oh, câteva ore dacă-l las să se usuce singur. Am adus un uscător electric, dar îmi place să-l șamponez înainte de a-l usca.

— Îți va lua mult timp să-l aranjezi.

— Așa este. Uneori mă gândesc că este mai bine să-l tai.

— Și de ce nu-l tai?

— Nu te superi?

— De ce să mă supăr? spuse el surprins.

— Am crezut că bărbații preferă femeile cu părul lung.

Ea își aminti că Jill avusese un păr blond și buclat dar nu atât de lung ca al ei.

— Tu ești singura care decide în privința lungimii părului tău. Dacă vrei, n-ai decât să-l scurtezi.

— N-ai să fii dezamăgit?

— Nu. Îmi place oricum îl porți. La urma-urmei, nu m-am căsătorit pentru părul tău.

El începu să mănânce în timp ce Meredith își plecă privirile în farfurie și apucă furculița și cuțitul. Cuvintele lui o afectaseră puțin, deoarece acordau puțin interes farmecelor ei. Michael îi spusese cândva că femeile care au părut lung sunt un lucru extrem de atrăgător și majoritatea bărbaților se bucură de mângâierea lor. Francine avea

părul tuns scurt, dar poate că-l va lăsa să crească pentru a-i face plăcere lui Michael. Meredith nu se putu înfrâna să nu se gândească la faptul că Simon s-ar fi simțit ofensat dacă Jill și-ar fi tăiat părul ei blond și mătăsos.

Pentru a-și abate gândul de la asemenea idei, ea îi spuse soțului ei:

— Ești un bucătar priceput. Costița este prăjită așa cum trebuie și ouăle sunt foarte gustoase.

— Am fost nevoit să-mi pregătesc singur mâncarea, replică el. Măine însă va fi rândul tău să gătești.

— Fac o omletă pe cînste, se lăudă ea.

— De-abia aștept s-o gust, zise el. Care este programul de astăzi?

— În primul rând odihna. Apoi vreau să cunosc împrejurimile. Cred că este cel mai bine să ne iubim puțin. Soarele este acum destul de arzător. Am de gând să stau pe iarbă pentru a-mi usca părul, după ce-l spăl cu șampon.

— După ce terminăm micul dejun, nu uita să speli vasele.

— Așa cum doriți, bunul meu stăpân, făcu ea pe un ton zeflemitor. Măine însă vei fi tu la rând la spălatul vaselor, căci eu mă voi ocupa de pregătirea mesei.

— De acord, spuse el vesel.

— Pe deasupra vei face și patul.

El se încruntă puțin, ca și cum ar fi trebuit să ia o decizie dificilă.

— Am impresia că mă cam exploatezi, dar treacă de la mine.

Ea știa foarte bine că tatăl lui n-ar fi acceptat o asemenea corvoadă. Împărțirea sarcinilor în familia Van Dyk fusese întotdeauna una tradițională. Băieții lucraseră la câmp împreună cu tatăl lor, iar fetele o ajutaseră pe mama lor la treburile casnice. Meredith nu știa dacă priceperea lui Simon la treburile gospodărești se datora fostei sale soții sau faptului că rămăsese singur după moartea ei și trebuise să se ocupe singur de casă.

— Draga mea, îi întrerupse el gândurile, ai fost deja la clinică?

— Unde? îl întrebă ea mirată, dar după ce-și dădu seama la ce se referă soțul ei, răspunse cu o oarecare stânjenală:

— Am făcut o vizită doctorului meu curant care mi-a dat câteva

pilule. Să știi că le-am luat deja.

— Și n-ai avut probleme?

— Primele zile m-am simțit puțin slăbită și mi-a fost rău, dar acum m-am obișnuit cu ele. Doctorul mi-a spus că pilulele acestea au un efect mai puternic decât cele obișnuite și după câteva zile organismul meu va suporta foarte bine acțiunea lor.

— Ai mai luat pilulele?

— Desigur, dovadă că în fiecare zi iau câte una la aceeași oră.

— Este foarte bine să fim prevăzători.

Meredith se simți puțin iritată de tonul vocii lui Simon. Nu mai era o copilă sau o iresponsabilă, dar oricum nu dorea să folosească alte metode contraceptive.

Ea termină de mâncat costița și ouăle și el îi întinse farfuria cu unt în timp ce ea lua o felie de pâine prăjită.

— Vrei și marmeladă?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea, chicotind și dând din cap. Mai bine ai pune conținutul borcanului într-un castron. Mama ta n-ar fi tolerat vreodată ca borcanul de marmeladă să fie pus direct pe masă.

— Mama mea nu se află aici, replică el. Ce te-a apucat din senin, draga mea?

Ea simțea nevoia să-l înțepe pe moment, chiar dacă nu vroia să-l dojenească prea tare. Rușinându-se, ea clătină din nou din cap, uitându-se cu atenție la felia de pâine prăjită.

— Meredith, cu ce ți-am greșit? se auzi vocea lui blajină.

— Cu nimic.

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat. Simt o răceală din partea ta.

— Nu am nimic, răspunse ea, ridicându-și privirile mânioase. Cred că te-ai purtat cu mine ca un stăpân.

— Ce-am făcut?

— Te-ai considerat stăpânul meu.

El se ițită cu calm la ea.

— Vrei să te certî cu mine?

— Oh, absolut deloc! Numai că nu poți să mă consideri sclava ta, chiar dacă suntem căsătoriți.

— Draga mea, crede-mă că nu am asemenea intenții. El întinse

mâna și-i cuprinde degetele. Spune-mi când am fost autoritar cu tine!

Ea se gândi puțin, apoi expresia feței i se destinse.

— Niciodată, recunosc ea. Iartă-mă, nu asta am vrut să spun.

— Știu că nu ai vrut să mă acuzi de despotism și nici nu m-am supărat pe tine. Haide, unge-ți pâinea prăjită. Vrei altceva în locul marmeladei?

— Nu, mulțumesc. Am să pun doar puțin unt.

— Nu mănânci niciodată marmeladă?

Ea clătină din cap, în timp ce mușca din felia de pâine.

— Nu-mi place deloc, murmură ea.

— Te știi de mică, dar n-am știut că-ți displace marmelada.

Meredith suspină.

— Sunt atâtea câte nu știi despre mine. Chiar dacă trăiseră atât de aproape, chiar ușă în ușă, ea nu putuse fi cunoscută în toate privințele de către Simon. Nici ea nu știa o mulțime de lucruri despre el. Se gândi că habar n-are cum trăise el în perioada când fusese căsătorit și simți un fior rece pe șira spinării. Viața lui fusese destul de secretă și ea nici nu putea să-și imagineze cum trăise Simon alături de Jill.

Gândul acesta apăsător o făcu să se întunece la față, dar făcu un efort pentru a se gândi la viitorul lor. Viața lor de-abia acum începea și vor avea timp să-și adune mai multe amintiri pentru mai târziu. Nu era un lucru sănătos să te cantonezi în trecut. Era chiar un lucru morbid. Simon trecuse de mult de perioada aducerilor aminte și ea era hotărâtă să nu-i mai amintească de trecut.

* * *

Ea își uscă părul la soare și apoi făcură o plimbare prin împrejurări. Pătrunseră în tufișurile bogate, călcând pe covorul de frunze moarte și un stol de porumbei sălbatici își luă zborul. Liane groase atârnavă de ramurile copacilor înalți care păstrau o umbră răcoroasă.

— N-am crezut că în regiunea asta vom întâlni pâlcuri de copaci atât de bătrâni și de mari, exclamă Meredith, încântată, mai ales că am văzut atâtea stâne când am cotit spre bungalow.

— Este, într-adevăr, un ținut al crescătorilor de oi, spuse Simon. Din fericire, stăpânul casei a hotărât să păstreze un colț din pădurea

uriașă ce se întindea odinioară pe aceste meleaguri.

El se opri și ridică o pană de culoarea cireșei.

— Uită-te ce frumoasă este.

— Extraordinar de frumoasă. Este o pană de porumbel?

— Da. Vrei s-o păstrezi?

— Desigur, răspunse ea bucuroasă, luând pana și punând-o în buzunarul de la fustă. Crezi că vom întâlni și palmieri?

— Tot ce se poate. Palmierii cresc pe aici. Uită-te! arătă el spre un copac înalt ale cărui frunze mari foșneau în bătaia brizei.

Se apropiară și ridicară câteva frunze căzute, dar, deoarece nu erau prea arătoase, Meredith exclamă:

— Nu sunt bune, trebuie să găsim altele mai frumoase!

Merseră mai departe și dădură peste câteva frunze splendide și ea le aduse bucuroasă în sufragerie, așezându-le pe masă.

— Pe asta, spuse Meredith arătând o frunză lungă, o voi pune pe perete. Pe cealaltă am s-o pun într-o vază pe masa din bucătărie. Vor decora atât de plăcut casa noastră. Îți plac, nu-i așa? îl întrebă ea neliniștită.

— Sunt sigur că le vei aranja cu mult gust, replică el zâmbind.

Meredith surâse.

— Nu știu cum vor arăta, dar te asigur că după ce le voi șterge cu o cârpă curată din bumbac, vor crea o ambianță plăcută în casă.

— Te cred. Acum mi-e foame. Nu vrei să luăm prânzul? Este aproape de două.

— Te cunosc de o viață, remarcă ea pe un ton solemn amintindu-i de cuvintele pe care Simon le spusese în dimineața aceea, și n-am știut că te gândești tot timpul la mâncare.

El se apropie de ea luând un aer furios și ea se dădu înapoi râzând, încercând să-l țină, fără succes, la distanță cu mâinile întinse. El o prinse în brațe și o sărută cu pasiune pe gură, astfel că ea nu se mai putu abține și-și încolăci brațele în jurul gâtului lui, răspunzându-i la sărut.

— Te rog să repeți ce-ai spus! o amenință el în glumă, după ce o lăsă să respire puțin.

— Îmi retrag cuvintele! spuse ea gâfâind. Îmi retrag cuvintele!

— Așa mai merge, zise el dându-i drumul. Vreau însă să știu ce

ai pregătit pentru prânz.

— Imediat, stăpâne, imediat, stăpâne, se prefăcu ea supusă, retrăgându-se spre bucătărie.

El o urmă în joacă și o îmbrățișă din nou, sărutând-o apăsător, făcând-o să simtă fiori în tot corpul.

Când, în sfârșit, el își îndepărtă brațele, ea își trase răsuflarea și murmură cu o voce întretăiată:

— Ce preferi la masă?

El o mângâie pe obraji cu tandrețe și șopti:

— Orice, chiar și sandvișuri. Avem o sticlă de vin alb. S-o desfac?

— Mmm, desigur, fu ea de acord, îndepărtându-se de el. Voi pregăti câteva sandvișuri cu brânză topită și roșii cu castraveți. Vinul alb va da o notă de extravaganță.

— Ce știi tu despre petrecerile decadente ale rafinaților? comentă el în glumă, deschizând ușa frigiderului. Ea făcu o mutră bosumflată care-i dădu o expresie comică și tăie pâine pentru sandvișuri.

După ce terminară prânzul, își schimbă hainele și se duseră pe plajă unde Simon întinse o pătură pe nisip peste care puse prosoapele lor. Meredith se așeză pe unul din prosoape și turnă vin în pahare. Ciocniră veseli și sorbiră vinul rece și dulce.

Simon se sprijini într-un cot, privind valurile înspumate ale oceanului, iar Meredith se întinse pe prosop pentru a se bronză. Verdele apei se schimbă într-un albastru intens ce încânta privirile. Pescărușii zburau în jurul lor scoțând sunete stridente atunci când se aruncau în mare pentru a prinde pește.

Simon termină de băut vinul și puse paharul în coșul de nuiiele alături de sticlă și se lungi pe spate ținând mâinile sub cap.

Când Meredith sorbi ultima picătură de vin, Simon întinse mâna și luă paharul, punându-l în coș de unde luă flaconul cu loțiune protectoare împotriva razelor solare.

— Te-ai uns cu cremă antisolară înainte de a veni pe plajă?

Ea dădu din cap afirmativ în timp ce se uita cum el își pune câteva picături de loțiune în podul palmei și apoi se unge pe piept, pe umeri și pe picioare. Pielea lui era catifelată și ușor bronzată, iar ea se gândi că pielea ei nu are nevoie de o protecție prea mare.

— Vrei să mă ungi pe spate? îi spuse el întinzându-i flaconul. El se întoarse cu spatele și ea îi îndeplini rugămintea.

Meredith își unse fruntea și nasul ca o măsură de precauție în plus, apoi lăsă flaconul pe prosop și se întinse pe spate.

Rămaseră tăcuți câțeva vreme, apoi ea se întoarse pe o parte pentru a se bronză uniform pe tot corpul.

Simon se întoarse la rândul său și o întrebă:

— De ce nu-ți lași sânii goi?

— Cum?! exclamă ea uimită.

— Sunt numai eu aici, replică el. Este o plajă privată pe care numai noi o folosim.

— Dar proprietarul și familia sa n-o folosesc?

— Nu. După cât se pare, plaja este închiriată cu casa.

— Nu știu ce să fac, spuse ea gânditoare și el pufni în râs, șoptindu-i la ureche:

— Acum cine este prea pudic?

Ea se uită în ochii lui și încet își duse mâinile la spate și desfăcu breteaua, eliberând sânii.

Simon își aruncă privirea asupra rotunjimilor sânilor și se apropie de ea, spunând:

— Am să-ți dau cu loțiune pentru a te proteja contra soarelui.

Meredith închise ochii, tremurând încă înainte ca el să-i atingă pielea mătăsoasă. El începu s-o maseze cu mișcări lente și ea se strădui să pară indiferentă, dar era stânjenită de faptul că trupul ei reacționează la atingerea lui Simon. Se părea că lui îi place s-o mângâie, căci mișcările mâinilor lui erau aproape erotice. Când el termină, Meredith se culcă imediat pe burtă pentru a-și stăpâni bătaile inimii și-și ascunse fața aprinsă în mâini, respirând din greu. Aproape că auzi sau i se păru că aude râsul lui Simon dar el se feri să o mai atingă și ea ațipi puțin.

Cu o bătaie ușoară pe umăr, el o trezi.

— Leneșo, te-ai bronzat destul. Este timpul să facem o baie.

Ea protestă și se răsuci pe prosop înainte de a-și aminti că avea sânii descoperiți.

Ochii lui însă nu-i acordară nicio atenție și Simon adăugă:

— Poți să capeți o insolație dacă stai toată ziua la soare.

El o apucă de mâini și o ridică în picioare, dar ea refuză să se miște.

— Așteaptă, Simon, nu pot să fac baie așa.

— De ce nu? zise el uitându-se la sânii ei goi.

Ea se gândi că el are dreptate și privirile lui amuzate îi confirmă bănuielele.

La urma-urmei, de ce să nu facă baie fără sutien? Așa după cum spusese Simon, plaja le aparținea numai lor și ea făcu câțiva pași spre țărm, simțindu-se puțin mai relaxată. De fapt el era soțul ei și avea tot dreptul să se uite fără jenă la corpul ei. Trebuia să se obișnuiască să fie pe jumătate goală în compania lui. Fără să mai ezite, ea se aruncă în valurile înspumate, bucurându-se de răcoarea apei. Senzația de libertate o copleși și când ieșiră din mare, ea se întinse pe prosop uscându-se la soare, avându-l alături pe Simon care-i zâmbea cu căldură.

După un timp, el începu din nou să se ungă cu soluția protectoare, apoi făcu același lucru pe pielea spatelui ei. Meredith stătea cu ochii închiși și simțea că mișcările lui fine îi trezesc fiori de plăcere în tot corpul.

Nici atunci când el termină, senzațiile plăcute nu încetară, iar ea se întrebă când o va mai mângâia din nou pentru a-i deștepta dorințele ce-i mocneau în trup.

O dată sau de două ori el o dezmierdă plimbându-și degetele pe brațul ei. Când ea se întoarse cu fața la soare, el începu să-i maseze sânii picurând soluția protectoare și apoi îi sărută sfârcurile obraznice, dându-i o senzație de voluptate. El nu insistă însă, întinzându-se lângă ea, rămânând numai cu mâna pe brațul ei. Era o seducere progresivă și ea nu se grăbea să-și consume febra care începuse să-i cuprindă trupul.

Se lăsă amurgul și soarele dispăru în spatele pădurii de pini, iar umbrele copacilor atinseră plaja. Meredith tremură și Simon îi mângâie pielea brațului.

— Ți-e frig?

Nisipul era încă fierbinte, dar se vedea că în curând se va răci.

— Puțin, spuse ea cu regret.

— Am să te încălzesc puțin, zise el îmbrățișând-o și ea îi

mulțumi adresându-i un surâs.

El îi admiră trupul perfect și-i șopti drăgăstos:

— Meredith, ești minunată. Vreau să te iubesc mult de tot.

— Și eu te doresc, murmură ea, privind-l în ochi.

Simon surâse în timp ce o luminiță scânteie în ochii săi, apoi o sărută cu gingășie, iar mâna lui începu să-i mângâie trupul începând de la umeri până la genunchi, alunecându-i la talie și cuprinzându-i sânul tare și rotund. Meredith își încolăci brațele în jurul gâtului lui și-și deschise buzele așteptând sărutarea care nu întârzie. Cealaltă mână a lui Simon se strecură sub talia ei și îmbrățișarea lor deveni și mai strânsă. Plaja și cerul deveniră un cadru încântător în care Meredith era condusă spre piscuri ale plăcerii. Niciodată nu mai trăise asemenea senzații, aproape că-și pierduse controlul, dorind ca mângâierile și sărutările să nu se termine vreodată.

Când fusese în preajma lui Michael, o încercase uneori dorința sexuală, dar tot timpul putuse să-și controleze pornirile. Acum însă se simțea pierdută.

Simon se răsuci ușor, ținând-o strâns îmbrățișată, astfel că ea se trezi deasupra lui, apăsându-i pieptul bombat.

Plăcerea deveni atât de intensă încât ea își puse fața pe umărul lui gemând ușor.

El o așează pe spate, uitându-se la chipul ei.

— Te simți bine? o întrebă, mângâind-o pe obrajii înroșiți.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Îmi place atât de mult, mărturisi ea. N-am mai trăit așa ceva până acum.

El râse ușor.

— Încă suntem la început.

El îi dezmierdă sânii și sfârcurile care se întăriseră și ea exclamă, excitată:

— Oh, Simon!

— Ești o femeie extrem de atrăgătoare, îi spuse el.

Cu fața în flăcări, ea îi replică:

— Nu sunt, Simon! Mă voi strădui însă să-ți îndeplinesc toate așteptările.

— Îmi place foarte mult cum te porțorți, continuă el cu o voce

calmă, dar acesta nu este locul adecvat pentru a începe să faci dragoste. Hai să ne întoarcem acasă.

CAPITOLUL IX

Ea se trezi când se înseră, cu capul pe umărul lui și cu părul răvășit pe pieptul lui. El îi ținea un braț în jurul taliei și ea simțea căldura picioarelor lui care erau lipite de ale ei.

El își întoarse capul și o privi cu ochii întredeschiși.

— Ți-a înțepenit brațul? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse el sărutând-o pe sprâncene. Mă simt perfect. Dar tu?

— Mmm, murmură ea, răsucindu-se puțin în pat. Sunt fericită.

Fusese tot ce-și dorise. Simon știuse să-i trezească treptat dorința, pregătind-o cu răbdare infinită pentru momentul când va deveni femeie, acționând cu grijă și delicatețe pentru a n-o răni prea rău. Îi era recunoscătoare pentru tactul cu care se purtase și pentru tandrețea de care dăduse dovadă, astfel că simțise o plăcere imensă și o bucurie ce-i umpluse sufletul împăcat. Participase cu pasiune la mângâierile lui erotice și dorise în același timp să-i provoace aceeași plăcere și lui.

De altfel, el îi mărturisise câtă plăcere gustase în brațele ei, sporindu-i simțămintele de voluptate și mulțumire.

El începu să-i mângâie pielea spatelui și buzele sale îi prinseră gura într-un sărut lung și îmbătător. Valuri mici de plăcere îi scaldară trupul și respirația ei deveni întretăiată. Ea își îndoi genunchii și-și petrecu un picior peste picioarele lui, lăsându-se cu toată greutatea corpului pe pieptul lui și el gemu încet de plăcere. Cu celălalt braț o înlănțui și mai tare și ea ezită puțin, aproape speriată că poate nu va mai fi atât de plăcut ca prima dată, nevrând să strice amintirea de neuitat a momentului când făcuseră dragoste.

Simon însă nu se opri și de data aceasta ea nu mai așteptă pentru a simți intensitatea dorinței. El o pătrunse cu violență și ea rămase încântată dorind să-i simtă bărbăția înverșunată și să-l audă spunându-i că o găsește irezistibilă. Dorea din toate fibrele trupului ca el să uite de toate în afară de ființa ei. Forța cu care o iubea aproape că n-o mai înfricoșa, din momentul în care descoperise cât de puternică este dorința ei proprie.

După momentele de extaz, se ridicară din pat și după un duș înviorător, se îmbrăcară și luară o cină frugală.

Meredith spălă vasele iar Simon le șterse cu un prosop din bumbac și le așeză în dulapul din bucătărie.

Se întoarseră în dormitor și el se întinse pe pat uitându-se la ea care-și peria părul lung. Ea își puse o cămașă de noapte aproape transparentă și-și aranjă părul mătăsos într-un coc minunat, apoi se întoarse spre Simon, zâmbind. El îi surâse mulțumit, știind că ea își alesese cămașa de noapte numai pentru plăcerea de a fi scoasă în momentul când va veni alături de el.

* * *

Zilele și nopțile din luna de miere se scurseră ca într-un vis aurit. Făceau dragoste de mai multe ori, atât ziua cât și noaptea, iar uneori înotau la lumina lunii și apoi făceau dragoste pe nisipul plajei.

— Ești extraordinară, îi spuse el. Părei atât de rușinoasă încât m-am gândit că trebuie să mă port cu multă grijă și să am răbdare de a te iubi cu tandrețe pentru a nu-ți produce un șoc emoțional.

Oare așa o iubise și pe Jill? se întreba ea. Nu putea, bineînțeles, să-i pună o asemenea întrebare și nici nu trebuia să se gândească la asemenea lucru. Era mai mult ca sigur că Jill fusese virgină când se măritase.

— Sunt lacomă, spuse ea, alungându-și gândurile negre. Vreau totul deodată. Știi că întotdeauna am fost așa.

— Îți cunosc foarte bine caracterul și știu că ai vrut mereu să obții tot ce se poate în tot ce-ai făcut, recunosc el zâmbind. De asemenea, voința ta a fost totdeauna arma ta secretă. Părinții tăi trebuiau să-ți tempereze entuziasmul când erai mică, deoarece erai atât de perseverentă încât nu te lăsai până ce nu obțineai tot ce doreai.

— Vrei cumva ca să-mi stăpânesc pornirile acum? îl provocă ea, plimbându-și palma pe pieptul lui bronzat și făcându-l să-i freamăte nările.

— Nu, răspunse el în timp ce ea îi săruta cu delicatețe pielea fină a gâtului și-l mângâia cu tandrețe pe părul mic de pe piept.

— Nu acum, continuă el, nu acum când transmiți o stare de extaz. Oh, Doamne! exclamă el, draga mea, văd că știi foarte bine ce îmi face plăcere.

Ea se lipi și mai strâns de trupul lui, iar degetele ei alunecară pe pântecul lui bronzat.

— Desigur că știu, făcu ea pe jumătate în glumă, scoțând limba printre dinți, și-mi place foarte mult și mie.

Uneori Meredith își puna întrebarea dacă ar fi putut să fie atât de lipsită de timiditate și să fie dispusă să-și asume propria senzualitate dacă nu l-ar fi cunoscut pe Simon de atâta vreme. Apropierea dintre ei fusese factorul hotărâtor care favorizase deșteptarea dorinței ei sexuale care mocrise de mult timp în trupul ei.

Răzgul scurs până la revenirea la obișnuința de zi cu zi o făcu să fie convinsă că este profund îndrăgostită de soțul ei, ceea ce Michael nu reușise decât pe jumătate și mai mult în imaginația ei; mai mult, ceea ce simțise pentru Michael nu fusese decât o palidă umbră față de tulburarea adâncă pe care o deșteptase Simon în inima ei.

Perioada de adaptare se dovedi a fi deosebit de fructuoasă și cel puțin la suprafață se înțelegeau foarte bine. Meredith avea câteva idei de refacere a decorării interiorului casei lui Simon și de înlocuire a mobilei pentru a câștiga o atmosferă mai intimă, care să se plieze gustului ei. Ea era precaută și se ferea să facă vreo schimbare fără acordul lui, dar în majoritatea cazurilor el era de acord cu opiniile ei, astfel că atmosfera unui cămin intim devenea din ce în ce mai palpabilă.

În timpul logodnei cumpăraseră un pat dublu, bun pentru a adăposti trupul lung al lui Simon. Capul patului și noptierele aveau un desen fin și aveau inserții din lemn prețios.

Ea nu pătrunsese încă în dormitorul nou amenajat și nu știa care fusese patul pe care Simon îl împărțise cu Jill sau celălalt pat, cumpărat atunci când se mutase la Whangarei.

Dulapul de haine fusese ales să se asorteze cu patul dublu și cumpărare o comodă cu sertare pentru lucrurile ei pe care o așezară lângă șifonier.

Meredith nu văzuse fotografia cu fosta soție a lui Simon, dar pe când deschise un sertar pentru a aranja cămășile lui Simon, găsi o fotografie cu chipul lui Jill.

Nu se putuse abține și luă fotografia pentru a o examina în lumina puternică a veiozei și studie chipul lui Jill care surâdea cu

inocență și Meredith simți că devine tristă din cauza fostei soții și, inexplicabil, din cauza suferinței lui Simon, ba chiar și a destinului ei. Se așeză pe marginea patului uitându-se la fotografie și izbucni în hohote de plâns de nestăvilit.

Când se liniști într-un târziu, căută câteva șervețele în sertarul noptierei pentru a-și șterge obrajii scăldați în lacrimi și se gândi că izbucnirea ei nervoasă fusese destul de ridicolă. Era fericită cu Simon – îl iubea și știa la rândul ei că este iubită de el, desi nu știa care fuseseră simțămintele lui pentru Jill.

Moartea acesteia fusese o tragedie, dar vina nu putea fi pusă pe seama ei sau a lui Simon. Era sigură că Jill ar fi dorit ca Simon să fie fericit după moartea ei și să-și fi găsit o femeie potrivită care să-l înțeleagă.

Meredith puse fotografia la loc unde o găsisese, întrebându-se curioasă dacă Simon o privise pe când era singur. Totuși consideră că era mai bine să nu se mai gândească la acest subiect. Se duse în baie unde se spală pe ochi cu apă rece și se machie puțin pentru a masca urma lacrimilor și-și dădu într-o parte părul care-i căzuse în ochi. Ar fi vrut chiar să-l taie și hotărârea asta i se păru înțeleaptă. Părul scurt o făcea mai matură și acum Benjy va locui cu ei. Ea va fi mama lui vitregă și dorea să arate mai serioasă și mai așezată. Vroia să pară mai coaptă, deși nu intenționa să-i ascundă adevărul, nu simțea nevoia de a fi expusă remarcilor răutăcioase ale prietenilor lui Simon care s-ar fi interesat de vârsta ei fragedă, în neconcordanță cu anii lui Benjy.

* * *

Nu mai așteptă altă ocazie și se duse imediat la o coafeză care-i scurtă părul cât ai zice pește. Când ieși afară, deși neobișnuită cu noua coafură, mai ales că părul abia îi atinge umerii, se simțea ușurată și liberă, având ciudata senzație că greutatea capului se micșorase.

— Îți stă foarte bine, comentă Simon în aceeași seară când se întoarse acasă și ea îl aștepta în pragul ușii. Cum te simți?

— Minunat, răspunse ea. Nici nu-mi dau seama de ce n-am făcut acest lucru mai devreme.

— Luăm cina în oraș pentru a te obișnui cu noua coafură? îi propuse el. Nu vom avea prea des ocazia de a ieși din casă, de îndată ce Ben vine să locuiască cu noi.

Ea curăţase nişte cartofi şi pregătise două antricoate, dar cartofii puteau fi mâncăţi a doua zi iar carnea putea fi păstrată în frigider.

— Cu plăcere, acceptă ea, îmi place să ies la restaurant.

După cină, ea îşi petrecu mâna prin păr şi spuse:

— Nu crezi că noua coafură mă face mai serioasă?

Simon clătină din cap.

— Poate puţin mai mondenă.

— Mai mondenă?! exclamă ea, făcând o mutră bosumflată. Vrei să spui mai sofisticată?

— Cam aşa ceva. La ce te-ai gândit când ţi-ai tăiat părul?

— Am avut în vedere asemănarea cu mama lui Ben, pentru că va veni la noi.

El izbucni în râs.

— Arăţi minunat şi asta contează cel mai mult.

Ea îi zâmbi cu căldură.

— Încă nu m-am obișnuit să primesc complimente din partea ta.

— Nu-i adevărat. Îmi amintesc destul de bine de momentul când erai doar o fetiţă şi te-am lăudat că ai o minte clară şi logică.

— Oh, tocmai de acel moment îţi aminteşti?

— Ce vrei să spui? îmi aduc aminte că atunci erai chiar emoţionată şi te-ai înroşit în obraji.

— Asta s-a datorat faptului că m-ai sărutat, mărturisi ea, nu din cauză că-i displăcuse complimentul, dar mândria ei o împiedica să arate că fusese bucuroasă.

— Chiar te-am sărutat? spuse el surprins.

— Simon! exclamă ea indignată, clipind nervoasă din ochi, cum poţi uita primul nostru sărut?

— Iartă-mă, iubita mea, se scuză el, dar la cincisprezece ani nu arătai deloc ca acum. Nu uita că uniforma şcolară poate să exercite o anumită atracţie în ochii unor băieţi, dar cred că eşti fericită că nu sunt un astfel de tip.

Ea luă o bucată de friptură şi comentă:

— Oh, Simon, întotdeauna ai ştiut să prezinţi argumentele care-ţi sunt favorabile.

Meredith se gândi că el ţinuse mult la ea, deşi nu-şi manifestase

în mod deschis afecțiunea.

— Oricum, nu sunt obișnuită cu astfel de complimente.

— Când te-am felicitat pentru mintea ta istească, am considerat că numai o fată istească poate aprecia complimentul meu.

— Oho! Spune-mi ce știi tu în privința femeilor!

În ochii lui scânteie o luminiță amuzată.

— Nu mă interesează decât o singură femeie și cred că știu multe lucruri despre ea. Aș vrea să te iubesc cu pasiune, la noapte, în pat, adăugă el într-un murmur plin de seducție.

— Simon! țipă ea, îngrozită că ar putea fi auziți și de altcineva. Oprește-te!

— Nu poți afirma că nu ți-a plăcut...

— Simon!

El zâmbi misterios și ea chicoti.

— Bestie! îl dojeni ea, să nu-mi mai vorbești astfel când suntem în public!

— Mai bine mergem acasă și-ți voi demonstra pe viu cât de mult te iubesc, îi propuse el.

— Încă n-am terminat prăjitura!

— Nu m-ai acuzat odată că mă gândesc numai la stomac?

— Îmi amintesc că ai știut să-mi dai o replică destul de plăcută.

— Și eu îmi amintesc. Te rog să continui.

— Vreau să facem pace.

— Ah, ce șireată ești!

Ea se aplecă pe deasupra mesei și-l sărută ușor.

— Vom face pace chiar acum!

— Bine, de acord, spuse el glumind. Vei fi însă solicitată mult mai mult acasă.

Își zâmbiră cu căldură, schimbând niște priviri pline de promisiuni. Ce frumos este să flirtezi, se gândi ea. Este minunat. Îl iubesc atât de mult și sunt sigură că și el mă iubește. Este aproape perfect. Nu poate să continue să iubească o fantomă mai mult decât femeia cu care împarte patul și trăiește alături de el, mai ales că în curând va avea grijă de fiul său.

* * *

Apropierea nunții lui Michael, un eveniment pentru care

suferise atât de mult cu câteva luni în urmă, nu mai constituia nicio problemă pentru Meredith.

În ziua ceremoniei, îl sărută pe obraji pe Michael urându-i din toată inima fericire. O sărută pe Francine, observând că-și scurtase părul ca și ea. Acum îi ajungea până la umeri. Îi ură cu sinceritate casă de piatră.

Simon și Meredith fură invitați la recepția din casa familiei Kingsley și se bucurară din plin, alături de ceilalți musafiri, de evenimentul fericit care unea destinele lui Michael și Francinei. Pe drumul de întoarcere, Simon îi luă mâna și o întreabă neliniștit:

— Totul este în ordine?

— Bineînțeles, făcu ea cu hotărâre și-l sărută pe obraz pentru a-și întări spusele.

El o privi cu multă atenție apoi îi ridică mâna și-i sărută degetele. În noaptea aceea el o iubi cu o pasiune crescândă și după aceea o ținu strâns în brațe, astfel că adormi lipită de el.

* * *

Vineri îl luară pe Benjy, încât Simon putu să-și petreacă weekend-ul alături de fiul său. Luară câteva rânduri de haine și o grămadă de jucării. Meredith cumpără o cuvertură înflorată de pat pentru băiețel. Ben era obișnuit să-și petreacă sfârșitul de săptămână cu tatăl său și Meredith, astfel că exista posibilitatea de a se acomoda mai ușor cu noua sa locuință. Peste un an și șase luni va începe școala. Până atunci, Ben va frecventa o grădiniță în care va întâlni și alți copii care vor merge la școală în același timp cu el.

— Nepoțelul meu va fi fericit cu voi, zise mama lui Simon când își luară rămas bun de la ea. Îmi pare rău că pleacă, dar este firesc ca Ben să stea cu tatăl său și cu o mamă tânără ca Meredith, nu cu o bunică bătrână ca mine.

— Dar nu sunteți bătrână, protestă Meredith.

Doamna Van Dyk avusese o viață grea, dar își păstrase pielea catifelată și ochii vii și manifesta o energie care lipsea multor tineri.

— Nu mai sunt de mult tânără, Meredith, te rog să ai grijă de Benjy care este un neastâmpărat.

— Fiți siguri că voi veghea asupra lui. Îl voi aduce să-l vedeți mai des decât vă imaginați.

— Meredith...

— Da, ce este?

— Benjy a păstrat fotografia mamei sale în camera lui.

— Știi, spuse Meredith care fusese de multe ori în casa familiei Van Dyk. Era o fotografie mică prinsă în ramă, pusă pe măsuta lui de joacă alături de jucării, astfel că trecea aproape neobservată.

— Vrea s-o ia cu el. Simon i-a vorbit foarte mult de mama lui.

— Bineînțeles că o poate lua, asta îl va ajuta să se simtă ca acasă.

— Nu te superi, draga mea?

Meredith ridică privirea spre soacra ei. Cum putea să se supere?

— Doresc ca Benjy să fie fericit.

— Meredith, ești o fată bună. Știu că va fi fericit cu tine, așa cum este Simon. Este atât de bine să-l văd râzând.

— Voi avea grijă de el, îi promise Meredith, care o sărută pe obraji, bucurându-se că soacra ei este o ființă atât de sensibilă și caldă.

Benjy veni în goană s-o sărute pe bunica, iar Simon se adresă soției sale:

— Sunteți gata?

— Da.

— Atunci putem pleca.

Peste câteva minute ajunseră în oraș și Simon opri mașina la un restaurant McDonald pentru a-i oferi lui Ben cartofi prăjiți și crenvurști, așa cum îi promisese încă de la plecare, apoi se îndreptară spre casă.

Meredith aranjă lucrurile lui Benjy iar Simon îi pregăti baia să-l spele.

Meredith îl privi amuzată și-l ajută pe Simon să-l șteargă pe băiat.

— Acum mergem la culcare! îi spuse tatăl său. Benjy se strecură sub pătură, apoi spuse solemn:

— Mai întâi rugăciunea!

— S-o spunem împreună! îi propuse Simon.

Ben se ridică în capul oaselor și închise ochii, unindu-și mâinile și rugându-se cu fervoarea inocenței timp de câteva minute.

Privirea lui Simon poposi pe măsuta de lângă pat încărcată cu jucăriile aduse de Meredith și în special pe ursulețul de pluș pe care

Benjy îl iubea cel mai mult. Simon observă că, alături de cărțile cu povești, se afla fotografia înrămată a lui Jill. Meredith văzu că el tresare și-și încruntă sprâncenele și atunci îi adresează un zâmbet larg. Simon îi luă mâna și i-o ținu strâns, mângâind-o cu cealaltă mână.

— Am terminat! îi anunță Benjy. Acum vreau să ascult o poveste.

— Am să-ți citesc una, zise Simon așezându-se pe marginea patului, iar Meredith pe partea cealaltă.

Simon luă cartea de pe măsută și începu să citească.

— Nu pe asta, spuse Benjy, luând o altă carte.

Simon alege o altă poveste și Meredith rămase până ce Benjy adormi. Îl sărută cu drag și Simon stinse lumina, apoi părăsiră în tăcere camera.

După ce închise ușa de la dormitorul lui Benjy, Simon o cuprinse în brațe, lipindu-și trupul de al ei.

— Te iubesc, șopti el, sărutând-o cu pasiune pe buze și mângâindu-i umerii și spatele.

— Să mergem în pat, spuse ea într-un târziu, te doresc.

Pășiră ușor și intrară în dormitor fără să mai aprindă lumina. Ea se lăsă condusă în întineric până la pat și în câteva clipe rămaseră dezbrăcați, aruncându-se unul în brațele celuilalt.

* * *

Prezența băiatului de patru ani și jumătate o încânta pe Meredith, deși era obositor să fie cu ochii după el. Îl ducea în fiecare zi la grădiniță și în curând se implică în toate problemele legate de noua lui activitate și se interesa de progresele pe care le făcea în studiul diferitelor materii pregătitoare pentru școală, fiind mândră de istețimea lui. De altfel, Benjy manifesta o înclinație naturală spre socotit, deși era atras ca toți copiii spre jocuri și zburdălnicii. În curând Benjy și ea își făcură noi prieteni. Unele mame aveau vârste asemănătoare și discutau cu pasiune despre creșterea copiilor lor, schimbând sfaturi utile cu Meredith.

De câteva ori fusese invitată la masă și la rândul ei invită câteva mame la prânz, astfel că relațiile dintre ele deveniseră mai strânse și se obișnuiră să aibă trei sau patru copii care răscoleau casa și făceau un târăboi de nedescris, dar erau atât de drăguți încât ștrengăriile lor

erau uitate imediat.

Alte mame aveau copii mai mici ca Benjy și Meredith țin în brațe câțiva bebeluși nostimi, ba chiar se pricepu să le schimbe scutecele.

De multe ori ele glumeau spunându-i că se pricepe deja să crească un nou micuț, așa că poate să fie sigură că va fi o mamă bună.

Se gândi că peste câteva luni va putea să discute acest subiect cu Simon, dar când într-o seară, după ce-l culcaseră pe Benjy, îi spuse că nu mai vrea să ia pilule anticoncepționale, el își ridică privirile mirate.

— Mi-ai spus că vom aborda subiectul peste un an, îi reaminti el.

— Am zis că vom discuta din nou despre această problemă și iată că a sosit momentul. Vreau să am un copil. Vor trece nouă luni până când voi naște și poate că nu rămân gravidă chiar acum.

— Știu foarte bine cât durează sarcina, rosti el pe un ton sarcastic. Nu vreau să rămâi gravidă când Ben se duce la școală. Este un pas important în viața lui, mai ales după schimbarea care a intervenit anul acesta și nu cred că mai este cazul să mai aducem pe lume alt copil.

— Sunt de părere că este momentul cel mai prielnic! Dacă ai impresia că el este neglijat, îți spun că n-ai de ce să te frământezi. Până va trebui să spunem că va avea un frățior sau o surioară, vor mai trece cinci, șase luni și oricum el va crește și va putea înțelege mai bine acest lucru.

— Îmi pare rău, dar nu sunt de acord cu tine, zise el pe un ton categoric, luând o atitudine severă.

Ea își plecă privirile și-și mușcă buzele.

El se așează pe canapea, alături de ea și începu să-i mângâie mâinile.

— Știu că-ți plac copiii și că-ți dorești unul de la mine, dar abia a trecut o jumătate de an de când ne-am căsătorit. Te rog să mai ai puțină răbdare.

— Cât de mult mai trebuie să aștept? zise ea înălțându-și capul și privindu-l drept în ochi.

El zâmbi cu indulgență.

— Nu fi atât de zorită, draga mea. Nu trebuie să facem un copil din primul an de căsătorie. Ne ajunge deocamdată Ben și am observat

că uneori ești obosită din cauza lui.

El îi puse degetul pe buze când ea schiță un gest de protest.

— Știu că te bucuri că el este cu noi, dar am putut constata cât de mult te solicită creșterea lui. Dacă rămâi gravidă te vei obosi și mai tare și s-ar putea să te îmbolnăvești. Nu este atât de ușor să ai grijă de un copil.

— Bineînțeles că știu că nu este ușor! exclamă ea, dar sunt pregătită să suport o sarcină. Până acum n-am fost deloc bolnavă și mă simt în stare să-l cresc și pe Ben.

— Oricum, în situația actuală îți vine destul de greu. Poate când Ben va merge la școală și vei fi puțin mai odihnită, căci el va fi toată ziua plecat de acasă.

— Va fi și mai în vârstă, remarcă ea. Va fi o diferență, prea mare între el și copilul nostru. Nu crezi că este mai bine să aibă un frățior sau o surioară mai aproape de vârsta lui?

— Nu m-am căsătorit cu tine ca să aduci pe lume frățiori sau surioare fiului meu.

— Am crezut că dorești să aibă o familie adevărată.

— Știi că mi-am dorit cu ardoare acest lucru. Totuși nu văd nicio grabă de a spori numărul membrilor familiei. Cea mai mare parte a proaspeților căsătoriți consideră că trebuie să treacă o perioadă de timp pentru a întări mai întâi căsătoria și apoi să facă copii. Cred că este o idee foarte bună.

— Căsătoria noastră este foarte bună, nu-i așa? Îl întrebă ea cu neliște în glas. Ne cunoaștem de multă vreme și varianta cu consolidarea căsătoriei nu se potrivește cu noi.

— Așa crezi tu? zâmbi el. Tot timpul descopăr lucruri noi la tine. N-am avut o perioadă lungă de acomodare, căci a trebuit să-l luăm pe Ben la noi.

— Mă împac destul de bine cu el. Știu că în viitor va fi mai puțin ascultător și va trebui să mă lupt cu încăpățânarea lui, dar cred că acesta este un semn al personalității. Văd că mă acceptă ca pe o persoană apropiată și nu mă consideră un oaspete în casa lui, față de care trebuie să se comporte impecabil.

— Se poate să ai dreptate, dar mi se pare că te-ai străduit prea mult să ai grijă de el.

— Simon, vreau un copil. Sunt sigură că totul este în ordine. Trebuie să știu ce-mi rezervă viitorul. Nici nu m-aș fi gândit să iau pilulele dacă n-ai fi insistat tu atât de mult. Întotdeauna am visat că voi avea copii.

El spuse încet:

— Te rog să mă ierți dacă greșesc, dar nu cred că te-ai măritat cu mine numai pentru a avea un motiv legal de a rămâne însărcinată!

— Bineînțeles că nu de asta te-am luat de bărbat! Ea își retrase mâinile cu un gest nervos. Este un lucru îngrozitor să afirmi așa ceva!

— Iartă-mă, spuse el, dar m-ai făcut să mă simt ca și cum singura mea rațiune de soț este să te las însărcinată.

— N-am spus acest lucru!

Ea nu putu să-și imagineze cum de-a putut el să se gândească la așa ceva, dar poate că bărbații reacționează la fel ca el. Nu faptul că dorea un copil era ce-și propusese ea când se măritase, ci vroia să aibă un copil de la el, fructul dragostei lor sincere și profunde.

— Nu pot crede, adăugă ea, că ai vorbit serios!

El se încruntă la față și spuse pe un ton rece:

— Ce este mai important pentru tine, căsătoria noastră sau nașterea unui copil?

— Nu este corect! protestă ea. Dacă vom avea copii, ei vor face parte din căsnicia noastră. Nu poate fi o alegere între copii și căsătorie!

— Așa este, recunosc el. Este însă o problemă de timp. Cred că e mai bine să așteptăm până ce amândoi suntem de acord. Ce părere ai?

Resemnată, ea trebui să se supună hotărârii lui, dar conversația îi lăsă un gust amar și tulbure. Poate că senzația se datora frustrării, cu toate că Simon o asigurase că neîmplinirile acestea vor fi trecătoare. Ea știa că el tine mult la ea și argumentele lui fuseseră destul de solide, deși nu fusese de acord cu ele, simțind că exagera când afirmase că sarcina ei o va împiedica să-l stăpânească pe Benjy.

În același timp, se putea ca el să fi avut dreptate când îi spusese că era prea nerăbdătoare și prea neliniștită, așa cum procedase dintotdeauna, de a obține totul deodată. Știa foarte bine.

Singurul lucru pentru care avusese răbdare fusese căsătoria cu Michael, și aceasta numai pentru ca el să-și întemeieze un cămin,

dorind să nu-l deranjeze de la studiu cu povara unei soții și a unei case de întreținut.

Simon nu se arătase nerăbdător să aibă un copil, dar nici nu respinsese dorința ei. Tot la fel de adevărat este că majoritatea cuplurilor așteptau un an sau doi până aveau un copil, deși se cunoscuseră cu cel puțin un an înainte de căsătorie. Benjamin nu se născuse decât după câțiva ani de la căsătorie. Jill, care fusese profesoară, dorise să lucreze și Meredith era sigură că profesase până când rămăsese însărcinată. Din ce în ce mai multe femei procedau la fel ca Jill. În zilele noastre, concepția privind nașterea și creșterea unui copil se schimbase în mod revoluționar.

Era sigură că un singur lucru, anume că un copil trebuia să fie dorit de ambii părinți. Trebuia să accepte cu resemnare filosofică faptul că Simon nu era de aceeași părere cu ea. În multe cazuri, bărbații nu manifestau același instinct de procreare ca femeile. Oricum, el era doar tatăl copiilor și acest lucru o făcu să-i acorde circumstanțe atenuante. Se hotărî să aștepte până când va veni timpul ca el să fie de acord cu ea în privința copiilor. Așa cum el îi promisese, vor avea o familie numeroasă, cu frați și surori pentru Benjamin. Propriii lor copii.

CAPITOLUL X

Meredith se descurcă bine cu Benjy, dar în iarnă, când zilele deveniră mai reci și ploua des, îi veni greu să-l țină în casă atunci când nu era la grădiniță. Ben era un copil plin de energie și avea mai multe pasiuni: îi plăcea să deseneze sau să completeze jocuri de puzzle, se uita la televizor la desene animate și răsfoia cărțile colorate.

Când avea timp, Meredith se juca cu el, ajutându-l să construiască diferite obiecte din cuburi de plastic cumpărate de familia Van Dyk din Olanda sau îi dezvoltă imaginația prin diferite lecturi care-i stimulau capacitatea de creație. Totul i se părea o joacă, dar uneori o obosea și căută să-l orienteze spre preocupări mai infantile, lăsându-l să se joace singur, pentru a putea să se odihnească.

Nu peste multă vreme izbucni o epidemie de gripă printre copiii de la grădiniță și Benjamin nu fii scutit de efectele negative ale bolii. Rămăsese acasă două săptămâni și Meredith îl îngriji cu devoțiune, alinându-i durerile și hrănindu-l desi nu-i era foame, dându-i

medicamentele din șase în șase ore și distrându-l inventând noi jocuri și făcându-i lecturi cât mai distractive. Boala avu urmări neașteptate asupra lui Ben care deveni nervos și extrem de obosit, chiar după ce se întorcea de la grădiniță.

— Va depăși acest moment greu, o liniști Simon când ea îi spuse că fiul lui are nevoie de un tonic sau că trebuie consultat un doctor.

— Acum nu mai este bolnav, adăugă el, doar slăbit în urma gripei. Poate că dacă va dormi după-amiază, își va reveni mai repede.

— Nu ai decât să încerci să-l faci să doarmă! replică ea nervoasă. Încercase de câteva ori să-l facă să stea în pat câteva ore dar fără rezultat, căci băiatul era prea agitat și refuza să stea în pat.

— Pari și tu destul de obosită, remarcă Simon. Ai făcut vaccinul împotriva virusului gripei, nu-i așa?

— Da, desigur, răspunse ea.

Încă înainte de a se mărita, doctorul îi făcuse vaccinul, spunându-i:

— Este bine să facem acum vaccinul, înainte de a rămâne gravidă.

Simon rămase însă la părerea lui, accentuând:

— Ești obosită și este mai bine să te odihnești. Am să-l culc eu pe Ben.

Ea se simți obosită și puțin nervoasă în ziua următoare. Nu-l duse pe Benjy la grădiniță și se hotărî să meargă la Whangarei pentru a-și cumpăra un material de rochie, având intenția s-o croiască în aceeași dimineață. Vizită mai multe magazine și alese din vitrina unui magazin o catifea de culoare roșie, imaginându-și efectul pe care-l va avea punându-i niște nasturi aurii și o curea din piele de aceeași culoare. Văzu alături și o țesătură albă cu dungi maro și se gândi să facă o cămașă pentru Benjy. Alese alt material mai gros, de culoare maro închis pentru o pereche de pantaloni care să se asorteze cu cămașa. Până atunci nu făcuse haine pentru băieți și simți că este o încercare a talentului ei, dorind să croiască niște pantaloni deosebiți și o cămașă cu guler modern.

Benjy o privi curios când veni și văzu tiparul pentru copii, cu o fotografie înfățișând o fetiță și un băiețel. Se entuziasmă apoi când Meredith îi făcu niște măsurători și deveni interesat când ea tăie

materialul pentru pantaloni pe masa din bucătărie și începu să-l probeze pe picioarele lui.

Benjy luă foarfecele și ea îi strigă speriată:

— Pune foarfecele pe masă!

El nu o ascultă și ea îi luă foarfecele din mână, iar Benjy făcu o mutră bosumflată și începu să bată cu piciorul în dulapul din bucătărie.

— Să nu mai faci lucrul acesta, Benjy, nu-i frumos, zise ea, punând foarfecele departe de el și împachetând bucățile de material pe care le croise.

— Nu vreau! Eu vreau să merg la bunica, urlă Benjy, urcându-se pe scaun și apucând foarfecele.

— Nu, Benjy, n-ai voie! Îl admonestă ea, întinzând mâna să ia foarfecele. Este prea ascuțit pentru tine și poți să te rănești. Dacă vrei, pot să-ți dau o forfecuță și vei putea tăia poze colorate dintr-o carte.

— Nu vreau! zbieră Ben, lovind furios în masă. Vreau la bunica.

— Ben, ți-am spus să nu lovești cu picioarele. Ai să strici masa.

El se strâmbă la Meredith și lovi și mai tare în masă, în timp ce ea strângea ultimele bucăți de material.

— Vreau să merg la bunica! țipă el, devenind roșu la față. Vreau la bunica!

— Nu! îi spuse ea, ajunsă la capătul răbdării. Nu mergem astăzi la bunica, deoarece am treabă. Îți promit, adăugă ea pe un ton mai potolit dar ferm, că vom merge mâine la bunica. Dacă ești băiat cuminte, vei vedea cum îți cos cămașa și o vei putea purta mâine să te fălești la bunica și bunicul.

— Nu vreau! continuă el să țipe. Nu vreau nicio cămașă. Vreau la bunica astăzi!

— Nu merg nicăieri, îi spuse ea pe un ton categoric. Du-te în camera ta sau afară și te joacă și nu mă mai plictisi.

El îi aruncă o privire furioasă și ieși din bucătărie.

Era o zi caldă și purta un pulovăr. Benjy ieși afară din casă și ea îl zări pe fereastră cum începe să se joace în curte.

Meredith se duse în camera ei și se așeză la mașina de cusut zărindu-l pe Benjy cum arunca mânios nisipul din curte. Nu se mai potolește, gândi ea. Are un temperament coleric, dar de obicei furia nu durează mult timp. Îl îndrăgea pe Benjy, căci și ea avusese același

temperament când fusese mică.

Meredith reuși să coase repede cămașa și fu mândră de reușita ei, dar se gândi că este cazul să facă proba la guler pentru a vedea dacă-i vine bine lui Benjy și ieși în curte să constate dacă-i trecuse mânia și poate să probeze cămașa.

Se uită și nu-l văzu în curte și intră apoi în casă, dar Benjy nu era în camera sa, astfel că ea se duse din nou în curte și începu să-l strige.

Niciun răspuns. La început nu fu îngrijorată, socotind că Benjy mai este supărat și se ascunde de ea. Trecu o oră și nici urmă de băiețel, deși îl căutase peste tot, strigându-l mereu încât aproape răgușise. Îl căutase în păduricea din preajmă, pe stradă și nu dăduse de el. Începu să intre în panică.

Vecinii erau plecați în timpul zilei și cei rămași în casă nu putură s-o ajute cu nimic.

Meredith căută în împrejurimi, sperând să-l întâlnească pe Simon sau mașina poliției, dar își aduse aminte că soțul ei se întoarce devreme de la serviciu. Îl așteptă în pragul ușii și căutând să-și păstreze calmul, îl anunță că Benjy lipsește de acasă.

Simon sună la poliție, după ce-i pusese o sumedenie de întrebări legate de dispariția fiului său, de ora de când dispăruse și despre ce haine purta. După tonul vocii, Meredith își dădu seama cât de îngrijorat era și deodată avu o idee salvatoare.

— Cred că este la fermă, deoarece vroia s-o vadă pe mama ta!

Simon comunică de îndată polițistului de serviciu care este adresa familiei Van Dyk, apoi puse receptorul în furcă și spuse soției sale:

— Mă duc să văd dacă a luat-o spre fermă. Rămâi aici, poate se întoarce între timp.

Cineva trebuia să stea acasă și ea zise:

— Am să fiu în preajma telefonului. Este vina mea, Simon, te rog să mă ierți.

Ea începu să tremure văzând expresia lui tristă și neîndurătoare.

— Vorbim mai târziu, îi tăie el vorba și părăsi camera.

Ea auzi motorul mașinii și văzu că el o ia pe drumul care duce spre fermă.

Se întrebă dacă nu este cazul să telefoneze la familia Van Dyk, dar dacă Benjy ar fi ajuns acolo, domnul sau doamna Van Dyk ar fi sunat-o imediat. Tăcerea lor demonstra că băiețelul nu ajunsese la fermă. Trebuia să aștepte și să spere că Ben va fi găsit cât mai curând.

Poliția l-a adus pe Benjy după aproximativ o oră. Părea destul de speriat când intră în casă având în spatele lui un polițist tânăr și solid, dar când Meredith își desfăcu brațele suspinând ușurată, se agăță fără ezitare de gâtul ei și începu să vorbească repede despre călătoria fascinantă pe care o făcuse cu mașina poliției, astfel că ea fu nevoită să-l întrerupă pentru a-i mulțumi tânărului însoțitor.

— Totul este în regulă, răspunse polițistul zâmbind.

Uitându-se sever la Benjy, îl preveni:

— Să nu mai faci asta niciodată, băiețăș. Ești prea mic pentru a face o vizită singur, ai priceput?

Benjy dădu din cap, impresionat de vorbele polițistului și acesta îl mângâie ușor pe păr, apoi îi spuse la revedere lui Meredith.

Meredith îi dădu câteva sandvișuri cu brânză și șuncă și apoi o porție de budincă și fructe. Ben mâncă cu poftă, căci era rupt de foame.

Peste câteva minute ea auzi motorul mașinii lui Simon. Alergă nerăbdătoare la intrarea principală și deschizând ușa larg începu să strige tare în timp ce soțul ei parca mașina.

— Benjy este aici! Este sănătos! Nu are nimic!

— Știu! strigă Simon, adresându-i un zâmbet. Poliția mi-a spus că a fost găsit pe drumul care duce la fermă.

Simon intră în casă și se duse direct la bucătărie unde Benjy stătea la masă ținând o linguriță în mână. Băiatul făcuse ochii mari de spaimă că va fi pedepsit de tatăl lui care era palid la față de emoție și se uita destul de sever la el.

— Acum, ascultă-mă cu atenție, spuse Simon, controlându-și cu greutate vocea. Să nu mai faci niciodată, auzi, niciodată, acest lucru! Nu ai voie să pleci singur de acasă până când nu vei crește mare. Să-ți intre bine în cap. Acum cere-ți iertare față de Merrie și spune-i că nu vei mai pleca niciodată singur.

Benjy începu să plângă și murmură, uitându-se la Meredith:

— Iartă-mă, Merrie.

— Bine, te-am iertat, spuse ea, luându-l în brațe.

— Spune că nu vei mai pleca de acasă! insistă tatăl lui.

Benjy se smiorcăi și-și șterse lacrimile.

— Simon, nu țipa la el, nu vezi că-l sperii! îi șopti Meredith la ureche.

El îi aruncă o privire care-o făcu să tacă și-i zise lui Benjy cu blândețe:

— Haide, Ben, repetă ce ți-am spus.

— N-am... n-am să mai fac niciodată, Merrie, se bâlbâi Ben și Simon o mângâie pe umăr, iar Meredith se ridică, ținându-l pe Benjy în brațe.

— A fost vina mea, murmură ea, sărutându-l pe Benjy pe frunte căutând să-l liniștească. Să știi, Simon, că am țipat la el.

Soțul ei își încruntă sprâncenele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Meredith, nu poți să-l scuzi că și-a băgat în cap să plece de acasă numai pentru că nu i s-a satisfăcut capriciul! Știa foarte bine că nu are voie să părăsească singur casa și este norocos că nu i-am ars o mamă de bătaie pe care s-o țină minte toată viața!

Meredith știa că Simon nu ridicase un deget asupra fiului său și că nu-i făcuse observație decât atunci când era în pericol să se accidenteze. Neliniștea lui Simon și ușurarea lui proveneau din dragostea pentru feciorul său și se manifesta prin această izbucnire furioasă.

Benjy știa foarte bine că fusese neascultător și obraznic și acum suferea de faptul că-i pusese pe Simon și Meredith într-o situație dificilă. Poate că lecția pe care o primise îl va feri să mai facă alte boroboaze.

Benjy încetă să mai scâncească și Meredith îl puse din nou pe scaun. Băiețelul continuă să mănânce budinca îndemnat de Meredith care se prefăcu că nu observă privirile severe ale lui Simon. Poate că soțul ei se gândise că Benjy ar fi trebuit să fie pedepsit, dar ea considera că înfometarea nu poate fi o pedeapsă pentru un copil.

— Vrei și tu niște sandvișuri? îl întrebă ea pe Simon. Mi-e teamă că. Nu avem altceva la masă. N-am avut timp să pregătesc ceva bun, din cauză că l-am căutat pe Ben.

— Dar tu? o întrebă el. Ai mâncat ceva?

— Nu mi-e foame, mărturisi ea. Voi mânca mai târziu. Tensiunea prin care trecuse îi luase pofta de mâncare.

— Voi mânca și eu cu tine, pot să aștept până atunci, zise Simon care, după ce-l privi pe Benjy cum mănâncă, se retrase în dormitorul său.

Meredith pregăti baia micuțului, apoi puse pe foc o oală cu ciuperci și orez, adăugând mirodenii și suc de roșii, iar la urmă câteva bucăți de carne pentru a pregăti o mâncare rapidă.

Lăsă oala la foc mic și se duse să-l șteargă pe Benjy, apoi îi puse pijamaua și-l conduse în camera lui, urcându-l în pat.

— Vreau să dorm, Merrie, noapte bună! șopti Benjy, care încă mai era afectat de vorbele aspre ale tatălui său.

— Este bine să dormi, Benjy, dar îți mărturisesc că n-am timp pentru o poveste, din cauză că tatăl tău n-a mâncat încă. Te-a căutat tot timpul și n-a putut lua ceva în gură.

Benjy părea foarte pătruns de cele spuse de Meredith care-l sărută pe frunte și apoi stinse lumina.

Meredith închise ușa și-i spuse lui Simon care stătea pe canapeaua din sufragerie:

— Nu te duci să-i spui noapte bună? Este în pat.

— Deja? Nu e prea devreme? se miră el, ridicându-și privirile din cartea pe care o citea.

— Văd că s-a potolit și nu vrea să ne mai indispună. Te rog, du-te și spune-i noapte bună. Îi pare atât de rău pentru ce a făcut!

El se ridică și se duse în camera lui Benjy, iar Meredith intră în bucătărie pentru a termina mâncarea, deși nu-i era foame, dar se gândea că soțul ei trebuia să guste ceva. Scoase farfuriile și tăie pâinea, punând feliile într-un coș de paie.

Când Simon deschise ușa, ea zise:

— Ce zici dacă aprindem focul în șemineul din sufragerie?

Lemnele erau așezate într-o grămadă lângă cămin și ea simțea că trebuie să mai atenueze tensiunea în care stătuseră toată ziua.

— De acord, spuse el și se duse să aprindă focul.

Când ea aduse farfuriile, focul trosnea vesel în vatră și Simon stinse lumina, lăsând încăperea într-o penumbră misterioasă și romantică.

— Ce frumos miroase, aprecie Simon mâncarea, după ce luă prima îmbucătură. Ce-ai pregătit?

— Ceva rapid pentru cină. Am pus câteva legume, orez, carne și sos de tomate, mai mult sub inspirația de moment.

— Ți-a reușit foarte bine, remarcă Simon.

El măncă tot ce avea în farfurie, ca și Meredith care constată cu surprindere că totuși îi era foame. Ea strânse farfuriile și făcu o cafea pe care o turnă în două cești. Aduse ceștile pe un platou și se așeză lângă foc, pe canapea.

Rămaseră tăcuți, sorbindu-și cafeaua și încălzindu-se la focul care arunca văpăi roșiatice pe pereți. Simon își puse ceașca pe măsuță și vru să mai bage lemne pe foc, dar ea îl opri.

— Nu mai este nevoie. Îmi place așa. Este suficient de cald.

El îi luă ceașca goală și-o așeză alături de a sa, apoi îi încolăci mâinile în jurul umerilor lipindu-se de spatele ei, sărutând-o ușor pe pielea fină de la ceafă.

— Ai fost cam dur cu sărmanul băiețel, zise ea.

— Îi cam iei apărarea.

— Simon! Este doar fiul tău. A fost în parte și vina mea. N-ar fi trebuit să țin la el.

— N-ai avut nicio vină. El știe foarte bine că nu poate face asemenea lucruri. Dacă a avut o ieșire față de tine, nu înseamnă că trebuie să i se ierte fuga de acasă. Oricum, bine că s-a terminat așa. A adormit.

— Oh, ce bine că se odihnește, suspină ea și el se uită la ea zâmbind.

— Poți fi mulțumită că protejatul tău n-a încurcat-o mai rău. Meredith, nu ai impresia că poți fi o mamă desăvârșită? Din când în când orice copil își dă în petec față de părinți, dar trebuie să știm să-i arătăm că a greșit și să-i demonstrăm, totul pentru educația lui. Am impresia că poți fi o mamă plină de atenție și un model de răbdare. Nimeni n-ar putea avea calitățile tale; temperamentul tău este făcut pentru a avea grijă de ceilalți din jur.

— Mulțumesc, Simon, ești foarte drăguț!

— Cred că ai înțeles ce am vrut să spun. Nu este normal să nu-ți exteriorizezi sentimentele. Bineînțeles că nu trebuie să-l dojenești pe

Benjy ori de câte ori te supără, dar nici nu poți pretinde că nu te-a supărat vreodată. Îi va folosi să știe că și părinții pot avea o stare proastă și că nu trebuie să-i deranjeze când au treabă sau vor să se odihnească și ei un pic.

— Când a avut pojar m-am simțit atât de descumpănită și nu știam cum să-l ajut. Îmi era așa milă de el când se scărpină și vroia să-și rupă bubele de pe corp. Oh, mititelul ce s-a mai chinuit!

— Vezi că ești așa cum ți-am spus, o tachină el.

De câteva nopți ea se simțise extrem de obosită și nu avea chef să facă dragoste. Simon fusese bun și nu insistase, dar ea simțea acum că obrajii îi ard la apropierea lui.

Mâna lui alunecă pe spatele ei, mângâind-o duios și ea se lipi și mai tare de trupul lui, desfăcându-i un nasture de la cămașă și strecurându-și degetele la pieptul lui. Buzele lui îi frământară lobul urechii și ea îi desfăcu alt nasture și începu să-i dezmiereze pielea pieptului care tresărea în ritmul respirației.

El o apucă de braț și o ridică de pe canapea, apoi o întinse pe covorul din fața șemineului și o sărută apăsător pe gură și pe obraji, iar ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui, lipindu-se cât mai strâns de corpul arzând de dorință.

El își înălță capul și spuse:

— Vrei să te duci în pat în timp ce spăl vasele? Zâmbind, ea îi răspunse:

— Mai degrabă aș merge în pat cu tine. Vasele pot aștepta!

El izbucni în râs și o sărută din nou, apoi îi șopti:

— Este vreo piedică dacă ne iubim aici?

— Și dacă se trezește Benjy? murmură ea.

— Nu-i nicio problemă în această privință, o liniști el, sărutând-o pe gât, iar ea își dădu capul într-o parte fremătând de dorință. Știi foarte bine că dacă adoarme nu se mai trezește până dimineața, iar astăzi este frânt de oboseală după aventura pe care a avut-o.

— Până unde a mers? Am uitat să te întreb.

— Cam șapte kilometri, atât a apreciat polițistul. Lasă asta acum, vreau să știu dacă termini ce ai început să faci.

— Ce anume?

— Să-mi desfaci toți nasturii de la cămașă.
— Nu vrei să faci același lucru cu nasturii mei de la bluză?
El o muscă ușor de ureche.

— Continuă, draga mea, și eu îți voi îndeplini porunca.

— Dorința ta este o poruncă pentru mine, recunosc eu ea chicotind și se mișcă încet pentru a-i desface cămașa, sărutându-i pielea fină a pieptului după fiecare nasture descheiat.

Focul ardea liniștit, iar lemnele se transformară în jar, dar lor nu le păsa, căci erau încălziți de focul puternic al pasiunii împărtășite de amândoi...

* * *

Dimineața următoare, Meredith se deșteptă radioasă și constată că Simon nu mai era lângă ea. Aruncă o privire mirată la ceasul deșteptător și chiar în acel moment intră Simon.

— Am dormit atât de mult.

— Ai putut să te odihnești, după ziua agitată de ieri. M-am dus să văd ce face Ben. Era atât de liniștit în camera lui, încât am crezut că a plecat din nou de acasă. Este în plină formă și cred că trebuie să-l scoatem mai des din casă, să-și consume energia. Plimbările lungi vor putea să-i facă bine, la fel ca și ție.

— Ah, am uitat să-ți pregătesc micul dejun, zise ea, încercând să dea cuvertura deoparte. El se așeză pe marginea patului și o opri cu fermitate.

— Adu-ți aminte că sunt obișnuit să-mi pregătesc singur micul dejun. De atâția ani îmi port de grijă. Ai avut o zi groaznică, așa că meriți să mai lânchezești în pat până când mi se face foame de tine.

Simon se aplecă și o sărută cu gingășie și mâinile sale o apucară pe după umeri și o sărută din nou, de data asta cu mai multă pasiune.

— Arăți atât de bine dimineața, zise el. Numai bună de mâncat.

Ea își înlănțui brațele în jurul gâtului lui, surâzând.

— De fapt și eu vreau să te mănânc.

Cu o mișcare ușoară el se lipi de trupul ei, iar Meredith începu să-l sărute ușor pe obraji. Noaptea trecută fusese atât de fericită și se iubise atât de mult cu el.

Simon o mângâie pe gât și umeri, iar buzele lui alunecară pe pieptul ei, morfolindu-i sfârcurile care-și înălțară capetele cu

obraznicie.

El își înălță capul, iar mâna lui o dezmierdă ușor pe sâni, simțind tăria lor și impertinența sfârcurilor.

Ea îi spuse pe un ton nerăbdător:

— Nu vrei să sărim peste micul dejun, dragul meu?

El zâmbi mulțumit și mâna lui alunecă pe pântecul ei fierbinte dăruindu-i fiori de plăcere.

— Este un mare sacrificiu din partea mea. Știi că sunt gurmand și nu pot să renunț la masă decât dacă poți să-mi oferi ceva mai bun.

— Bestie! zise ea, înfingându-i degetele în părul lui.

El îi cuprinse talia și se lipi de ea.

* * *

Ziua trecută, uitându-se la flaconul cu pilule, constatasese că uitase să ia o pilulă cu o seară în urmă, dar se gândi că nu contează o zi întrerupere. Cu toate acestea, instrucțiunile erau destul de clare: dacă se întrerupe tratamentul, următoarele șase ore erau propice fecundării oului. Dacă șansa nu se realizase noaptea trecută, cu siguranță că în dimineața aceasta era în pericol să rămână însărcinată. Iar lucrul acesta devenea realizabil în următoarele paisprezece zile, chiar dacă lua sau nu pilulele celelalte.

Acum, cu paharul în mână, nu știa ce să facă.

Simon intră în cameră și Meredith, cu un gest vinovat, căută să ascundă flaconul cu pilule din mâna ei.

— S-a ars becul de la lampadarul din sufragerie, zise el, deschizând dulapul pentru a lua alt bec. El aruncă o privire mirată la mâna ei. Am impresia că nu-ți mai plac pilulele.

Meredith clătină din cap. Trebuia să-i spună adevărul. Doar pentru o singură noapte am uitat să iau pilulele, ar fi trebuit să-i spună. Atâta tot, dar nu avu curajul.

— Foarte bine, continuă el, sărutând-o pe obraji în tăcere, clipind șăgalnic din ochi.

— Să știi că nu va trebui să le iei tot timpul, o liniști el părăsind încăperea.

Ea îl urmă în sufragerie și-l întrebă îngrijorată:

— Vrei să spui că ești de acord să avem un copil acum?

El păru intrigat de vorbele ei.

— Nu, draga mea. Tot ce am spus este că nu le vei lua mereu. Nu cred că mai trebuie să dezbatem acest subiect, Meredith. Am mai discutat recent despre asta și-mi păstrez argumentele atâta timp cât Benjy nu va merge la școală și va mai crește.

Ea își spuse că poate nu mai depinde de ei nașterea unui copil. Poate ar fi cazul să-i destăinuie adevărul, dar văzând cu câtă înverșunare îi repetase hotărârea lui, renunță intimidată.

El înșurubă becul cel nou și se duse să-l arunce pe cel ars în coșul de gunoi din bucătărie..

Ea se resemnă, socotind că poate nu este nicio dramă. O zi fără pilulă poate nu însemna chiar o primejdie reală. La urma-urmei, poate nu s-a întâmplat nimic. El reacționase destul de rece la dorința ei de a avea acum un copil și nu vedea cum ar putea să-l determine să-și schimbe părerea. De ce să-l mai necăjească degeaba? Uitase să-și ia pilula, dar acest lucru nu se va mai întâmpla. Va avea grijă să fie mai atentă.

El se întoarse în sufragerie zicând:

— Am impresia că te îngrijorează ceva. Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap.,

Nu încă, poate nu va fi cazul să-i spun că am uitat de pilule.

El îi cuprinse talia cu brațul și cu mâna cealaltă îi ridică bărbia.

— Ești obosită? se interesă el.

— Da, se grăbi ea să spună. Cred că m-a ajuns oboseala de ieri.

Mă voi duce la culcare mai devreme.

CAPITOLUL XI

Scuza cu oboseala o folosi doar în următoarele zile, așteptând trecerea a două săptămâni până când pilulele își vor face din nou efectul.

Când Benjy începu cursurile pregătitoare pentru a merge la școală, ea se simți destul de rău. Nu era pentru prima dată când avusese grețuri, dar de data aceasta nu mai putu să-i ascundă lui Simon starea în care se găsea.

— Ești foarte palidă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, mă simt bine, răspunse ea, încercând să zâmbească în timp ce-și ungea cu unt o felie de pâine prăjită. Cred că sunt nervoasă din cauză că Ben începe să studieze lucruri mai serioase. Este un pas

important în viața lui.

Simon se însenină la chip.

— Draga mea, el nu este atât de nervos pe cât crezi. Este chiar doritor să învețe. Acum vei avea mai mult timp liber, deoarece va sta toată ziua la cursuri.

— Știi foarte bine cum aș vrea să-mi umplu timpul liber, replică ea, mușcând din felia unsă cu unt. După prima îmbucătură putea să mănânce mai ușor, în ciuda faptului că mai avea o greață ușoară.

Simon își îndepărtă scaunul și se ridică furios de la masă.

— Nu vreau să ne certăm din nou, ridică el glasul. Mă duc să-i urez succes lui Benjy pentru prima lui zi de școală.

În aceeași dimineață, ea făcu o vizită doctorului său, după ce-l încredințase pe Benjy unei educatoare care-i ducea pe copiii mai mari să vadă cum arată școala în care vor învăța în curând. Fixase vizita săptămâna trecută când își dăduse seama de grețuri și celelalte simptome prevestitoare care erau destul de clare în privința sarcinii. Se gândi că starea ei se înrăutățise ieri, din cauza petrecerii pe care o organizase în cinstea zilei de naștere a lui Benjy, căci astăzi se simțea destul de rău. Nu putea să mănânce prea mult, numai simpla pregătire a micului dejun îi făcu greață, deși de obicei îi plăcea să mănânce dimineața destul de consistent.

Ultimele zile fuseseră destul de încordate și ea trecuse prin chinuri îngrozitoare alternate cu speranțe deșarte. Căuta cu disperare să-și păstreze calmul. Dacă doctorul îi va confirma bănuielile, Simon va trebui să accepte că familia lor va avea un nou membru mai devreme decât a plănuit.

Benjy, mulțumit de noua lui calitate, îi spuse la revedere și intră însoțit de educatoare în clădirea școlii, iar când reveni după-amiază acasă, începu să povestească plin de entuziasm cât de interesantă fusese prima zi de școală.

Ea ascultă bucuroasă relatarea băiatului, dar umbra de îngrijorare n-o părăsi nici când el se duse la culcare, după ce-i povestise și tatălui său în amănunțime ce minunată zi avusese.

Era așezată pe canapeaua din sufragerie când Simon intră ținând în mână două pahare cu vin alb. Meredith luă paharul pe care-l întinse Simon și sorbi din băutură, uitându-se distrată la focul din

cămin. Simon se așează pe fotoliul din fața șemineului. El bău repede și puse paharul pe măsută.

— Nu-l bei? spuse el arătând către paharul ei aproape plin.

— Nu, mulțumesc. Bea-l tu.

El întinse mâna și-i luă paharul pe care-l sorbi pe îndelete. Când puse paharul alături de celălalt, ea începu cu oarecare ezitare:

— Simon, astăzi am fost la doctor.

— Știu că ți-a fost rău azi-dimineață. De ce nu mi-ai spus? Îl duceam eu pe Benjy la școală.

— Ascultă-mă, Simon, îi tăie ea vorba, punând o mână pe brațul lui. Nu-i vorba că mi-e rău, sunt însărcinată.

În cameră se lăsă o tăcere îndelungată. El își trase brațul și-i aruncă o privire furioasă.

— Cum ai spus?

— Sunt gravidă, răspunse ea, îndrăznind să-i înfrunte privirea. Inima ei bătu cu putere când văzu că el este palid la față, cu gura schimonosită și o mânie rece în ochi.

— Cum s-a întâmplat? o întreabă el, apăsându-i umărul cu o mână.

— Am uitat să iau o pilulă, bolborosi ea. Numai una.

— Una este suficient, nu-i așa? o întreabă el, ridicându-se brusc în picioare. Încăpățânată nenorocită, ce-ai făcut?! exclamă el furios. Ai dorit să ai un copil și te-ai jucat de-a ruleta rusească cu pilulele. Am știut eu că nu pot avea încredere în tine.

— Simon!

El nu-i dădu nicio atenție.

— Meredith, ai o minte de găscă. Am crezut că te-ai maturizat, dar ai aceeași minte ca atunci când aveai opt ani. Ești tot așa de intransigentă ca atunci și urmărești cu perseverență realizarea scopului propus, chiar de minune, nu-i așa? Chiar în ziua când Benjy a mers pentru prima zi la școală.

— Nu-i adevărat! protestă ea.

— Să nu-mi torni mie gogoși! îi tăie el vorba cu sarcasm. S-a întâmplat printr-un accident!? Ce tâmpit am fost, când am crezut că vei fi alături de mine, la bine și la rău!

— Dar n-am planificat nimic! țipă ea, tulburată. Simon, a fost un

accident. Pur și simplu am uitat să iau pilulele.

— Ai uitat! zise el în bătaie de joc.

— În seara când Benjy a fugit de acasă! spuse ea în ciudată. Nu poți înțelege că am fost prea îngrijorată de soarta lui, încât nu m-am mai gândit la mine?

— S-a întors acasă destul devreme, așa că aveai timp berechet să iei pilula!

— Așa este, dar totul era în întârziere: și masa, și baia lui Ben, apoi am luat masa în sufragerie și... și știi foarte bine ce a urmat.

El se uită și mai furios la ea, ridicând tonul vocii:

— Vrei să dai vina pe mine?

— Nu, nu te pot acuza. Vreau să spun că am uitat să iau pilula, dar fără intenția de a avea un copil, spuse ea, izbucnind în plâns. Simon, știu că ai impresia că vom avea un copil mai devreme decât ai planificat, dar nu avem ce face. Asta este realitatea. Spune-mi, nu se poate să fim bucuroși că vom avea un copil? Este fructul dragostei noastre.

— Nu, nu pot fi bucuros, spuse el pe un ton rece. Încă îmi vine rău când te aud spunând că vom avea un copil. Nu vreau să aud acest lucru. Nu vreau acest copil!

Ea se ridică de pe canapea și întinse mâinile către el rugătoare, zicându-i:

— Nu poți spune asta! Nu poți gândi așa, Simon, nu se poate! Nu este posibil!

— Ba este posibil și vreau să știi că asta este părerea mea, replică el pe același ton rece și-i îndepărtă mâinile cu o mișcare violentă. Nu mă atinge, adăugă el printre dinți. Aș fi putut să te bat pentru ceea ce ai făcut. Lasă-mă în pace! Simt nevoia să ies din casă.

Ea îl urmări uluită cum iese din cameră și auzi zgomotul făcut de ușa de la intrare pe care o trântise cu violență în urma sa.

Se întoarse târziu și ea stătea în pat cu inima cât un purice, așteptând ca el să-i vorbească. Simon se prefăcu că nu-i observă frământarea și se dezbracă în tăcere, apoi se urcă în pat fără să se apropie de ea; după câteva clipe, respirația lui regulată îi dovedi că el adormise.

A doua zi dimineața, Meredith era pe jumătate trezită când el îi

spuse:

— Poți să mai stai în pat. Voi telefona la rafinărie că mai întârzii și-l voi duce eu pe Benjy la școală.

— Nu este nevoie, replică ea.

— Dar nu te simți bine, începu el furios.

— Am să-l duc eu! zise ea cu hotărâre, dorind să nu se lase dominată de el. Vroia să-i demonstreze că graviditatea n-o împiedica să-l ducă pe Benjy la școală. Era o chestiune de orgoliu.

— Meredith...

— Ți-am mai spus că-l duc eu! repetă ea. Mă simt foarte bine, adăugă intrând în baie.

După ce se spală, reveni în cameră unde Simon își aranja ținuta. Se uită la el cu mândrie și-i spuse:

— Acum mă simt mai bine. Poți pleca.

El făcu o grimasă și ieși pe ușă fără s-o sărute.

* * *

Toată săptămâna rămăseseră certați, fără să-și vorbească, dormind cât mai departe unul de celălalt, ocupându-se de Benjy ori de câte ori aveau ocazia de a fi împreună.

În weekend se duseră la familia Van Dyk. Simon nu-i spusese că trebuia să-i anunțe pe părinții lui că așteaptă un copil și ea îndrăzni să le spună acest lucru. Anneke era acasă și după prânz Meredith o întrebă dacă poate s-o însoțească la casa ei părintească. Cumnata ei acceptă cu plăcere invitația și se îndreptară de-a lungul drumului spre familia lui Meredith.

Pajiștea era presărată cu flori albe și galbene care se unduiau în bătaia vântului.

Meredith o întrebă pe neașteptate pe Anneke:

— Spune-mi, din ce cauză a murit Jill?

Anneke se uită mirată la ea.

— Din cauza unei hemoragii cerebrale. N-a avut simptome înainte, dar în ziua aceea fusese foarte obosită.

— Simon a fost bucuros că Jill a rămas însărcinată?

— Fericit? Păi a fost în al nouălea cer. Amândoi au fost copleșiți de eveniment. Credeam că ți-ai amintit. Câțiva ani au tot încercat, da n-au reușit. O dată Jill chiar a avortat.

— N-am știut asta! rosti Meredith impresionată.

— Este de fapt o problemă de familie, dar acum că faci parte din familia noastră, pot să-ți mărturisesc aceste lucruri pe care nu le-aș fi spus unei străine. Cred că Simon nu prea agreează astfel de discuții. Este destul de greu pentru tine, mai ales că el a mai fost căsătorit o dată. Știu că-ți este dificil să-i pui întrebări de felul acesta despre fosta lui soție.

— Ai dreptate, spuse încet Meredith. Vreau, totuși, să aflu anumite lucruri. Cred că-mi dai dreptate, Anneke.

— Este normal și poate că Simon nu se va supăra dacă-l vei întreba despre relațiile lui cu Jill. După un timp, Anneke adăugă: După moartea ei, Simon s-a simțit vinovat, spunând că avortul a contribuit la declanșarea hemoragiei cerebrale.

— Dar nu se poate.

— Nu aveau cum să știe. Niciun om nu putea ști că Jill va avea un atac cerebral. Avortul poate fi periculos dacă este prima dată când femeia rămâne gravidă. Atunci când moare cineva, cei apropiați își fac tot felul de gânduri despre cauza morții. Este un proces de remușcări, căci fiecare își reproșează anumite lucruri care ar fi putut determina decesul. În cazul lui Jill, totul s-a dovedit a fi un accident îngrozitor, care n-a putut fi prevăzut, tot așa cum nu poți ști dacă te va călca mașina când ieși în oraș. Simon îl are pe fiul său la care trebuie să se gândească. Acum te are și pe tine. Este atât de bine că-l văd din nou fericit după câte a îndurat în viață.

Meredith îi zâmbi recunoscătoare și continuă drumul în tăcere. Sperase să afle cauza comportării lui Simon față de ea, dar nu auzise cine știe ce revelații. Nu putea ști ce-l determina să nu accepte copilul.

* * *

Luni, pe când aștepta în salonul de coafură, ea luă o revistă și citi un articol intitulat „Primul tău copil”, unde printre altele, se spunea că una din problemele cu care se confruntă tânăra mamă este gelozia tatălui față de noul născut. Soția trebuie să aibă grijă să împartă afecțiunea între copil și soț.

Ce vrea să însemne acest lucru? se întrebă ea. Simon îi spusese de mai multe ori că dorește să fie numai a lui o perioadă de timp. Nu-i venea însă să creadă că el este încă atât de necopt la minte. Poate că

atunci când fusese căsătorit cu Jill și fiind mai tânăr putuse să fie mai încăpățânat și mai nepriceput, dar acum, în aceste împrejurări deosebite, este greu de conceput ca el să fie atât de copilăros.

Fără să se miște sub cască, continuă să se gândească la problema ei. Orice putea fi realizat dacă ei se înțelegeau. Se poate ca el să nu fi bănuț cât de preocupată este în privința copilului. În același timp, el știusese că ea îl considerase o persoană caldă, dar mai mult ca un ajutor în realizarea dorințelor ei. De multe ori îi reproșase acest lucru și chiar se supăraseră pe ea.

În seara aceea, Meredith îi dădu să mănânce lui Benjy mai devreme, pregătindu-i un cârnat cu cartofi prăjiți pe care-i găsi foarte gustoși.

Când sosi Simon îl anunță că vrea să-l ducă pe Benjy la culcare și apoi va pregăti cina.

— Vrei să-ți pregătesc un sandviș și să bei un ceai? El dădu afirmativ din cap, aruncându-i o privire iscoditoare. Te rog să-l culci pe Benjy, eu mă duc în bucătărie să-ți pregătesc mâncarea.

După câteva minute, când el intră în bucătărie, o găsi pregătind un sos și uitându-se nerăbdătoare la cratița de pe foc.

— Este o ocazie specială? o întrebă el curios, după ce observase măsuta pe care ea pusese tacâmurile acoperită cu o față de masă albă. Nu se poate să nu fi remarcat cele două lumânări roșii care erau lângă farfuria.

— Cam așa ceva, răspunse ea pe un ton misterios. Oricum, am cumpărat o sticlă de vin. Te rog s-o desfaci.

— Vrei să bem acum? o întrebă el, întinzându-i un pahar.

Ea duse paharul la gură cu o mână, în timp ce învârtea cu cealaltă sosul din oală. Reduse flacăra aragazului și zise tare:

— Gata, mâncarea este gata.

— Vom lua masa în sufragerie, nu-i așa?

— Desigur. Adu vinul, iar eu vin cu mâncarea.

Ea se schimbă, punându-și o rochie drăguță, își aranjă părul și aduse farfuriile. Simon aprinsese lumânările și stătea pe canapea, ținând paharul în mână, uitându-se la foc. Deși nu era rece, ea făcuse focul în cămin.

Aduse oala și puse mâncarea în farfurii, îndemnându-l pe Simon

să guste ceea ce pregătise.

— Cum a fost la serviciu? Îl întrebă ea și el îi aruncă o privire amuzată, zâmbindu-i misterios.

— Ca de obicei, răspunse el. Știi că se obișnuiește ca soția să-și întrebe soțul cum a decurs ziua de muncă, dar nu doresc să vorbesc despre ce am făcut la serviciu.

Ea luă o bucată de carne pe care o mestecă încet și spuse:

— Despre ce vrei să discutăm?

— Aceasta este o întrebare care te poate scoate din sărite. Nu crezi că am putea lua cina ascultând o muzică liniștită?

— Oh, am uitat, mă ocup eu de asta, se oferă ea, vrând să se ridice de la masă.

— Stai liniștită, mă ocup eu de asta, spuse el și imediat se duse în colțul camerei și puse un disc cu muzică lentă.

— Acum atmosfera este completă, zise Simon, după ce se așeză pe canapea.

— Este perfectă, murmură ea privindu-l, încântată că tonul vocii lui devenise mai blând și mai cald.

Muzica umplu tăcerea în timp ce mâncau și când farfuriile se goliră, ea le duse la bucatărie, de unde veni cu fructe proaspete și cu două cești de ciocolată.

— Poți să admiri felul cum am aranjat fructele înainte de a le mânca, îl preveni ea, punând platoul pe măsută.

El izbucni în râs și inima ei tresări bucuroasă. Era primul zâmbet cald pe care i-l adresase de atâtea zile.

— Așa este, le-ai aranjat foarte frumos, recunosc el. Oare sunt și gustoase?

— Nu știu, dar trebuie să guști.

— Cum de te-ai gândit să faci o ciocolată fierbinte?

— Am vrut să-ți pregătesc o surpriză.

— Pentru ce?

— Știi foarte bine pentru ce, replică ea uitându-se în ochii lui. N-am pregătit masa cu un scop anume, îți jur, Simon, că nu m-am gândit la nimic, sau poate că subconștientul meu a urmărit ceva. Nu am dorit însă să te impresionez cu cina mea. Bineînțeles că știi...

Vocea i se frânse și lacrimile îi inundară obraji.

Simon întinse mâna și-i puse capul pe umărul său.

— Desigur că știu, draga mea, șopti el, mângâind-o pe păr. Nu este nevoie să-mi spui.

— Oh, Simon, șopti ea, ridicând mâna pentru a-l dezmierdă pe frunte. Îmi pare rău. Te iubesc, Simon.

El îi ridică cu gingășie bărbia și o sărută ușor.

— Te rog să mă ierți, Meredith. Ți-am făcut rău că n-am apreciat vestea ta cea mare, nu-i așa?

— Nu mai are nicio importanță. Am știut că nu-ți va face nicio bucurie, deoarece copilul va veni mai repede decât ai crezut. N-am știut însă că vei fi atât de furios. Am crezut că o să te obișnuiești cu situația nou creată și te va bucura. Este copilul nostru, nu numai al meu. N-aș vrea să-l păstrez dacă nu-l dorești ca și mine.

El se uită la ea cu o undă de scepticism.

— Și cu Michael cum rămâne? Întrebă el.

— Michael? spuse ea – nedumerită. Cu el am terminat definitiv. Nu m-am mai gândit la el de luni de zile. Sunt sigură că știi acest lucru!

— Am bănuț eu.

— Te iubesc, Simon, mărturisi ea cu sinceritate, hotărâtă să-l convingă de temeinicia spuselor sale. Chiar dacă n-ai fi putut să-mi faci un copil, tot te-aș fi iubit, dar, din moment ce mi-ai făcut această bucurie, te voi iubi și mai mult.

Zâmbetul lui era destul de ambiguu.

— Îmi dau seama că mă vei copleși cu dragostea ta.

Ea replică puțin cam dezorientată:

— De ce ți se pare atât de dificilă iubirea mea? Nu cred că ți-a părut rău când ai aflat că vom avea un copil, nu-i așa?

— Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, făcu el puțin supărat. Vestea ta este puțin înduioșătoare, nu ești de părerea mea?

— Nu cred că trebuie să fii supărat pentru că-ți dăruiesc un copil, afirmă ea, ducându-se în bucătărie pentru a spăla vasele.

Acceptarea stoică a evenimentului fericit de către Simon nu putea decât s-o bucure, deși se așteptase ca el să fie mult mai entuziasmat. Simțea că o mânie surdă îi cuprindea inima. Hotărârea lui de a lăsa lucrurile să se desfășoare de la sine o irita, căci se împotriva fără să vrea propriilor dorințe. Poate că el se obișnuise să ia decizii

pentru alții și o considera încă o surioară lipsită de istețime. Dar cu ce drept se consideră mai deștept, numai pentru că este mai în vârstă?

Se întoarse în sufragerie, uitându-se la el plină de furie.

— Nu poți comanda vieții să se desfășoare așa cum vrei, îi reaminti ea. De cele mai multe ori lucrurile nu se întâmplă după planurile pe care ti le faci.

— Crezi că eu nu știu acest lucru? îi spuse el roșindu-se în obraji și ea își aduse aminte de soarta lui Jill și-și plecă privirea.

— Te rog să mă ierți, murmură ea, clătînând din cap. Sunt necăjită că nu ești bucuros că-ți voi dăruia un copil.

— Dă-mi timp, replică el plictisit. Întotdeauna ai încercat să explici prea mult. Caută să lași și pe alții să gândească singuri.

Ea îi luă farfuria goală și-l întrebă:

— Ți-a plăcut?

— Da, foarte mult. Fac eu cafeaua.

Ea dădu din cap afirmativ, fericită că reușise ceea ce-și propusese. Îi adresă un un zâmbet cald, deși era puțin îngrijorată, atunci când el veni cu ceștile de cafea și se așezară liniștiți unul lângă celălalt. El o cuprinsă cu mâna pe după umeri, iar ea își lăsă capul pe umărul lui. Simon începu s-o sărute și ea îi răspunse cu pasiune îmbrățișându-l, iar câteva minute mai târziu, murmură:

— Să mergem, în pat.

Făcură dragoste ca de obicei, mângâierile lui deșteptându-i dorința iar ea așteptă ca el să ajungă pe culmile voluptății, dar el păru puțin nehotărât. Simțindu-se frustrată și nehotărâtă și dezamăgită, ea înțelese că Simon nu era același. Doritoare să afle ce se întâmplă cu el, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și-l trase ușor spre ea, sărutându-l cu pasiune. El îi apăsă buzele cu gura și-i mângâie pielea fină de pe umeri. Brusc însă, se desprinsă din îmbrățișare și se întinse pe spate, ducându-și mâna la ochi.

— Nu este bine, spuse el supărat. Nu pot să fac dragoste.

Înmărmurită, ea se ridică într-un cot pentru a-l vedea mai bine.

— Simon, șopti ea drăgăstos, mângâindu-l pe frunte. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat?

— Vreau să știu care este cauza?

— Meredith, încetează. Nu știu de ce! Nu mi s-a mai întâmplat până acum. Cu...Cu Jill. Desi nu-i rostise numele, amintirea ei era proaspătă în mintea ei.

— Cu altcineva? Îndrăzni ea în mod timid.

El rămase tăcut câteva momente, apoi rosti grav:

— N-au fost decât două femei în viața mea, tu și Jill.

Ea se lăsă pe spate și puse capul pe pernă. Avea o senzație ciudată de dezamăgire și spaimă. El îi atinse brațul.

— Iartă-mă. Pot să te ajut cu ceva, draga mea?

— Nu! replică ea pe un ton tăios. Mă simt foarte bine.

Meredith se simțea umilită și șocată. Simon nu avusese intenția s-o iubească, numai ea făcuse atâtea pregătiri pentru ca ei să se împace și în casă să domnească armonia și o atmosferă de pace. Practic ea se străduise să-l seducă și el acceptase avansurile și mângâierile ei până în momentul când corpul lui se împotrivi dorinței ei de a face dragoste. Femeile pot cere o iubire pasionată, – dar numai bărbații pot decide dacă actul fizic poate avea loc. Ea se întoarse cu spatele la Simon, ghemuindu-se sub cuvertură și așteptă ca somnul reparator s-o cuprindă.

CAPITOLUL XII

Nu se va mai întâmpla, se gândi ea, deși avu prudența de a-l lăsa pe el să facă avansurile erotice. Cu toate acestea, Simon înregistră un nou eșec. Trasă la față, ea își dădu seama că el este marcat de incident, dar când încercă să-l încurajeze spunându-i că pentru ea nu are nicio importanță, el o repezi cu brutalitate, declarând că nu are ce discuta. După ce Simon încercă, în zadar, pentru a treia oară, să facă dragoste, refuză să mai facă orice tentativă.

Meredith începu să simtă că viața ei este golită de orice sens. Ducea o existență monotonă și îndeplinea treburile de rutină, ducându-l pe Benjy la școală și vizită la bunici, pregătind mâncarea și făcând curat în casă. Glumea cu Simon și-l săruta la plecarea spre slujbă și când venea acasă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Noaptea însă, în pat, el se întorcea cu spatele și dormea fără să se mai atingă de ea.

Meredith știa că singura cale de a-l face să se întoarcă la ea era să-i demonstreze că ținea cu adevărat la el, comportându-se cu

înțelegere și tact pentru a-i readuce încrederea în sine. Dar nu știa cum să înceapă. El fusese cel care o încurajase, o protejase și o dezmiardase în clipele de cumpănă, încercă să fie amabilă și caldă, dar eforturile se lovira de reacția lui violentă care o îngheța și începu să simtă în inimă o ranchiună amară.

Era sigură că nu se întâmplase nimic din punct de vedere fizic cu el. Poate că fusese obosit prima oară când suferise un eșec, sau că avusese anumite motive psihologice de celelalte dați. Dar celelalte tentative infructuoase erau prea multe. Înțelegerea că unii bărbați consideră starea de graviditate nepotrivită pentru a face dragoste, dar ea încă nu începuse să prezinte semnele de rotunjire a pântecului, ci doar o ușoară umflare a sânilor și o mărire insesizabilă a taliei.

Ea se gândi că numai sarcina este de vină. El era încă supărat pe ea că uitase să-și ia pilulele anticoncepționale. Simon nu era bărbatul care să îndure un asemenea afront.

Își reaminti cuvintele lui Anneke că el se simțise vinovat de moartea lui Jill și că de-abia după câțiva ani încercase să-și refacă viața și să-și întemeieze o altă familie. Poate că încă nu și-a revenit din socul morții fostei soții, așa cum presupusese Anneke. Aflând că Meredith este însărcinată, remușcările legate de moartea lui Jill reapăruseră cu brutalitate în sufletul lui.

Când ea începea discuția despre acest subiect, el ridica tonul încât ea simțea că înnebunește, spunându-i cu asprime:

— Hai să nu mai facem discuții de psihologi amatori. Află că Jill a murit din cauză că a avut o predispoziție genetică pe care nimeni n-a putut s-o detecteze înainte de accidentul cerebral. N-a fost vina nimănui, cu atât mai puțin a mea.

Argumentele lui păreau destul de solide și ea trebui să recunoască faptul că presupunerile ei sunt false. Cu toate acestea, era evident că atitudinea lui era opusă celei când plănuise cu Jill să aibă un copil. Alt motiv nu vedea, cu toate că se gândea toată ziua la această problemă. Bănuielile ei începură să capete un contur distinct și o idee devenea mai dominantă și mai decisivă. El își dorise un copil cu Jill, dar nu cu ea. Făcuse un copil cu Jill din dragoste, însă nu era pregătit pentru a face un altul cu Meredith, deoarece n-o iubea îndeajuns pentru a-i cere un urmaș. Încercase s-o iubească și reușise pe deplin

doar până în momentul când rămăsese gravidă. Atâta timp cât nu se punea problema nașterii unui copil, nu fusese nicio piedică în calea iubirii lui Simon. Acum însă corpul ei nu-i mai aparținea. Se poate ca în subconștientul lui să se fi simțit vinovat că trădase memoria lui Jill.

O iubise pe Jill cu o pasiune adâncă și nesfârșită. Dragostea față de Meredith nu era așa de puternică încât să-i ceară să facă un copil. Mintea lui refuza copilul, iar trupul lui refuza trupul mamei.

Își spunea în sine ea că nu trebuie să-i poarte pică pentru frământările sufletești prin care trecea soțul ei. Simon se arătase tot timpul rezervat în relațiile cu Meredith. Atunci când o ceruse în căsătorie, fusese puțin mai tandru ca de obicei și dacă ea se îndrăgostise lunea imediat după ce devenise soția lui, nu se putea aștepta la aceeași intensitate a sentimentelor din partea lui. Și totuși, fuseseră atât de fericiți. Știa că el fusese pe deplin fericit cu ea.

Ea era însă a doua iubire a lui și trebuia să-l acorde un timp mai îndelungat pentru a se obișnui cu această nouă pasiune. Simon avusese dreptate, ea pretinsese prea mult. Cu toate acestea, nu putea să se mulțumească cu rolul acesta de înlocuitoare a iubirii dintâi și acest gând o făcu să simtă că o încearcă mânia. Nu știa ce să facă pentru a-i câștiga inima lui Simon și neputința îi sfâșia inima.

* * *

În momentul când nu mai putu să-și încheie jeanșii, îi spuse lui Simon:

— Trebuie să-i anunțăm pe părinți despre copil.

— Credeam că le-ai spus deja, replică el.

Ea clătină negativ din cap. Mama ei îi pusese câteva întrebări indiscrete, dar ea nu îndrăznise să treacă peste voința lui Simon și se prefăcu că nu-i înțelege aluziile mai mult decât vizibile. Simon, deși era atent și amabil cu soția sa, părea că nu dă nicio importanță faptului că poartă în pântec copilul lui și nu discuta niciodată despre acest subiect. Meredith avea impresia că el dorește să facă abstracție de existența copilului și ea nu îndrăznește să-i mărturisească mamei că este însărcinată, de teamă să nu-l tulbure și mai mult pe soțul ei.

— La sfârșitul săptămânii mergi în vizită la părinți, așa că nu văd de ce să nu le spui vestea atunci.

Ea își imagina că el o va ține de mână atunci când îi vor anunța

pe părinții lor de nașterea apropiată a copilului, dar imediat își scoase din minte acest gând absurd.

— În ultimul timp te-ai simțit mai bine, nu-i așa? o întrebă el pe neașteptate.

— Da, așa e, recunosc eu.

Grețurile de dimineață aproape că dispăruseră și începuse să aibă mai multă energie. Din punct de vedere fizic se simțea admirabil, în ciuda îngrijorării din suflet și a așteptării zadarnice din fiecare noapte ca mâna lui s-o mângâie. Dorea să facă acest gest, dar nu îndrăznea, de frică să nu înceapă o ceartă între ei.

Era neliniștită de modul cum se va comporta Simon atunci când va primi felicitările familiilor lor, dar se străduia să-și păstreze calmul. Nu era cazul să intre în panică în situația în care se afla. Cu amărăciune, ea se gândi că el ar putea fi actor, atât de bine știa să dea impresia de soț iubitor și de tată fericit. Totul decurse minunat și nimeni nu știa că el joacă teatru. Acest lucru o călca pe nervi și avea ceva pică pe el când se întoarseră acasă. Starea nervoasă nu-i trecu nici după cină și după ce-l culcară pe Benjy. Când Simon veni să-i spună noapte bună fiului său, ea se duse îmbufnată în sufragerie, aranjând fotoliile și măsuța, adunând jucăriile pe care Benjy le împrăștiase pe jos.

— Ai uitat să iei peștișorul din plastic care se află sub canapea, îi reproșă el din cadrul ușii. Ai oboseit deja?

— Mulțumesc de întrebare, ridică ea tonul. Știi foarte bine că mâine voi fi oboseită.

El se uită sever la ea.

— De ce nu te odihnești? Doctorul nu ți-a prescris niște vitamine?

— Desigur, dar ce te privește pe tine?

— Nu fi ridicolă, replică el apropiindu-se. Firește că mă preocupă soarta ta.

— Oh, poate numai că am grijă de casă și de fiul tău, rosti ea pe un ton sarcastic. Nu dai niciun ban pe mine ca ființă sau ca soție.

El păli la față și-și schimonosi buzele.

— Nu este corect din partea ta.

— Așa este, îl repezi ea ridicând sfidător capul. Așa și vreau. La

ce mă mai pot aștepta de al tine?

— Oh, despre ce dracu' vorbești? se răsti el, clătinând nemulțumit din cap. Îmi pare rău, dar nu sunt dispus să mă cert din cauza proastei tale dispoziții.

— Te porți ca un despot! țipă ea.

— În ce sens? o întrebă el pe un ton rece.

— Vrei să domini! Vrei să fii tot timpul superior. M-am săturat de aerele tale de tiran!

— Chiar așa, crezi că sunt un despot? întrebă el, ținându-și mâinile în buzunare, părând sigur pe sine și calm, ceea ce-o înfurie și mai tare.

— Toată atitudinea ta este insultătoare! Te crezi un zeu care face legi și ia toate hotărârile și eu trebuie să mă supun lor...

— O, ce grozăvie! o întrerupse el. Aș vrea să văd și eu ziua în care pot să-ți poruncesc.

Meredith nu mai putea fi oprită.

— Vrei să mă supun voinței tale ca un copil. Află că nu mai sunt mică și nu mai sunt prietena care poate fi dominată și cu care se joacă domnul Simon. Sunt o femeie matură, chiar dacă-ți place sau nu. Sunt nevasta ta și voi naște un copil. Știu că nu-ți convine acest lucru, dar va trebui să te obișnuiești cu realitatea. Îmi pare rău că-ți spun asta, dar dacă n-ai vrut să ai alți copii cu altă femeie, de ce te-ai însurat cu mine?

El își scoase mâinile din buzunare și spuse:

— Habar nu ai despre ce vorbești.

Ea trecu rapid pe lângă el, căutând să-și ascundă lacrimile din ochi. Deschise ușa de la camera lui Benjy și aruncă jucăriile în coșul de lângă pat, rămânând surprinsă că băiatul se mișcă și că are ochii deschiși în întuneric.

— Merrie! o strigă el.

— Iartă-mă, dragul meu, te-am trezit cumva?

— Eram treaz. Ce făceați în sufragerie?

— Discutam.

— Discutați cam tare.

Ea nu se putu abține și izbucni în râs.

— N-am vrut să te deranjăm.

— Ce înseamnă a deranja?

— Să te ținem treaz, îi explică ea. Acum poți să te culci, fii cuminte și dormi imediat.

Ea se apropie și-l sărută pe frunte.

— Vom avea o surioară?

— Un frate sau o soră, răspunse ea. Dar va trebui să mai așteptăm un timp.

Ei luaseră hotărârea de a-i spune mai târziu despre copil, dar se poate ca el să fi tras cu urechea la discuția din casa bunicilor.

— Până la Crăciun?

— Mai mult decât până la Crăciun. O perioadă mai lungă. Hai, fii cuminte și închide ochii. Măine dimineață vom mai vorbi despre asta.

Ea închise încet usa și simți că lacrimile i se uscaseră, desi ochii îi erau întunecați.

Simon se afla în cameră la fereastră, uitându-se în întuneric. Când auzi pașii ei, se întoarce și spuse:

— Ce-ai vrut să spui când ai afirmat că nu trebuia să mă însor cu tine?

— Nimic, răspunse ea obosită. Simon, te rog, nu vreau să mă mai cert cu tine. Și tu ai afirmat că nu-ți place să te cerți.

El se uită la ea cu niște priviri pline de amărăciune și o urmări până când se urcă în pat și-și trase cuvertura până la umeri. Cu un gest brusc, el trase perdeaua și stinse lumina, urcându-se apoi în pat.

* * *

Ea se trezi din somn din cauza unui geamăt puternic care făcu să-i palpите inima, deschise ochii mari căutând să zărească prin întuneric, fără să știe de unde provine zgomotul.

Geamătul se auzi din nou, distinct, un geamăt disperat.

Simon stătea culcat lângă ea și suspina într-un mod sfâșietor.

— Nu, draga mea, nu. Nu muri! Te rog, nu muri! Ea se răsuci cu fața spre el, observând că el își mișcă cu repeziciune capul dintr-o parte în alta, gemând din toți rărunchii.

— Simon! șopti ea.

El oftă din nou și ea văzu că fruntea îi este acoperită de broboane mari de sudoare.

— Nu, gemu el și apoi urlă cu putere: „Nu!”

— Simon, îl strigă ea, zgâlțâindu-l de umăr. Simon, este un

coșmar! Trezește-te!

El tremură din tot corpul și păru că nu mai respiră. Apoi deschise ochii și întinse brațul prinzând-o de umăr.

— Oh, Doamne, gemu el, ușurându-se. Este un vis. Nu ești moartă, oh, draga mea, nu mă părași.

Simon o trase mai aproape de el și se simți că pielea lui era fierbinte. Mâna lui îi răvăși părul.

— Nu ești moartă, murmură și adormi imediat.

Ea rămase lângă el, în brațele lui și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Își dădea seama că el o visase pe Jill în pagul morții și avusese impresia că fosta lui soție îi liniștise spaima spunându-i că nu este moartă. Căzuse într-un somn adânc, deoarece crezuse că o ține în brațe pe Jill.

Inima lui Meredith bătea îngrijorată pentru Simon. Nu avusese nicio vină că o iubise atât de tare pe Jill și că încă o mai visa. Poate că acum visează din nou la ea și la fericirea pe care o cunoscuse alături de fosta lui soție.

Disperată, Meredith se întrebă dacă amintirile pot fi șterse din amintirea lui și dacă Simon va putea vreodată să înlocuiască dragostea lui pentru Jill cu o iubire vie. Trebuia să încerce, acesta era singurul mijloc prin care putea să-și salveze căsnicia.

* * *

Dimineața ea se trezi prima și căută să se desprindă din îmbrățișarea lui, dar mișcarea ei îl făcu să tresară. O strânse și mai tare în brațe și deschise ochii.

În timp ce ea își înălță capul, pentru a putea să-l privească, zări o lumină stranie în ochii lui.

Simon se uită mirat la ea și exclamă:

— Bună dimineața.

— Bună dimineața, dragă, spuse ea calm, deși se simțea puțin stingherită. Ai avut un vis îngrozitor, un coșmar, îi explică ea.

— Îmi amintesc, zise el. Doamne, a fost înspăimântător.

Simon o strânse puternic de mână, încă sub impresia coșmarului și ea căută să-l liniștească.

— Totul a trecut, acum te simți bine.

Meredith își spuse că nu era bine pentru el. Jill murise și poate

că Simon nu dorise să se trezească să constate că visul său nu fusese adevărat. Ea se întrebă cu groază în câte alte dimineți se deșteptase el având în față aceeași realitate dezamăgitoare. Ea se mișcă din nou și el o opri.

— Nu pleca de lângă mine, mai stai puțin.

Simon închise ochii și-și puse capul pe umărul ei, iar ea își închipui, cu o senzație de melancolie, că putea totuși să-l mângâie pentru a-l consola, deși nu este Jill. Pe moment nu-i păsa de acest lucru, gândindu-se cât de mult se chinuise Simon noaptea trecută. Era destul că el dorea să fie alături, lângă inima lui, pentru a-i alina suferința. Se părea că el are nevoie de prezența ei pentru a-și ușura frământarea interioară.

Rămaseră așa îmbrățișați o bună bucată de vreme.

Benjy fusese invitat la o aniversare, așa că se sculase înaintea lor și după ce se spălase, mâncă un sandwich cu brânză și apoi deretică prin camera sa. Văzând că nu se aude niciun zgomot în camera celor mari, intră ușor și o văzu pe Meredith trează veghindu-l pe Simon.

Ea se întoarse spre Benjy care o mângâie pe față zicând:

— Merrie, vrei să mă duci la aniversare?

— Cât este ceasul? se întrebă ea alarmată. Se uită la ceasul deșteptător și zise liniștită:

— Nu este nicio grabă, Benjy. Doamna Robinson a spus ora unsprezece. Mai avem la dispoziție o oră.

Meredith nu mai întârzie o secundă și se dădu jos din pat, apoi așează cuvertura la loc. Se duse la fereastră și trase perdelele. Simon clipi din ochi și protestă în mod dramatic.

Benjy se cățăără pe pat și se așează pe picioarele tatălui cerându-i să facă pe calul și să se lase călărit și Meredith izbucni în hohote de râs în timp ce-și punea halatul de casă văzând eforturile lui Simon de a dormi. Insistențele fiului său se dovediră pline de succes și Simon începu să se joace cu Ben.

Meredith plecă peste o jumătate de oră cu Benjy la aniversare și rămase puțin cu mama lui Tom pentru a o ajuta să pună masa, apoi se întoarse acasă și-l găsi pe Simon pregătind pâinea prăjită și ouă cu suncă.

— Vrei să guști? o întrebă el. Ah, cred că te-ai îndopat deja cu

bunătațile de la aniversare.

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame. N-am mâncat nimic la aniversare, căci n-a început încă. Oricum, ar fi trebuit să-i dau un ceai lui Benjy, înainte de plecare. Gazda este însă o gospodină excelentă și va ști să-i potolească foamea.

— Nu cred că vor fi mai multe bunătați decât ai pregătit tu pentru ziua lui Benjy.

— Ah, uitasem, n-a fost nicio corvoadă, replică ea pe un ton ușor ironic.

Simon zâmbi condescendent.

— Îmi pare rău de tine că te-ai străduit atât de mult să pregătești tot felul de dulciuri pe care puștii ți le-au devorat în câteva clipe.

— Să știi că mi-a făcut plăcere. M-am bucurat că petrecerea a fost atât de reușită și că invitații au apreciat prăjiturile mele.

— Parcă ai fi o mamă grijulie cu odrasla ei. Am să-ți dau totuși să guști de poftă, zise el, punând două farfurii pe masă.

— Cred că am fost frântă de oboseală după petrecere, spuse ea și se așează pe scaun.

El aduse mâncarea și pâinea prăjită.

— Ai arătat înfloritoare la petrecere, remarcă el. Acum te simți bine?

El nu făcuse nicio aluzie la sarcină, deși ar fi trebuit să se intereseze de sănătatea ei.

— Mă simt minunat. Nu trebuie să te îngrijorezi din cauza mea, zise ea, gustând din șuncă. Ardea de nerăbdare să-l întrebe de coșmarul din noaptea trecută, dar înainte de a-l întreba, Simon interveni:

— Când te duci să-l iei pe Benjy? Vrei să ieșim undeva în după-amiaza asta?

— La ora cinci, răspunse ea râzând în timp ce el îi aruncă o privire mirată.

— La ora cinci? Păi mama lui Tom va trebui să reziste eroic asaltului celor mici și neastâmpărați.

— Nu cred că vreau să ies din casă, zise ea gândindu-se că este mai bine dacă rămâneau singuri o zi. Nu cu multă vreme în urmă își

faceau un program foarte distractiv pentru petrecerea după-amiezelor libere, dar acum totul părea trist și monoton.

Imediat după ce luară masa, Anneke telefonă deoarece nu fusese sâmbătă la fermă și aflase cu bucurie de la mama ei că Meredith va fi mamă.

— Vrea să vină să ne viziteze, îi spuse Meredith soțului ei. Va veni însoțită și i-am invitat să ia ceaiul cu noi.

— Da? făcu el. Am văzut-o recent, cred că motivul vizitei este iubitul ei. Ce părere ai?

— Este foarte frumos din partea ei dacă ni-l prezintă nouă. Numele lui este Patrick și este doctor. Cred că face o încercare să vadă cum reacționăm noi mai întâi, pentru a avea curajul să-l prezinte părinților tăi.

— Am să-l iau deoparte și am să-l întreb care sunt intențiile lui pentru viitor.

— Cum de ai devenit atât de îndrăzneț? râse ea. Anneke se va supăra și nu va mai vorbi cu tine.

După-amiaza începu să capete contururi interesante. Benjy va fi încântat s-o găsească pe mătușa lui aici când îl va aduce Simon acasă.

Patrick însuși se arătă interesat de relatarea lui Benjy privind petrecerea la care participase.

Simon desfăcu o sticlă de vin și Anneke bău două pahare. Meredith se mulțumi cu unul singur. După ce cina lua sfârșit, Anneke îl duse pe Benjy în camera lui să-i citească o poveste, iar Simon turnă whisky în două pahare pentru el și Patrick care se dovedi a fi o fire deschisă și la fel de vorbăreț ca și Anneke. Trecuse miezul nopții când cei doi își luară rămas bun de la gazde și Simon îi spuse soției:

— Este cazul să ne culcăm. Cred că ești obosită.

Meredith strânse paharele și le duse în bucătărie.

— Așa este, recunosc eu.

De obicei el venea și o mângâia, ținând-o în brațe, dar în seara aceasta el se uită un moment la ea, apoi se duse în dormitor.

Ar fi fost frumos ca el să rămână lângă ea, dar ea se consolă zicându-și că ar fi fost pusă într-o situație dificilă, căci ar fi trebuit să se arate caldă cu soțul ei care cerea mai multă afecțiune decât putea să acorde el însuși. Odată, Simon îi ceruse să fie mai rezervată. Poate că

dacă este mai rece și-l lasă să-i ghicească sentimentele, el se va simți mai puțin încordat și lucrurile vor putea să se desfășoare așa cum trebuie. Astăzi se comportaseră foarte firesc unul față de celălalt. Ruptura dintre ei fusese foarte dureroasă, atât pentru ea cât și pentru el, iar fericirea lor era umbrită de o undă de neîncredere pe care Meredith se străduia s-o îndepărteze.

Când se duse în dormitor, Meredith fu surprinsă să-l găsească pe Simon cu un pahar de whisky pe măsuța de lângă pat. El își scosese cămașa și sorbise din pahar înainte de a se descheia la curea.

Meredith se dezbracă și se duse la baie, iar când se întoarse îl găsi în pat, numai cu pantalonii de la pijama, golindu-și paharul.

Imediat, Simon se ridică și se duse la baie, apoi se întoarse și stinse lumina, așezându-se alături de ea și oftând din greu.

După câteva momente el întinse un braț și o îmbrățișă, trăgând-o spre trupul său, astfel că ea se ghemui la pieptul lui.

— Am băut prea mult, se confesă el, mângâind-o pe păr. Iartă-mă, draga mea.

Ea încercă să glumească.

— Vrei să capeți curaj?

El izbucni în râs.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Am văzut că ai băut mult, Simon. De ce? Care este problema care te frământă?

El suspină puternic și o strânse și mai tare în brațe.

— A fost o prostie. Din cauza afurisitului de vis din noaptea trecută. Toată ziua m-a obsedat. Nu pot să-l scot din cap.

— N-a fost nicio prostie, șopti ea ridicând capul. Simon, încearcă să uiți.

Ea îl sărută cu gingășie, sperând să-i aline oful, dar puțin speriată că el îi va respinge avansurile.

El ridică mâinile și-i cuprinse capul sărutând-o duios. Se răsuci puțin și o așeză pe spate, cu capul pe pernă și începu s-o mângâie pe umeri și pe sâni, apoi pe gât.

— Nu pot, izbucni el iritat, nu pot acum când sunt pe jumătate cherchelit. Nu este corect față de tine și băutura reduce potența. Dragă mea, te superi dacă te țin îmbrățișată până adormi?

— Bineînțeles că-mi face plăcere, murmură ea, dezmiardându-i părul cu mișcări ușoare. El părea că are nevoie de mângâierile ei și dorește ca ea să-l aline și să-l ajute să uite coșmarul.

— Acum totul este în regulă, murmură ea, mângâindu-l. Culcă-te, dragul meu.

Cu toate eforturile ei și în ciuda whiskyului ingurgitat, spaima încă îi bântuia sufletul. Se răsuci în somn și ea rămase trează pentru a-l veghea. Ea îi atinse obrajii și buricele degetelor rămăseseră umede. Ea își dădu seama că el plângea în somn.

Ea îl zgâlțâi și el deschise ochii, începând să urle:

— Nu te las! Nu voi accepta ca moartea să te ia!

— Simon, vorbi ea tare. Trezește-te! Sunt eu, Meredith!

El începu să tremure din tot corpul.

— Meredith, ia-mă în brațe! Strânge-mă tare! Vino în brațele mele.

Ea se ghemui la pieptul lui și el o strânse tare în brațe.

— Ai visat-o din nou pe Jill, spuse ea. Simon, a fost un vis. Acum coșmarul a luat sfârșit.

— Jill! șopti el. Nu pe Jill am visat-o, ci pe tine.

— Pe mine? se miră ea, ridicând capul și căutând să-i observe chipul.

— Ține-mă strâns, murmură el cu o voce stinsă.

El întinse mâna și-i apăsă capul la loc pe pieptul său.

— Mi-a fost o frică teribilă. N-am putut lupta împotriva coșmarului și am asistat neputincios la declanșarea lui.

— Ce-ai visat, Simon? îl întrebă ea, luându-i mâna.

— Pe tine, mormăi el. Am asistat la moartea ta.

Ea îngheță.

— Jill a murit, nu eu, șopti ea ducându-i mâna la obraji. Simon, eu n-am murit. Sunt vie și mă simt excelent.

El clătină din cap.

— Vei muri și odată cu tine va pieri și copilul meu.

— Simon! spuse ea speriată.

Vorbele lui erau incoerente, dar ea înțelese perfect ce vruse să spună. Ea ridică brațul și aprinse veioza de pe noptieră și se uită la chipul soțului ei. Acesta clipi puternic din ochi, tresărind la apariția

luminii.

Ea îi puse mâna pe umăr zicând:

— Simon, ascultă-mă. Ceea ce s-a întâmplat cu Jill a fost un accident. Un accident groaznic. Acest lucru nu se va întâmpla cu mine! Sunt perfect sănătoasă! Nu voi muri, Simon!

El era palid la față și privirile lui erau înspăimântate. Încetul cu încetul, începu să se liniștească și-și duse mâna la frunte.

— Nu, nu trebuie să mori, șopti el. Iartă-mă, vorbesc numai prostii. Iar am avut un coșmar.

— Așa este, spuse ea, uitându-se îngrijorată la el. Știu că ai suferit mult.

— Stinge lumina, o rugă el, închizând ochii. Acum mă simt bine.

— Ești sigur? Pot să-ți spun ceva?

El dădu din cap.

— Rămâi cu mine. Nu mă părăsi, draga mea.

Ea stinse veioza și se întinse lângă el, culcându-și capul pe umărul lui și cuprinzându-i talia cu un brat.

— Iartă-mă, draga mea, murmură el. Cred că am băut prea mult.

Încetul cu încetul, vorbele lui se auziră și mai încet și ea înțelese numai cuvântul coșmar.

Respirația lui deveni regulată și ea înțelese că a adormit.

Ea rămase trează o bună bucată de vreme, căutând să-și pună ordine în gânduri. Ah, numai dacă ar putea să se concentreze! Meredith era însă obosită din cauză că stătuse de veghe și noaptea trecută, așa că după câteva momente adormi și ea la rândul ei, alături de soțul său.

CAPITOLUL XIII

Luni, după prânz, ea făcu niște cumpărături și alese un scul de lână, andrele și un model pentru un tricou de copil. Nu mai împletise de ani de zile, dar când era mică mama ei o învățase să mânuiască andrelele și reușise să împletească multe rochițe pentru păpușile ei. Deși termenul nașterii copilului era încă îndepărtat, ea considerase că este cazul să se pregătească de pe acum să întâmpine venirea lui pe lume.

Se duse la librărie și alese o carte despre graviditate, naștere și alăptat, apoi se îndreptă spre școală pentru a-l lua pe Benjy. De obicei

băiatul venea acasă însoțit de câțiva băieți și de sora mai mare a unuia dintre ei, dar astăzi îl așteptă la ieșire și-l conduse la o cofetărie pentru a-i oferi o prăjitură și citronadă.

Odată reîntorși acasă, ea lăsa cărțile și ghemul de lână pe măsuta din sufragerie și se așeză cu Benjy pe canapea, curioasă să-l audă povestind ce se întâmplase la școală.

— Mă bucur că ai răspuns bine, îl laudă ea după ce Benjy termină relatarea și se ridică în picioare. Deodată simți o mișcare a fătului care o făcu să-și ducă mâna la burtă și să țipe.

Benjy spuse:

— Te doare burta, Merrie?

Ea se uită la el și izbucni în hohote de râs, înroșindu-se la față.

— Nu, nu este o durere de burtă, cred că a mișcat copilul.

De vreo două ori avusese această impresie, dar acum avea impresia că mișcările erau prea puternice pentru a fi altceva decât semnalele pe care fătul le făcea că există.

— Te-a lovit copilul? o întrebă Benjy, căscând ochii de uluială. Te-a durut?

— Nu, îl liniști ea, așezându-se alături de el pe canapea și luându-l pe după umeri. Este prea mic ca să-mi producă dureri. Mai degrabă sunt niște gâdilături.

Benjy dădu din cap că a priceput și spuse, punând mâna acolo unde o văzuse pe Meredith că-și dusesse mâinile.

— Mă va gâdila și pe mine?

* * *

Când Simon se întoarse acasă, Benjy îl întâmpină în pragul ușii, conducându-l la bucătărie unde se afla Meredith.

— Vino să vezi loviturile copilașului! îi spuse Benjy. Să știi că te gâdilă.

Meredith observă că expresia mohorâtă a soțului se schimbă brusc, făcând loc unui zâmbet cald adresat lui Benjy. Simon se uită apoi întrebător la ea.

— Pune mâna, tăticule, să simți cum lovește copilașul, insistă Benjy.

Simon îl mângâie ușor pe frunte și-l sărută pe obraz.

Ea spuse pe un ton blând:

— Benjy, am impresia că bebelușul doarme acum.

— Oh, atunci să nu-l deranjăm, tăticule, zise Benjy, făcându-l pe tatăl său să-și încrunte sprâncenele pentru a nu izbucni în râs.

— Cum te simți? o întrebă el pe Meredith după ce Benjy ieși din cameră pentru a aduce ultimele desene să i le arate lui Simon.

— Excelent. M-am bucurat că bebelușul s-a mișcat. Și Benjy este extrem de emoționat.

El îi zâmbi destul de ciudat.

— Înțeleg cât de surprinsă ai fost la primele mișcări ale copilului. Te-ai înfiorat, nu-i așa?

Ea se gândi că Simon trecuse printr-o experiență anterioară și de aceea nu era conectat la entuziasmul ei, care avea primul ei copil. Poate că el nu dorea să-și amintească faptul că și Jill trecuse prin aceeași experiență, regretând moartea ei tocmai când trebuia să-și crească băiatul.

Meredith tocmai amesteca mâncarea pe foc când Benjy se întoarse cu desenele sale.

Tatăl lui îl felicită pentru reușita lor apoi se așezară cu toții la masă.

După cină, Simon îl culcă pe Benjy iar Meredith spală vasele și puse fierbătorul pe aragaz. Devenise o obișnuință să-și ia cafeaua în sufragerie după ce adormea băiatul.

Când Simon reveni în bucătărie, ea îi întinse o ceașcă plină cu cafea și-l urmă în sufragerie, ținând în mână ceașca sa. Simon dădu drumul la televizor pentru a urmări buletinul de știri și deși ea îi aruncă niște priviri întrebătoare, el nu-i dădu nicio atenție, părând prea absorbit de programul pe care-l urmărea.

Ea bău cafeaua și așteptă ca el să-i întindă ceașca goală, apoi se duse în bucătărie ca să le spele. Dădu cu ochii de ghemul de lână și de andrele și le luă împreună cu modelul, apoi reveni în sufragerie.

Meredith se așeză pe canapea și începu să împletească. Deja făcuse două rânduri până când Simon se uită la ea. Desfășură ghemul, uitându-se în jos, apoi îl ridică de pe covor.

După o clipă, auzi vocea lui Simon:

— Este pentru copilaș?

— Da. N-am tricatat de multă vreme, dare este ca și cum ai

merge pe bicicletă după câțiva ani de întrerupere. Nu se poate să uiți îndemânarea pe care ai dobândit-o în copilărie. Am cumpărat un model simplu, așa că nu va fi greu să mă obișnuiesc cu andrelele. Am luat o lână de culoare galbenă, în cazul că Benjy va avea o surioară așa cum își dorește, dar poate fi și un frățior. Crezi că se va supăra dacă va avea un frățior?

— Nu, Meredith. Te rog să mă ierți pentru că te-am speriat noaptea trecută.

Ea se uită la el și observă că zâmbește și că privirile lui erau îngrijorate.

— Nu m-am speriat atât de tare pe cât te-ai înspăimântat tu însuși.

— Să nu iei în seamă aiurelile mele. Eram pe jumătate cherkelit. N-ar fi trebuit să beau atât de mult.

— Dar ai avut coșmaruri și noaptea trecută, când n-ai băut deloc.

El dădu din umeri, clătinând din cap.

— Lasă, nu-i nimic, nu-ți fă griji din cauza mea. Promite-mi că vei fi mai puțin neliniștită.

— De acord.

Ea termină rândul și întoarse andrelele uitându-se la model.

— Te ajută cu ceva dacă-ți spun că nu mă frământ din cauza ta?

El zâmbi ușor.

— De obicei soții sunt încântați că nevestele lor îi iubesc și se preocupă de starea lor de sănătate.

— Ultima noapte am fost foarte neliniștită, spuse ea pe un ton scăzut. Nu m-am așteptat să te văd aiurând.

— Dacă s-au repetat coșmarurile, asta este un lucru ciudat, recunosc eu. Știu însă că nu se vor mai repeta.

— Ești sigur? îl întreabă ea, uitându-se cu atenție la el, oprindu-se din împletit. Cu adevărat?

— Cu adevărat, răspunse el pe un ton sigur. Draga mea, nu sunt un nebun paranoic. Nu cred în vise sau în premoniții. Nu pot face profeții, dar n-am avut vreo experiență paranormală până acum.

Ea surâse cu gândul aiurea. Nu aceasta era soluția problemei, dar nu știa încă dacă este nevoie să se adreseze unui doctor. Își puse

ghemul și andrelele alături și zise:

— Simon, putem vorbi deschis?

El se uită la ea puțin îngrijorat.

— Da, desigur.

Simon se ridică și închise televizorul și rămase cu spatele la ea, cu chipul încordat.

Ea se uită la el, căutându-și cuvintele.

Simon întrerupse tăcerea tensionată și zise:

— Meredith, cred că știu ce se întâmplă cu tine. Îmi dau seama că nu putem trăi așa o veșnicie. Dar să știi că nu este vina mea. Dacă acest lucru te neliniștește, pot să consult un doctor. Nu cred că va descoperi cine știe ce boală gravă, dându-mi un tratament oarecare, dar nu sunt convins că mă voi putea transforma în bine. Cred că starea mea se va înrăutăți.

— Dar n-ai nicio vină, spuse ea cu căldură în glas.

El își încruntă sprâncenele.

— Știu că a fost greșeala ta.

Ea clătină cu tristețe din cap.

— N-am greșit, dar știu că ai o părere preconcepută în această privință. Te înțeleg foarte bine.

— Chiar poți să mă înțelegi? spuse el cu o nuanță de ironie în voce. Este mai mult decât capacitatea mea de apreciere a situației în care ne aflăm. Știu că ar fi trebuit să discutăm despre eșecul meu de a face dragoste, dar am și eu mândria mea în privința potenței și a virilității. Am vrut să mă duc să mă ascund ca lupul și să-mi plâng nenorocirea. Mă simt atât de rușinat.

— Oh, Simon! protestă ea cu vehemență, întinzând mâna și mângâindu-l cu drăgălășenie pe umăr. Este o prostie. N-ai de ce să te rușinezi.

— Așa mi-am spus și eu, dar acest lucru nu mi-a ajutat prea mult. Simțămintele nu pot fi ignorate, oricât de aiurite ar fi.

El îi luă mâna și se întoarse spre ea apoi o trase ușor ridicând-o, astfel că se aflau foarte aproape unul de celălalt.

— Crede-mă, Meredith, vreau să fac dragoste cu tine. Uneori chiar cu disperare. Numai că...

El făcu o pauză și dădu din mână, într-un gest nervos.

— Îmi este frică să încerc, după ultimul eșec. Este un lucru umilitor pentru mine și nu este corect să te dezamănesc.

Ea se uită fix în ochii lui și-i pune întrebarea care putea fi cheia înțelegerii stării lui:

— Simon, de ce ai fost așa de îngrijorat că voi avea un copil?

El păru dezorientat.

— Ți-am mai spus motivele, răspunse el încruntat. De atâtea ori ți le-am spus.

— Așa este, spuse ea încet, ai prea multe motive.

Meredith se strădui să rămână calmă, dar amărăciunea se simțea în vocea ei, iar privirile ei erau îngrijorate.

El își feri privirile și dădu iar din mână pentru a nega afirmația ei.

— Nu văd ce legătură are copilul cu potența mea.

— Ba are! Trebuie să fie o legătură.

— Dar este o prostie, rosti el tare și se duse repede la fereastră, cu o expresie de enervare și ciudă pe chipul său încruntat.

Meredith se strădui să-și stăpânească furia ce-i cuprinsese sufletul. El îi spusese că acceptă să discute în mod sincer, dar iată că nu poate să mărturisească frământările ce-l apasă. Era foarte important să afle de ce el nu vroia ca ea să aibă un copil. Vroia să știe măcar de ce nu-l accepta, acum că sarcina avansase. Trebuia să fie o legătură între aceste frământări sufletești și starea lui de inhibiție sexuală. Știa că aici se află cauza neputinței lui și-i era ciudă că el nu vroia să recunoască acest lucru. Nu putea rata această clipă. Trebuia să dărâme zidul care se ridicase între ei. Totuși Simon părea că nu dorește să iasă din mușenia lui. Ea se uită la spatele lui și-și spuse că trebuie să lupte pentru a-l salva.

— Când oamenii invocă o sumedenie de motive într-o anumită problemă, spuse ea brusc pe un ton provocator, este clar că ascund motivul real.

El se răsuci și o privi ridicându-și sprâncenele.

— Faci pe psihologul cu mine, nu-i așa? Ți-am mai spus că nu poți fi un doctor amator.

— Nu mai fa pe grozavul cu mine, replică ea pe un ton agresiv. Mă intimidai pe când aveam paisprezece ani. Acum vreau să aflu

adevărul din partea ta.

— Ai pus întrebarea crucială, nu-i așa? se răsti el ținându-și mâinile în buzunare. Ești deja gravidă și nu se mai poate face nimic în acest sens.

Simon se întunecă la chip de furie și se întoarse cu capul spre fereastră. După o clipă de uluire, ea observă că ori de câte ori discutau despre copil, chipul lui se încruntă și trupul începe să-i tremure. Aproape mâniaasă, ea întrebă:

— Simon, trebuie să-mi destăinuiești care sunt motivele reale ale împotrivirii tale de a avea un copil. Este cumva din cauza lui Jill?

— Ce vrei să insinuezi?

El rămase nemișcat dar încordat și ea își spuse că poate n-ar fi trebuit să-i pună această întrebare.

Ea ezită un pic, apoi își spuse că poate n-ar fi trebuit să-i pună această întrebare.

Ea ezită un pic, apoi își spuse că era prea târziu pentru a da înapoi.

— Din cauză că a murit la nașterea lui Benjy? Ești îngrijorat să nu se întâmple același lucru și cu mine?

Pe moment se lăsă tăcere. El se încruntă, cu o mutră bosumflată și răspunse pe un ton aspru:

— Nu, Jill n-are nicio legătură cu tine! Este o prostie.

— Bine, fu ea de acord, dar ai spus chiar tu acum două minute că simțăminte nu pot fi stăpânite?

El se întoarse și făcu câțiva pași în cameră.

— Te rog, Simon, să te gândești la cuvintele mele. Te rog. Știu că m-ai repezit când te-am sfătuit să te destăinuiești, chiar ai vrut să nu vorbim deloc de starea ta, dar acum trebuie să știu care este motivul frământării tale. Îți amintești care a fost reacția ta când ți-am mărturisit că sunt însărcinată? Nu te-am văzut niciodată așa de furios, cu excepția zilei când Benjy a fugit de acasă și erai îngrijorat să afli unde s-a dus.

— Nu este același lucru. Atunci am trecut printr-o spaimă soră cu moartea, interveni el.

— Da, spuse ea, știu ce ai simțit atunci.

— Nu mai fă atâtea investigații absurde, devii ridicolă!

— Nu sunt deloc ridicolă! se răsti ea, având o privire intensă din cauza emoției. Pentru un bărbat cu o minte logică, pari destul de îngrijorat când vine momentul să-ți descarci sufletul.

— Despre ce vorbim acum? o întrebă el pe un ton sarcastic. Ai schimbat subiectul de vreo două ori.

— Nu cred că am schimbat subiectul discuției, zise ea, forțându-se să rămână calmă. Cred că ambele întrebări se referă la același lucru. Dacă pretinzi că mă iubești, oricât de puțin, ar trebui să încerci să examinezi care sunt motivele care te împiedică să spui ce ai pe suflet.

— Motivele?

— Nu-ți dai seama?! țipă ea. Problemele sexuale, s-au ivit doar în clipa când am rămas însărcinată. N-ai vrut să ai un copil.

— Încă!

— Foarte bine, dădu ea din mână. Trebuie să vezi că este o legătură între ele. Știi și tu că este una, dacă te gândești cu atenție la starea ta.

— Dar ce dracu' crezi că am făcut în aceste ultime săptămâni?! exclamă el exasperat de insistența ei.

— Poate că nu te-ai gândit destul de bine! îi reproșă ea pe un ton agresiv. Cel puțin, ascultă-mă! Vreau să spun că reacția ta la nașterea lui Benjy și la sarcina mea nu a fost aceeași. Acum vreau să aflu de la tine care este motivul adevărat care te determină să fii îngrijorat.

Se lăsă o lungă tăcere. El făcu o grimasă și un tic nervos îi mișcă buzele. Ea văzu că el caută să-și stăpânească furia, hotărât să se gândească la ceea ce-i spusese.

Deodată spuse:

— De acord, am să-ți spun adevărul. Simon se opri în mijlocul camerei. Nu mi-a fost teamă când mi-ai spus că ești gravidă.

— Atunci ce-ai simțit? îl întrerupse ea și el dădu neputincios din umeri și-și înălță capul ca și cum i-ar fi fost greu să-și exteriorizeze sentimentele.

După câteva momente de tensiune, el sfârși prin a deschide gura.

— Am simțit o furie oarbă și violentă.

— Oarbă? făcu ea uimită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai analiza fiecare cuvânt pe care-l spun! Am crezut că tu nu riști să rămâi însărcinată și iată că ai rămas! Am fost furios pe tine. M-am simțit vinovat și nenorocit.

— De ce?

— Din cauză că nu trebuia să-ți las ție toată responsabilitatea. Ar fi trebuit să fiu sigur că nu te expui unor riscuri inutile și asta ar fi fost o protecție...

— Simon! protestă ea. Nu vezi că vorbești prostii? Fii atent ce cuvinte folosești: protecție, riscuri! Nu-ți dai seama? Ascultă-mă bine! Acestea sunt cuvinte care trădează frica.

El suspină adânc ca și cum n-ar fi avut aer și ea aștepta ca el să nege cu putere afirmațiile ei. Totuși el nu făcu acest lucru. În loc de asta, fața lui deveni roșie și buzele sale articulară câteva sunete neclare.

Privirea lui rămase fixă și se vedea că este destul de îngrijorat.

Ea se uita la el în tăcere și el își îndreptă privirile într-o parte, căutând să se concentreze la spusele ei. După câteva minute el vorbi din nou și ea-l ascultă cu răsuflarea tăiată:

— Visul, șopti el. Am simțit că-mi este teamă în vis.

— Simon, îți dai seama? șopti ea. Coșmarul s-a datorat faptului că mintea ta a forțat subconștientul să înfrunte simțămintele care te frământau? În stare conștientă știai foarte bine că nu sunt în pericol. Noaptea însă, când rațiunea era adormită, sentimentele de teamă apăreau la suprafață.

El continuă să privească în jos câteva minute, apoi își ridică privirile și începu să zâmbească, puțin misterios, dar ea știu că el se ușurase de apăsarea interioară.

Simon îi spuse pe un ton ironic:

— Să zicem că ai dreptate. Mă înclin în fața ta, doamnă Freud. Cred că ai avut un presentiment asemănător.

— N-a fost un presentiment, replică ea.

Mintea ei refuzase frica și nesiguranța pe care le încercase la aflarea vestii că ea va naște. Fără să mai ezite, Meredith se apropie de el și-și încolăci brațele de gâtul lui.

— Putem să punem capăt fricii, spuse ea pe un ton blând.

La început el se dovedi a fi mai puțin încrezător decât ea, dar eforturile sale de a recunoaște cauza emoțiilor care-l chinaseră atât de mult în ultimele săptămâni puteau fi încununate de succes. Putea ști că doar în vis se temuse, că în realitate lucrurile își urmau cursul lor firesc și că nu este niciun pericol în privința sarcinii.

Simon rămase câteva clipe nemișcat și încordat în brațele ei, apoi o îmbrățișară cu putere.

— Foarte bine, sunt de acord cu afirmațiile tale, spuse el zâmbind. Teoria ta afurisită dă un sens frământărilor mele și văd că-mi explică visele. Poate că în subconștientul meu am avut o teamă irațională că vei avea soarta nefericitei Jill. El făcu o pauză, apoi adăugă: Nu văd totuși ce legătură ar putea fi între ea și problemele noastre urgente. Ești deja însărcinată și... nici chiar subconștientul meu nu poate să-și imagineze că aș putea să te salvez de vreun pericol de moarte. Este prea târziu, iar fătul se dezvoltă normal.

Meredith acceptă cu strângere de inimă raționamentul lui Simon. Dezamăgirea o cuprinse și o ciudată senzație de îngrijorare o făcu să-l întrebe:

— Nu mai ești supărat că sunt însărcinată?

— Oh, Doamne, bineînțeles că nu sunt supărat!

El se îndepărtă și se uită cu satisfacție la linia curbată a trupului ei.

— Parcă te face și mai frumoasă.

Ea ezită puțin, apoi spuse:

— Va fi totul în ordine... dacă nu te vei gândi la mine așa cum te-ai frământat în legătură cu Jill... Asta este problema pe care trebuie s-o rezolvi.

Simon se uită la ea înmărmurit.

— Despre ce vorbești? Nu pricep ce vrei să-mi spui.

— Nu te-ai însurat cu mine din cauză că te-ai îndrăgostit nebunește de mine și știu că nu puteam să-ți cer acest lucru. Și eu m-am măritat fără să te iubesc prea mult, deși aveam o afecțiune deosebită pentru tine încă din copilărie. Acum te iubesc foarte mult, dar asta n-are nicio importanță. Nu pretind același lucru din partea ta. Sper numai că într-o bună zi vei putea să răspunzi cu aceeași intensitate sentimentelor mele.

Mărturisirea ei îl ului și mai mult, lăsându-l Stană de piatră.

— Meredith, dar eu te iubesc! Ți-am spus acest lucru de atâtea ori și nu trebuie să-l mai repet!

El o mângâie pe umeri și se uită cu căldură la ea.

— Știu, făcu ea. Dar mă iubești altfel, nu-i așa?

— Pentru numele Cerului, cum altfel?

— Altfel decât ai iubit-o pe Jill.

El își încruntă sprâncenele și-și dădu capul pe spate.

— Bineînțeles că te iubesc altfel. Este o diferență categorică. Nu pot să te compar cu Jill, nu este posibil așa ceva! Nu înseamnă însă că te iubesc mai puțin.

— Oh, Simon, rosti ea fericită.

Lacrimile apărură în ochii ei și spuse cu o voce în care se simțea disperarea:

— Te rog, Simon, nu mă minți! Nu contează dacă nu mă iubești prea mult, dar să nu-mi spui minciuni.

— Meredith! exclamă el, zgâlțâind-o de umeri. Ascultă-mă, prostituța mea! Ea căscă ochii mari și el continuă: Voi încerca să-ți explic. M-am îndrăgostit de Jill la prima vedere și am iubit-o până la moarte. Cu tine s-a întâmplat invers: dragostea a început să apară cu timpul. Am ținut la tine, bineînțeles, încă de când erai fetiță, ca prieten, îmi spuneam că vei fi o femeie încântătoare când vei fi mare, dar până în ziua când te-am surprins așipită la umbra stejarului, n-am avut revelația iubirii. Trebuie să-ți mărturisesc că te-am vegheat o bună bucată de vreme înainte de a te trezi. Atunci am simțit că mă îndrăgostisem de tine și că doream să fii soția mea. Mă uitam la tine cum dormeai și te doream ca femeie, vroiam să fac dragoste cu tine și să-ți cunosc trupul, să fii cu totul a mea. Dar, atunci când te-am sărutat, mi-ai spus că sunt Michael. Pe el îl așteptai.

Numele lui Michael o lăsă indiferentă.

— Atunci? șopti ea neîncrezătoare. Încă de atunci mă iubeai?

El clătină din cap, făcând o strâmbătură.

— Desigur, prostituța mea.

— Nu-mi mai spune așa, îl avertiză ea în glumă.

— Dar dacă așa ești, ce să fac? Cum de nu ți-ai dat seama că te iubesc?

— Fiindcă nu mi-ai spus acest lucru! M-ai făcut să cred că este Michael cel care mă săruta cu pasiune și când am văzut că ești tu, nu mi-ai mărturisit sentimentele tale!

— După câteva minute ți-am destăinuit iubirea mea, atunci când te-am cerut în căsătorie, dar nu părai prea încântată de propunerea mea. Credeam că-ți dai seama că propunerea mea nu era pornită numai din altruism. Am fost un cavaler, dar n-am putut concepe să te cer de soție numai pentru a-ți proteja poziția socială în urma trădării logodnicului tău! Departe de mine o asemenea bunătate! Am așteptat ca tu să-ți clarifici sentimentele față de Michael, dar am avut și eu mândria mea. Nu puteam să îngenunchez la picioarele unei femei căreia nu-i păsa de mine și de iubirea mea.

— Dar am crezut...

— Ce?

— Că ai vrut să te căsătorești cu mine numai pentru a avea un cămin pentru Benjy și pentru a avea o nevastă care să aibă grijă de el și de tine, căci nimeni nu mai putea să ocupe locul lui Jill din inima ta. Credeam că o iubești pe vecie.

— Inima mea îți aparține, Meredith, adăugă el, tot ce-i al meu este și al tău. Spune-mi ce dorești și-ți voi îndeplini dorința cât ai clipi.

— Dar n-ai vrut să-ți dăruiesc un copil, spuse ea neîncrezătoare, mușcându-și buzele.

— N-am vrut să te pierd, ripostă el. Acum trebuie să-ți mărturisesc că ai avut dreptate în privința sănătății tale. Știu că nu riști nimic dacă vei naște, dar am fost îngrijorat când mi-ai spus că ești gravidă. Nu este și aceasta o dovadă de iubire?

— Atunci... de ce?

El o trase la pieptul său și o mângâie pe păr, șoptindu-i:

— Nu știu nici eu! Te iubesc și te doresc... enorm, adăugă el aproape cu disperare. Nu înțeleg de ce trupul meu s-a opus dorinței mele de a face dragoste cu tine.

— Cred că inhibiția ta s-a datorat sentimentului că nu ești corect față de Jill, zise ea pe un ton trist.

— Nu-i adevărat, replică el strângând-o tare în brațe. Nu m-am gândit la așa ceva. Singurul meu gând a fost să nu te pun în pericol...

Meredith își înălță capul și-l privi uluită.

— Dacă așa ai simțit, șopti ea, teama că mă vei pune în pericol a reacționat asupra reflexelor tale.

El izbucni în hohote de râs.

— Ce este de râs? se interesă ea, făcând ochii mari. Este vorba de o teorie psihologică extrem de serioasă.

— Păi faptul că ai afirmat că teama a acționat asupra reflexelor mele. De unde ai mai luat-o și pe asta? De la spital?

— Cred că de acolo am luat limbajul acesta, zâmbi ea ușurată. Ți se pare că folosesc termeni prea medicali? Sună extrem de ciudat?

— Așa este, cuvintele tale sună foarte ciudat, dar, Doamne, cât de mult te iubesc!

El o strânse din nou în brațe, mai, mai s-o omoare și-și lipi obrazul de fașa ei.

După câteva momente care i se părură o veșnicie, el îi prinse buzele într-o sărutare de foc.

— Acum, zise el într-un târziu, după ce mi-ai făcut o analiză psihologică, ce mai urmează?

— Cred că vom face un experiment interesant din punct de vedere medical. Ce-ar fi să-ți testez reflexele erotice?

O luminiță stranie apărură în ochii lui și i a își ținu respirația, așteptând răspunsul lui, hotărât în privința relațiilor dintre ei.

El continua s-o țină strâns lipită de trupul lui.

— Chiar vrei așa ceva? făcu el.

— Fără îndoială, răspunse ea, sărutându-l pe gură și frecându-se de corpul lui. Respirația lui deveni șuierătoare și mâinile i se înfipseră în șoldurile ei, apropiind-o cu putere.

— Dar dacă tentativa mea eșuează? zise el nesigur.

— Nu are nicio importanță. Cred însă că totul va fi în regulă. Sunt sigură de asta. Dacă nu în seara asta, altă dată. Chiar foarte curând. Simon, avem viața înaintea noastră. Îți promit că vom avea clipe fericite împreună.

El îi apăsă capul cu mâinile și o sărută adânc pe gură până când ea simți că-și pierde răsuflarea. Meredith se agăță cu mâinile de umerii lui pentru a-și menține echilibrul.

— Niciodată nu mă voi plictisi, zise el, să-ți demonstrez cât de mult te iubesc.

* * *

— Când vom tăia tortul copilașului? întrebă Benjy, uitându-se la Meredith care ținea fetița în brațe, legănând-o ușor.

— Curând, îi promise ea. Știi foarte bine că are un nume.

— O cheamă Eliza. Pot s-o iau în brațe?

— Ești încă mic. Uite, o așez pe pat și poți să-i pui mâna sub cap.

Simon bătu la ușă și intra.

— Nu sunteți încă gata? întrebă el. De-abia am reușit să-i opresc pe oaspeții noștri să vină aici pentru a se uita la fata noastră și mama mea este nerăbdătoare să taie tortul fetiței.

— Îi dau și Elizei? se interesă curios Benjy.

— Este prea mică, îi spuse Meredith. Nu se va supăra însă dacă mănânci și porția ei.

Meredith începu să schimbe scutecele Elizei.

— Du-te și spune-i bunicii că venim într-un minut! îi spuse Simon lui Ben care se grăbi să se ducă în sufragerie unde era tortul.

Simon se uită cu dragoste la fetița care dormea, apoi o sărută pe Meredith.

— Amândouă arătați minunat, exclamă el încântat. Sunt cel mai fericit bărbat de pe pământ.

— Și tu arăți minunat, spuse ea.

Uneori se gândea că sarcina a fost parcă dusă mai mult de el decât de ea. Simon reușise cu timpul să-și alunge teama din suflet, dar uneori ea mai surprindea pe chipul lui o umbră de îngrijorare. Acest lucru a durat până când a ieșit de la maternitate. Frica lui a dispărut de atunci cu desăvârșire.

— Și eu sunt cea mai fericită femeie, spuse ea în șoaptă pentru a nu trezi fetița.

Simon zâmbi.

— Lauda de sine te va duce departe. Dar mai întâi trebuie să vedem în pat cât de fericită ești cu mine.

— Am să țin minte promisiunea ta, îi spuse ea, dar acum avem alte treburi mai importante de făcut: de exemplu să tăiem tortul.

El îi deschide ușa și Meredith apără triumfătoare în sufragerie, cu fetița în brațe.

Simon și Meredith tăiară tortul cu ajutorul lui Ben în timp ce

Anneke ținea fetița în brațe și după aceea Simon mulțumi oaspeților pentru prezența lor la petrecere.

— Îți dorim cât mai mulți copii! îi ură unul din numeroșii săi unchi olandezi, în amuzamentul tuturor.

Meredith se uită întrebătoare la soțul său și el îi spuse:

— Și eu vreau mai mulți copii. Dar tu?

— Și eu, Simon.

El zâmbi.

— Dacă asta vrei, voi căuta să-ți îndeplinesc dorința.

Zâmbetul său nu mai avea nicio umbră de tristețe și ea știa că nu mai era deloc temător pentru viața ei. Tot trecutul apăsător de obsesii fusese dat uitării. El îi întinse un pahar cu șampanie și alt musafir propuse un toast pentru fiica lor. Simon și Meredith ciocniră fericiți pentru viitorul lor minunat.